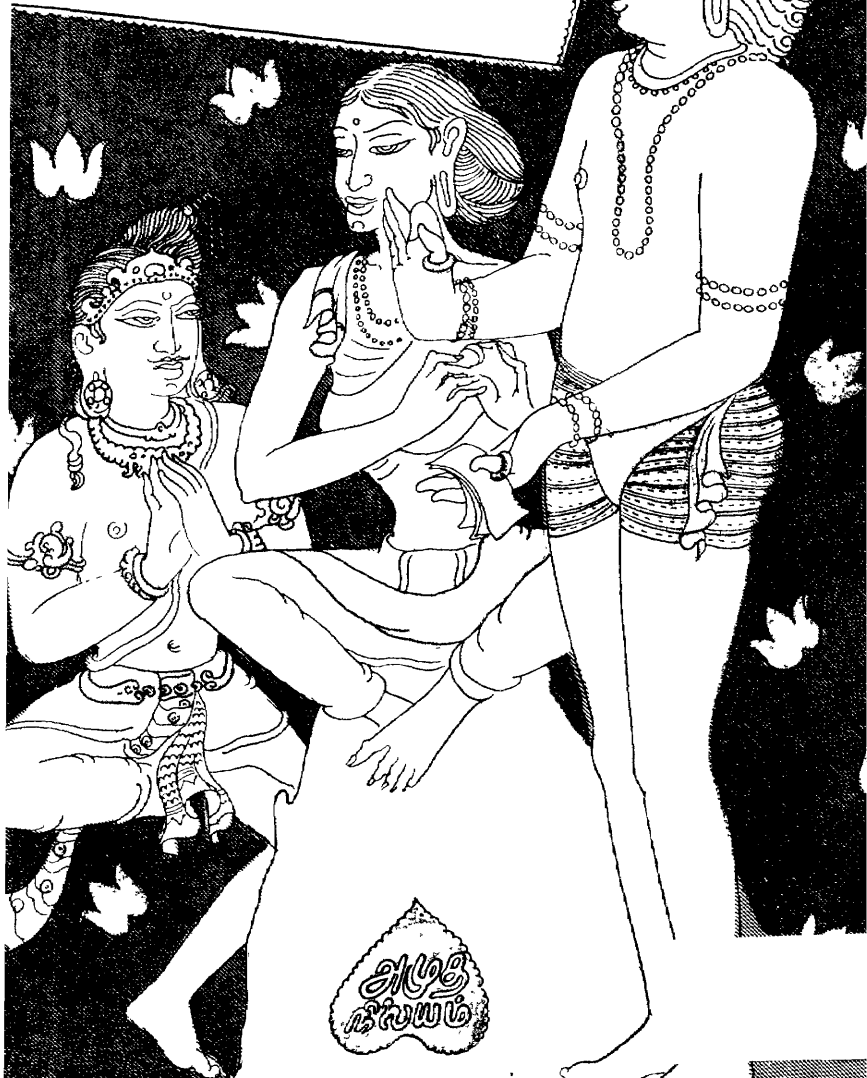

சிலம்படி

கி. வா. ஜகந்நாதன்

12

சிலம்படி

(திருமுறை மலர்கள்) 12

சு. வா. ஜகந்நாதன்

அமுத நிலையம் பிரைவேட் லிமிடெட்
தேனும்பேட்டை :: சென்னை-18

அருதம்—115

திருமுறை மலர்—12

முதற் பதிப்பு—ஜூலை, 1956

உரிமை பதிவு

KVJ-1/விலை ரூ. 1 0 0

உ ள் ளு றை	
	பக்கம்
1. சிலம்படி	1
2. வரதர் பொற்றூள்	16
3. செய்தி அறிவித்தல்	22
4. தொண்டர் இயல்பு	35
5. பேரின்ப வெள்ளம்	47
6. வஞ்சக உள்ளம்	54
7. வென்றவர் யார்?	59
8. இசை வெள்ளம்	66

நாஷ்னல் ஆர்ட் பிரஸ்

தேனம்பேட்டை, சென்னை-18

முன் னுரை

திருமுறைகளை முதல் இராசராச சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்த நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அம்மன்னன் வேண்டுகோளின் படி வகுத்தார். அவர் வகுத்தவை பதினென்று. பிறகு இரண்டாங்குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தை இயற்றினார். அதன் சிறப்பை அறிந்த பெருமக்கள் அதைப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகச் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். அன்று முதல் திருமுறைகள் பன்னிரண்டு என்ற வரையறை உண்டாயிற்று.

சேக்கிழார் இந்த நூலுக்கு வைத்த பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பது.

“ இங்கிதன் நாமம் கூறின்
இவ்வுலகத்து முன்னள்
தங்கினுள் இரண்டில் மாக்கள்
சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற
பொங்கிய இருளை ஈனைப்
புறஇடுள் போக்கு கின்ற
செங்கதி ரவன்போல் நீக்கும்
திருத்தொண்டர் புராணம் என்பாம்”

என்று பெரியபுராணப் பாசிரம் சொல்லுகிறது. சந்தரமுர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிப் திருத்தொண்டத் தொகையை முதல் நூலாகக் கொண்டு நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்ற நூலை இயற்றினார். இந்த இரண்டையும் துணையாகக் கொண்டு சேக்கிழார் திருத்தொண்டர் புராணத்தை விரித்துரைத்தார்.

திருத்தொண்டத் தொகை பதினெரு திருப்பாடல்கள் அடங்கியது. சேக்கிழார் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் வரும் திருத்தொண்டர்களின் கதைகளைத் தனியே ஒரு சருக்கமாக்கிப் பதினெரு சருக்கங்களை அமைத்தார். அவற்றிற்கு அவ்வத் திருப்பாட்டின் முதற்குறிப்பையே பெயராக வைத்தார். “தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று தொடங்கும் பாட்டில் ஏழு அடியார்களே வருகிறார்கள். அவர்கள் வரலாற்றைச் சொல்லும் பகுதிக்கு, ‘தில்லைவாழ்ந்தணர் சருக்கம்’ என்று பெயர் வைத்தார். இப்படியே இலைமலர்ந்த சருக்கம், மும்மையால் உலகாண்ட சருக்

கம் முதலிய பெயர்கள் அமைந்தன. நூலின் தோற்றுவாயாக உள்ள திருமலைச் சிறப்பு, திருநாட்டுச் சிறப்பு, திருநகரச் சிறப்பு, திருக்கூட்டச் சிறப்பு, தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் என்ற ஐந்தையும் திருமலைச் சருக்கம் எனப் பெயரிட்டு முன்வைத்தார். அதன் பின்னரே தொண்டர் வரலாறுகளைச் சொல்லும் பதினொரு சருக்கங்கள் வருகின்றன. அவற்றின் பின் சுந்தரர் திருக்கலைக்கு எழுந்தருளிய வரலாற்றைச் சொல்லும் வெள்ளாளைச் சருக்கம் என்ற ஒரு பகுதி இருக்கிறது. அதற்கு உட்பிரிவுகள் இல்லை. ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் இறுதியிலும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் துதியாக ஒரு பாடலைப் பாடியிருக்கிறார் சேக்கிழார்.

திருத்தொண்டர்களில் தனியடியார் அறுபத்துமூவர். தொகையடியார்கள் ஒன்பது வகையினர். ஒவ்வொருவருடைய வரலாற்றுக்கும் புராணம் என்றே பெயர் வைத்திருக்கிறார். ஒரு பெரும் புராணமாகிய பெரிய புராணத்தில் 72 புராணங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இறைவனைக் காட்டிலும் பெரியவர் என்று மதிக்கத்தகும் தொண்டர்களின் புராணமாதலால் இதற்குப் பெரிய புராணம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று சொல்வர்; அதோடு சிறிய புராணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டதாதலின் பெரியபுராண மாயிற்று என்று மற்றொரு காரணமும் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும். அந்தச் சிறிய புராணங்களில் ஒரு செய்யுள் முதல் 1256 செய்யுட்கள் வரையில் தொகையமைந்த வரலாறுகள் உண்டு. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார், சடைய நாயனார், இசைஞானியார் என்போர் புராணங்கள் ஒவ்வொரு பாடலால் அமைந்தவை. திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம் 1256 பாடல்களை உடையது. பெரிய புராணம் முழுவதிலுமுள்ள பாடல்களின் தொகை 4286. திருஞானசம்பந்தா புராணம் மிகப் பெரிதாக இருப்பதை எண்ணி, “பிள்ளைபாதி, புராணம்பாதி” என்று ஒரு பழமொழி எழுந்தது.

பெரிய புராணம் எழுந்த பிறகு நாயன்மார்களைப் பற்றிய செய்திகள தமிழ் நாட்டில் மிகுதியாகப் பரவலாயின. பெரிய புராணத்தைக் கீர்த்தனைகளாக இரண்டு இசைப் புலவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். வையை இராமசாமிபாரதியார் என்பவர் ஒருவர்; மழவைச் சிதம்பர பாரதியார் என்பவர் மற்றொருவர். தனித்தனியே நாயன்மார் வரலாற்றைக் கீர்த்தனைகளாகப் பாடினவர்களும் உண்டு. அந்த வகையில் கோபால கிருஷ்ணபாரதியார் பாடிய நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை தமிழ் நாட்டில் மிக்க புகழை அடைந்து விளங்குகிறது. அவரே திருநீலகண்ட நாயனார் சரித்திரத்தையும் இயற்பகை நாயனார் சரித்திரத்தையும் கீர்த்தனை

கனாகப் பாடினார். அவற்றில் சில சீர்த்தனங்களே இப்போது கிடைக்கின்றன.

சேக்கிழார் வரலாற்றைச் சேக்கிழாரா புராணம் என்ற பெயரோடு உமாபதி சிவம் என்ற ஒருவர் பாடியிருக்கிறார் சேக்கிழாரின்மீது தமியு என்ற பிரபந்தத்தைத் திரசிரபுரம் மகாவித்துவான மீனாட்சி சுந்தரம் மீனாட்சி பாடியிருக்கிறார். அது பெரிய புராணத்துக்கு ஓர் ஆராய்ச்சி நூலைப் போலப் பயன்படுவது.

சேக்கிழாருடைய கவி ஒரு தனிப் பண்புடையது. காவிய உருவத்தில் பெரிய புராணத்தை அமைத்திருக்கிறார் காவியத்தில் வருவதற்குரிய வருணனைகளை அங்கங்கே பொருத்தியிருக்கிறார். அவருடைய பாடல்களில் பக்திச் சுவை மீதூர்ந்து நிற்கும்.

“பக்திச் சுவைநனி சொட்டச் சொட்டப்

பாடிய கவிவலவ”

என்று மீனாட்சிசுந்தரம் மீனாட்சி பாடினார். இதிலுள்ள வரலாறுகள் பக்தியை வளர்ப்பனவாக இருப்பவை என்பது உண்மையாயினும், அந்த வரலாறுகளை அமைத்துக் காட்டும் நிலைக்களத்திலும் பக்தி மணம் வீசும்படி பாடியிருக்கிறார் சேக்கிழார். உவமை வாயிலாகவும் அடியார்களைச் சிறப்பிக்கும் வாயிலாகவும் இந்தப் பக்தி மணம் வீசுவதைக் காணலாம். அநுசிதமான வார்த்தைகளோ, இழி வழக்கோ, இழி பொருள்களின் வருணனைகளோ இதில் இல்லை.

மரியாதையோடு பழுகிறவர்களிடம் அந்த மரியாதைக்கு இழுக்கு வராமல் பேச வேண்டும். நம் சொந்த வாழ்க்கையில் மரியாதைப் பேச்சை நெடுகப் பேச முடியாமல் திணறுகிறோம். சேக்கிழாரோ கவியில் நாயன்மார்களைக் குறிப்பிடும்பொழுதெல்லாம் பேரன்பும் பெரு மதிப்பும் தோன்றுப்படி சொல்கிறார். அவர் என்று பன்மை வாய்பாட்டிலேயே நாயன்மார்களைக் குறிப்பிடுகிறார்.

இவருடைய வாக்கு, கங்கை வெள்ளம்போல அமைதியும் ஆழமும் தெளிவும் உடையதாக விளங்குகிறது. அங்கங்கே கவியின் கூற்றுகள் சொல்லும் பாடல்களில் இவருக்கு அடியார்பாலுள்ள பேரன்புணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் சொற்றொடர்கள் இருக்கும்.

அறிவாலும் திருவாலும் சிறந்த புலவராகிய சேக்கிழாருடைய பணிவான மொழிகள் அவருடைய பெருமையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

“பணியுமாம் என்றும் பெருமை”

என்னும் திருக்குறளுக்கு மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக நிற்பவரே சேக்கிழார்.

முனிவரவர் மகிழ்ந்தருள்ப்
பெற்றுடைய மூதூர்ரேல்
புணையும் உரை நம்மளவில்
புகலலாம் தகைமையதோ?"

(திருநகரச் சிறப்பு, 50)

“நீண்ட தொல்புக மூர்தம் நிலைமையை
நண்டு வாழ்த்துகேன் என்னறிந் தேத்துகேன்”

(திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 10)

“நன்னெறி காத்த சேழி
நாதரை பெருமை தன்னில்
என்னுரை செய்தே னை”

(மெய்ப்பொருள், 24)

“ஒருமகள் கூந்தல் தன்னை
வதுவைநாள ஒருவர்க் கீந்த
பெருமையார் தன்மை பேர்ந்றும்
பெருமைஎன் அளவிற் ருமோ?”

(மரணகஞ்சாற், 27)

“வருஞானத் தவமுனிவர்
ஶாகீசர் வாய்மைதிகழ்
பெருநாமச் சீர்பரவ
ஶுறுகின்றேன், பேருலகின்
ஒருநாவுக் குரைசெய்ய
ஒண்ணுமை உணராதேன்”

(திருநாவுக்கரசர், 1)

என்பவை போல் வரும் இடங்களைக் காண்க.

பெரிய புராணத்துக்கு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுக நாவலரவர்கள் ருசனம் என்ற பெயரோடு ஒருவகை விளக்கம் எழுதத் தொடங்கினார்கள். நால் முழுவதற்கும் எழுதாமல் ஓளாவே எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்களா இப்போது கோயம்புத்தூர்ச் சிவகக் கவிமணி திரு சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியாரவர்கள் பெரிய புராணம் முழுவதற்கும் மிக விரிவாக உரைபெழுதி நிறைவேற்றியிருக்கிறார். இது மிகவும் அரிய பெரிய தொண்டு.

இந்தப் புத்தகம் பெரிய புராண சம்பந்தமான கட்டுரைகள் எட்டடைக் கொண்டது. திருமுறை மலர்கள் என்ற வரிசையில் பன்னிரண்டாவது புத்தகம் இது இதற்குமுன் வெளிபான மலர்களில் திருமுறைகளில் உள்ள சில பாடல்களுக்கு விளக்கம் எழுதி வெளியிட்டேன். அந்த முறையில் இதில் முதல் இரண்டு கட்டுரைகள் அமைந்திருக்கின்றன. முன்புள்ள திருமுறைகள் பெரும்பாலும் துதிகளாக அமைந்தவை; ஒரு பாடலில் பொருள் அற்று நிற்கும் தனி நிலைச் செய்யுட்களின் தொகுதியாக உள்ளவை. பெரிய புராணமோ தொடர்நிலைச் செய்யுள். ஆத

வின் சேக்கிழார் பொருளை அமைக்கும் முறைகளை வெவ்வேறு இடங்களிலுள்ள பாடல்களாலும், ஓரிடத்திலுள்ள பல பாடல்களாலும் எடுத்து விளக்கும் கட்டுரைகளே பின் உள்ள ஆறு கட்டுரைகளும்.

காப்பியத்தில் மக்களுடைய பல்வேறு இயல்புகள் வரும். உலக இயல் ஓவியமாகத் தீட்டப்பெறும். கற்பனையும் விளங்கும். மூன்றாவது கட்டுரை இரு வேறிடங்களிலுள்ள செய்திகளை ஒப்பு நோக்கிக் காட்டுவது. நான்காவது கட்டுரை திருக்கூட்டச் சிறப்பில் சேக்கிழார் திருத்தொண்டாகளைப்பற்றிக் கூறும் பொது இயல்புகளை ஆராய்வது. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் நடராச தரிசனத்திற பெற்ற ஆறுபவ நிலையை உரைக்கும் பாட்டின் விளக்கம் ஐந்தாவது கட்டுரையாக அமைந்திருக்கிறது. சொல்லமைதியில் மக்களின் உள்ளம் புலனாவதை ஆறாம் கட்டுரை தெளிவாக்கும். முரண்பாடுபால்த தோறும் ஒரு தொடரின் பொருத்தத்தை ஆராய்வது ஏழாவது கட்டுரை. ஆறுப நாயனருடைய குழலிசையின் சிறப்பைக் கவிமரபுப்படி கற்பனை வண்ணங்கொண்டு தீட்டும் சேக்கிழார் கலைத் திறமையை விளக்குவது இறுதிக் கட்டுரை

பெரிய புராணத்தின் ஆராய்ச்சி இது என்று சொல்ல இயலாது. ஆயினும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள இல்லையென்றும் சொல்வதற்கில்லை. நல்ல முறையில் விளிவாக ஆராய்ச்சி செய்ய இடம் கொடுப்பது பெரிய புராணம் இந்தச் சிறிய புத்தகத்தில் அதற்கு இடமில்லாமையால் மற்றத திருமுறை மலர்களைாடு ஒத்து நிற்க, இந்த அளவில் இக் கட்டுரைகளை எழுதினேன்.

சங்க நூல்களாகிய எட்டுத்தொகையில் ஒவ்வொரு நூலிலிருந்தும் சில பாடல்களைத் தெரிந்தெடுத்தது அவற்றிற்கு விளக்கம் எழுதிச் 'சங்கநூற் காட்சிகள்' என்ற வரிசையில் எட்டுப் புத்தகங்களை வெளியிட்டேன். அவற்றைத் தமிழலகம் ஏற்றுப் பாராட்டியது. அப்பால் சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டிலிருந்தும் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்தது விளக்கம் எழுதித் 'திருமுறை மலர்கள்' என்ற பெயர் கொண்ட நூல் வரிசையை வெளியிட்ட தொடங்கினேன். 1953-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் முதல் புத்தகமாகிய 'உள்ளம் கவர் கள்வன்' வெளியாயிற்று. விரைவிலே பன்னிரண்டு புத்தகங்களையும் வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும், திருவருள் துணை இருந்தால்தானே அது நிறைவேறும்? ஓராண்டில் எழுதி முடித்ததுவிடலாம் என்று தொடங்கிய அவ்வரிசை, மூன்றாண்டும் மூன்று மாதமும் ஆன பிறகு இப்போது நிறைவேறுகிறது. இந்தப் பன்னிரண்டாம் புத்தகம் முந்திய வெளியீட்டுக்குப் பின் ஒன்பது மாதங்கள் கழித்து வெளியாகிறது. இந்தத் தாமதத்தைப் பொறுக்குப்படி அன்பர்களை வேண்டுகின்றேன்.

தாமதமானாலும் இப்போது இந்த மலர் மாலையை நிறைவேற்றிப் பதுகண்டு மகிழ்ச்சி உண்டாகிறது. என்னை யாண்டருளிப் முருகப் பெருமானுடைய திருவருள் என்னை ஒரு கருவியாகக்கொண்டு இவ்வரிசையை எழுதச் செய்து நிறைவேற்றிப் பது என்பதையன்றி, இது என்னால் இயன்றது என்று சொல்லத் தோன்றவில்லை. பலகாலம் சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தோற்றிய விளக்கங்களையே எழுதினேன். எனக்குத் தமிழறிவுப் பிச்சையிட்ட என் ஆசிரியப்பிரானாகிய மகா மகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்களுடைய பேரருளால் அந்தச் சிந்தனைத் திறனைப் பெற்றேன். திருமுறைகளில் ஈடுபட்டு உருகும் அன்பும், அவற்றிலுள்ள திருப்பாட்டின் நயங்களை நுட்பமாகக் கண்டு இன்புறும் புலமையும், யாவரும் அவற்றைப் படித்து இன்புற வேண்டும் என்ற அருளும் உடையவர்கள் அவர்கள். ஒவ்வொரு நாளும் தேவார பாராயணம் செய்வது அவர்களுக்கு வழக்கம். அப்பொழுதெல்லாம் இடையிடையே திருப்பாடல்களின் நயத்தை எடுத்துச் சொல்வார்கள்; தலங்களின் பெருமையை விளக்குவார்கள். மற்ற நூல்களைப் பாடம் சொல்லும்போது திருமுறைகளிலிருந்து ஒப்புமை காட்டுவார்கள். அவர்களுடைய பதிப்பு நூல்களில் உள்ள ஒப்புமைப் பகுதிகளைப் பார்த்தால் எத்தனை இடங்களில் தேவாரப் பகுதிகளும் மற்றத் திருமுறைப் பாடல்களும் வந்துள்ளன என்பதை அறிந்து உவக்கலாம்; பயன் பெறலாம்.

அருளும் புலமையும் இணைந்திலங்கிய அந்த வள்ளல் திருவடிநிழலில் ஒதுங்கியதன் பேராக எளியேனுக்கும் திருமுறைகளில் அன்பு உண்டாயிற்று; அவற்றில் ஆழ வாய்ப்புக் கிடைத்தது; இந்த விளக்கங்களை எழுதத் துணிவு பிறந்தது.

இந்தப் புத்தகங்களைப் படித்து இன்புற்றுப் பாராட்டிய அன்பர்களின் அன்பை என்னென்று சொல்வேன்! அவர்கள் அளித்த ஊக்கமே இந்த மாலையை முற்றும் கோக்கச் செய்தது.

அமுத நிலையத்தின் தலைவராகிய என் உழுவலன்பர் யூ ரா. யூ. யூகண்டன் அவர்கள் எனக்கு அளித்துவரும் ஊக்கத்தை எழுதச் சொல் இல்லை. மென்மையும் வன்மையும் உடைய சொற்களால் அவ்வப்போது தூண்டி என் சோம்பலைத் தகர்த்து இம் முயற்சி நிறைவேறச் செய்த அவருடைய பேரன்பு எப்போதும் எனக்குத் துணை நிற்பதால் இன்னும் பல நூல்களை எழுதலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டாகியிருக்கிறது.

சிலம்படி

பல காலமாகச் சேக்மீழாருக்குத் தொண்டர் வரலாற்றைக் காவியமாகப் பாடவேண்டும் என்று ஆசை. ஆனால் அமைச்சராக இருக்கும்போது அரசியலில் ஈடுபடும் கடமை உடையவராதலின் அமைதியாக இருந்து அப்படிச் செய்ய இயலவில்லை. தலங்களுக்கு அடிக்கடிச் சென்று வரும் வழக்கம் உடையவராதலினால் அங்கங்கே நாயன்மார் களைப்பற்றி வழங்கும் வரலாறுகளை யெல்லாம் தக்கவர்கள் வாயிலாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்.

இராசராச சோழன் காலத்திலிருந்தே எங்கும் தேவார பாராயணம் மிகுதியாயிற்று. தலங்களுக்குப் பெருமதிப்பு உண்டாயிற்று. நாயன்மார்களிடம் பக்தி வளர்ந்து வந்தது. பதினொரு சைவத் திருமுறைகளைத் தமிழ் மக்கள் ஆர்வத்துடன் ஓதியும் பயின்றும் இன்புற்றார்கள். சோழ மன்னர்களும் அவர்கள் குடும்பத்தினரும் தலங்களில் பலபல திருத் தொண்டுகள் இயற்றி வந்தனர். இந்த அருமையான காலத்தில் வாழ்ந்த சேக்மீழாருக்குத் திருத்தொண்டர் வரலாற்றைப் பாடவேண்டும் என்ற ஆர்வம் எழுந்தது வியப்பன்று.

அக்காலத்தில் வாழ்ந்த குலோத்துங்க சோழன் தமிழ்ப் பழங் காப்பியங்களில் விருப்பமுடையவனாகப் படித்து வந்தான். சீவக சிந்தாமணியில் அவன் உள்ளம் தேங்கியது. பரம சைவனானாலும் தமிழுக்காக அதைப் படித்த போது, 'சைவ சமய சம்பந்தமாக இப்படி ஒரு காப்பியம் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!' என்ற எண்ணம் அவனுக்குத் தோன்றியது. அந்த எண்ணத்தைத் தன்

அமைச்சராகிய சேக்கிழாரிடம் வெளியிட்டான். இறைவன் திருவருளே இந்தக் கருத்தை மன்னனுக்கு உண்டாக்கிய தென்று நினைந்து உவந்தார் அமைச்சர் பிரான். அவருடைய ஆவலும் அது தானே?

“புதிதாகவே ஒரு காவியம் இயற்றலாம். இறைவன் திருவருள் துணை செய்யும்” என்றார் சேக்கிழார்.

“யார் இயற்றுவது?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“அடியேனே பாடுகிறேன். நெடுநாட்களாக அடியேனுக்கு அந்த எண்ணம் உண்டு. அதைச் செயலில் நிறைவேற்றப் போதிய ஓய்வு இல்லை. அது ஒன்றுதான் தடை. இப்போது, மன்னர் பெருமானுக்கும் அத்தகைய காவியம் ஒன்று வரவேண்டுமென்ற ஆர்வம் இருப்பது தெரிந்து அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.”

“அப்படியா? இதுவரையில் நீங்கள் இதைச் சொல்லவில்லையே! எவ்வகையான காவியம் இயற்றலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்?”

“இறைவன் பெருமையை உலகுக்குத் தெளிவாக்குகிறவர்கள் அடியவர்களே. சிவனடியார்களுடைய வரலாற்றையே காவியமாகப் பாடலாம் என்பது என் எண்ணம்.”

“மிகவும் சிறப்பான செயல்; பெரிய புண்ணியமான காரியம். அந்த வரலாறுகளுக்கு ஆதாரங்கள் கிடைத்திருக்கின்றனவா?”

“சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் நிகுவாய் மலர்ந்தருளி யிருக்கும் திருத்தொண்டத் தொகைதான் மூல ஆதாரம். பின்பு நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அதை அடியொற்றிப் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி இருக்கிறது. மூவர் முதலிகளுடைய வரலாற்றுக்குத் தேவாரத்திலிருந்து கிடைக்கும் பல செய்திகள் உபகாரமாக இருக்கும். இவற்றையல்லாமல் அங்கங்கே தலங்களுக்குச் சென்றபோது விசாரித்

துப் பல செய்திகளை அறிந்துகொண்டிருக்கிறேன். பாடத் தொடங்குவதானால் இன்னும் சில தலங்களுக்குச் சென்று வரவேண்டும்.”

“நீங்கள் அவசியம் அந்தக் காவியத்தைப் பாடிவிடுங்கள். மற்றக் கவலை ஒன்றும் உங்களுக்கு வேண்டாம். காவியம் பாடி நிறைவேறு மட்டும் அரசியல் நினைவே வேண்டாம். இங்கே இருந்து பாடுகிறீர்களா? குன்றத் தூருக்குச் சென்று பாடுகிறீர்களா? எங்கே இருந்தாலும் வேண்டிய வசதிகளெல்லாம் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்யலாம்.”

மன்னன் இவ்வாறு கூறவே, திருவருள் கூட்டுவித்தால் எதுவும் இனிதே நிறைவேறும் என்ற உறுதி சேக்கிழாருக்கு உண்டாயிற்று. “தில்லையில் இருந்து திருச்சிற்றம்பலவனுடைய தரிசனத்தைச் செய்துகொண்டே பாடலாம் என்பது என் எண்ணம்” என்று தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

அப்படி ஒரு காவியம் நிறைவேறினால் தமிழ் நாட்டுக்கே சிறப்பையளிக்கும் என்று சோழ மன்னன் நம்பினான். ஆகவே ஒரு நல்ல நாள் பார்த்துத் திருத்தொண்டர் புராணத்தைத் தொடங்கவேண்டும் என்று நிச்சயமாயிற்று. சேக்கிழார் அமைச்சுத் திருக்கோலத்தை விடுத்துத் திருநீறும் கண்டிகையும் திருமேனி யெங்கும் அணிந்து கொண்டார். சிற்றம்பலவன் திருவருளால் இந்தப் பெரும் பாக்கியம் தமக்குக் கிடைத்ததை எண்ணி எண்ணி உருகினார். சிதம்பரத்துக்கு வந்து ஆனந்தத்தாண்டவ மூர்த்தியைக் கண் குளிரத் தரிசித்துக் கொண்டார். ஓர் அழகிய திருமாளிகையில் தங்கித் தொண்டர் புராணத்தை இயற்ற நினைந்தார். சிதம்பரேசன் சந்நிதியில் தொடங்க எண்ணி அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்யச் சொல்லித் திருநீற்றுப் பிரசாதம் வாங்கி அணிந்து இறை

வனை மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டார். ஏடும் எழுத் தாணியுமாகக் கற்றுச் சொல்லிகள் உடன் அமர்ந்திருந்தார்கள். சிவநேசச் செல்வர்கள் அற்புதக் காவியத்தின் பிறப்பைக் கண்டுகளிக்கக் கூடியிருந்தார்கள்.

“எப்படித் தொடங்குவது?” என்ற சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார் சேக்கிழார். இறைவனுடைய திருவருள் தமக்கு வழிகாட்டும் என்ற நம்பிக்கையோடு அவர் உண்முகப் பார்வையில் ஈடுபட்டிருந்தார். அப்போது அசரீரியாக அவர் காதில் “உலகெலாம்” என்ற தொடர் விழுந்தது. அதே சமயத்தில் அந்தப் புற ஒலியின் எதிரொலிபோல அகத்தே, “உணர்ந்து ஓதற்கரியவன்” என்ற தொடர் உதயமாயிற்று. இரண்டும் சேர்ந்து,

உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்

என்ற அடியாக இணைந்தன.

இப்போது சேக்கிழாருக்குப் புதிய ஊக்கம் உண்டாயிற்று. தாம் மேற்கொண்ட காப்பியப் படைப்புக்கு இறைவனுடைய அருளாணை கிடைத்துவிட்டது என்று பெருமிதம் கொண்டார். அப்பால் அந்த அடிவிரிந்து முதற்பாட்டாக மலர்ந்தது.

உலகெ லாம்உணர்ந்து ஓதற் கரியவன்

நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்

அலகிள் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான்

மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் நடமிடும் சிலம்புச் சீறடியை வாழ்த்தி வணங்கித் தொடங்கிய பெரியபுராணம் மிகச் சிறப்பாக நிறைவேறியது. குலோத்துங்க சோழன் திருத்தொண்டர் புராண அரங்கேற்ற விழாவைத் தமிழ்நாட்டுப் பெருவிழாவாகவே கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தான். சேக்கிழார் திருவாக்கைக் கேட்டவர்கள் கவிச் சுவையி

லும் பக்தி மணத்திலும் ஈடுபட்டார்கள். தெய்வம் மணக்கும் அந்தச் செய்யுட்களில் பக்திச் சுவை நனி சொட்டுவதை உணர்ந்து பாராட்டினார்கள். யாவரும் சேக்கிழாரையும் நாயன்மார்களுள் ஒருவராக எண்ணி வழி பட்டனர். குலோத்துங்க சோழன் அவரை யானையின் மேல் ஏற்றுவித்துத் தானும் உடன் அமர்ந்து இரு கையாலும் கவரி பணிமாறினான்.

தெய்வத் திருவருட் சின்னமாகக் கிடைத்த 'உலகெலாம்' என்ற தொடரைச் சேக்கிழார் பெரியபுராணத் தின் தொடக்கத்தில் வைத்ததோடன்றி இடையிலும் ஈற்றுச் செய்யுளிலும் வைத்துப் போற்றி யிருக்கிறார்.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் சிவபெருமான் திருவருளால் கிடைத்த முத்துச் சிவிகையில் ஏறியருளினார் என்ற செய்தியைச் சொல்லும் பாட்டில் 'உலகெலாம்' என்ற தொடர் நிற்கிறது:

சோதி முத்தின் சிவிகைகும் வந்துபார்
மீது தாழ்ந்துவெண் ணீற்றொளி போற்றிநின்று
ஆதி யார்அரு ளாதலின் அஞ்செழுத்
தோதி ஏறிஞர் உய்ய உலகெலாம்.

இது நூலின் இடையில் வைத்தது.

பெரியபுராணத்தின் கடைசிச் சருக்கமாகிய வெள்ளாணைச் சருக்கத்தின் இறுதிப் பாட்டு வருமாறு:

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்
ஒன்று காதலித் துள்ளமும் ஒங்கிட
மன்று ளார்அடி யாரவர் வான்புகழ்
நின்ற தெங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

இது நூலின் கடைசியில் வைத்தது. இவ்வாறு தோற்றம் நடு இறுதி என்னும் மூன்றிடத்திலும் அசிரிரி வாக்காகத் தோற்றிய தொடரை அமைத்து நிறைவேற்றிய பெரிய

புராணம் சைவத்திருமுறைகள் பதினென்றோடு சேர்ந்து பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக விளங்குகிறது.

★

இறைவன் மனத்துக்கும் வாக்குக்கும் அப்பாற்பட்டவன். உலகிலுள்ள மக்களால் தம் அநுபவத்துக்கு உட்பட்ட பொருளையே நினைக்க முடியும்; தம் அநுபவத்துக்கு அகப்பட்டதைப் பற்றியே பேச முடியும். மனத்தினால் சிந்திப்பதற்கும் வாக்கினால் ஓதுவதற்கும் உரியவை உலகியற் பொருள்கள். கால எல்லை, இட எல்லை என்ற எல்லைகளுக்குள் அடங்கியவை அவை. அவற்றையன்றி அப்பாற்பட்ட பொருளை மனம் உணராது; வாய் பேசாது. மனமிறந்த பூரணப் பொருளாகவும் வாக்கிறந்த முழுப் பொருளாகவும் நிற்பவன் இறைவன். மனவாக்கினுள் தட்டாமல் நின்ற அவனுடைய எல்லையிறந்த தன்மையை முதலில் நினைக்கிறார் சேக்கிழார்.

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்.

உணர்வதற்கும் ஓதுவதற்கும் அரியவன் இறைவன் என்ற அவனது இலக்கணத்தைத் தெரிந்து கொள்ளும் போதே, உலகில் உள்ள உயிர்கள் அவனை உணரும் ஆற்றல் இல்லாதன, ஓதும் ஆற்றல் இல்லாதன என்பதையும் தெரிந்து கொள்கிறோம். இவ்வாறு இறைவனது அருமையைச் சொல்வதனால் அவனுடைய பெருமையையும் உயிர்களின் சிறுமையையும் சொல்லியபடி ஆயிற்று.

அருமையையே பெருமையாகக் கொண்டிருந்தால் இறைவனுக்கும் நமக்கும் என்றுமே தொடர்பு இல்லாமற்போய்விடும். அவன் உணர்விறந்த ஒரு பொருளாக இருக்கும் நிலையிலே என்றும் இருந்தால் அவனால் யாருக்கும் பயன் இல்லை. பாசத்துக்கு உட்பட்ட உயிர்கள் மனவாக்கு இறந்த நிலைக்குச் சென்று அவனை அடைவதென்பது இய

லாத காரியம். அவனோ எட்டாக் கனியாக உயரத்தில் இருப்பவன். உயிர்களோ அவனை அணுக முடியாதபடி கீழே இருப்பவை. உயிர்கள் ஏறமுடியாது. அவனளவுக்கு ஏறிச் சென்று பற்றுவது அவர்கள் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட செயல். ஆனால் அவன் இறங்கி வரலாம் அல்லவா?

இறைவன் காலம் கடந்தவன், இடம் கடந்தவன், பொறிகளுக்கு எட்டாதவன், உருவம் இல்லாதவன் என்று வேதமும் சாத்திரங்களும் சொல்வது உண்மைதான். ஆனால் அவன் உருவம் எடுக்கமாட்டான், பொறிக்குப் புலப்படும்படி வரமாட்டான் என்று அவை சொல்லவில்லை. அவனிடம் கருணை என்ற ஒன்று இருப்பதனால் ஆருயிரை ஆளும்பொருட்டுத் தன் உயர்ந்த நிலையிலிருந்து சற்றே இறங்கி வருகிறான். அவன் அருளே கண்ணாகக் காணும் அன்பர்களின் திருவுள்ளக் கோயிலிலே திவ்ய தேசோமய மூர்த்தியாக எழுந்தருளுகிறான். திரு முடியில் திங்களையும் கங்கையையும் தரித்த கோலத்தோடு தோற்றம் அளிக்கிறான். தன் திருவடி அடைந்தவர்கள் முன்பு என்ன தவறு செய்திருந்தாலும் அதை மறந்து கருணை பாவிக்கும் இயல்புடையவன் என்பதை அவன் அணிந்த நிலாத் திங்கள் காட்டுகிறது. ஆணவத்தால் கலக்க மடைந்தவர்களைத் தெளிவு படுத்தி ஒருமைப்பாட்டை அருள்பவன் என்பதை அவன் திருமுடியில் அணிந்திருக்கும் கங்கை புலப்படுத்துகிறது.

பொறிகளுக்கு அகப்படாத இறைவன் அருள் என்னும் கனத்தால் இறங்கி நிலவுலாவிய நீர்மவிவேணியாக அன்பர்களின் திருவுள்ளத்தில் காட்சி அளிக்கிறான். இயல்பாக உருவம் ஏதும் இல்லாதவன் உருவம் கொண்டு எழுந்தருளுகிறான்.

உலகெ லாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்
நினைவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்.

நிலவும் நீரும் கொண்ட வேணியகைத் தோற்றும் போது அக்கோலத்தைத் திருவருளால் காண்போர் ஏனைய மக்களைவிட உயர்ந்த நிலை பெற்றவர்கள்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மூன்று மலமும் உடையவர்களைச் சகலர் என்று சொல்வார்கள். அவர்களே உலகிற் பெரும்பாலானவர்கள். ஆணவம், கன்மம் என்னும் இரண்டும் உடையவர்கள் பிரளயாகலர் என்பவர்கள். ஆணவ மலம் ஒன்று மட்டும் உடையவர்கள் விஞ்ஞானாகலர்கள்.

மூன்று மலமும் கெட்டு விடுதலை பெறும் நல்லுயிர்கள், உணர்ந்து ஓதற்கரிய இறைவனது இயற்கை நிலையோடு ஒட்டிக்கொள்ளும். அப்போது அவை இனி மீளாத பேரின்பவாழ்வாகிய முத்தியைப் பெறும். மும்மலமும் ஒருங்கே கெடுவது எளிதன்று. மாயை முதலிற் கழிய, கன்மம் பின்பு நீங்க, ஆணவம் இறுதியில் அகலும். முத்திபெறுதற்கு முந்திய நிலை இருமலம் கழன்று ஆணவம் ஒன்றோடு மாத்திரம் நிற்கும் விஞ்ஞானாகலர் நிலை. இரண்டோடு நிற்பது பிரளயாகலர் நிலை. இந்த இரண்டு நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும் இறைவன் இறங்கி வந்து அருள் செய்கிறான். ஒருமலம் உடையோருக்குச் சோதியாகத் தோன்றுவான்; இருமலம் உடையவர்களுக்குத் திவ்யமங்கள உருவத்தோடு தோன்றுவான். ஒவ்வொரு மலமாக நீங்கி உயிர்கள் மேலே ஏற அவற்றைக் கைதூக்கிவிட வேண்டும் என்னும் கருணையினால் இறைவன் ஓரளவு இறங்குகிறான். உணர்வுதற்கும் ஓதுவதற்கும் எட்டாத நிலையில் உள்ள இறைவன் மேல்படியில் நிற்கும் விஞ்ஞானாகலருக்கு உருவும் அருவும் இல்லாத சோதியாகத் தோற்றுவான். அடுத்தபடியில் நிற்கும் பிரளயாகலருக்குப் பின்னும் ஒரு படி இறங்கி உருவுடைய தடத்த மூர்த்தியாகக் காட்சியளிப்பான்.

**நிவே னாவிய நீர்மலி வேணியன்;
அலகில் சோதியன்.**

இறைவனுடைய மூன்று நிலைக்குக் கீழே மற்றொரு நிலையும் உண்டு. அவனுடைய திருவருளுக்கு ஆளாக முயல்பவர்கள் அந்த நிலையைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அந்த நிலையில் உள்ளவையே இறைவன் திருவுருவத்தை நினைப்பிக்கும் அடையாளங்களாகிய மூர்த்திகள். அவற்றைத் தரிசித்து மேலே ஏற வழிபெறுகிறவர்கள் மும்முலமும் உடைய சகலர்கள். அவர்களுக்கு இறைவன் அம்பலவாணனாகக் காட்சி அளிக்கிறான். *

இறைவன் இயல்பான நிலையில், தன்னைச் சார்பவர்களுக்கு முத்தியின்பத்தை அருளுகிறான். அதுவே லட்சியம். அதற்குமுன் மூன்றுபடிகள் உண்டு. ஒவ்வொரு படியிலும் ஒவ்வொரு வகையில் அவன் உயிர்களுக்கு அருள் செய்கிறான். படியில் நின்ற நிலை மூன்று; படி கடந்த நிலை ஒன்று; ஆக நான்கு நிலையில் இறைவனைப் பார்க்கிறோம். அப்படியே முத்திபெற்ற உயிர், ஒருமல முள்ள உயிர், இருமலம் உள்ள உயிர், மும்மல உயிர் என்று உயிர்களின் நிலைகளும் நான்காக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

* மூன்று வகையான ஆன்மாக்களுக்கு மூன்று திறத்தில் அருள் செய்யும் முறையைப் பின்வரும் திருவிளையாடற் புராணப் பாடலிலும் காணலாம்.

“வென்றுளே புலன்க லைந்தார்
மெய்யுணர் உள்ளந் தோறும்
சென்றுளே அமுதம் ஊற்றும்
திருவருள் போற்றி; ஏற்றுக்
குன்றுளே இருந்து காட்சி
கொடுத்தருள கோலம் போற்றி;
மன்றுளே மாறி ஆடும்
மறைச்சிலம் படிகள் போற்றி.”

இறைவன் உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவனாக இருக்கும்போது அவனுடைய அருமை ஒன்றே புலப்படுகிறது. அவன் அலகில் சோதியனாக வரும்போது அவனுடைய கருணை தோன்றுகிறது. நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன் ஆகும்போது அவன் கருணை பின்னும் கனிவாகத் தோற்றுகிறது. அம்பலத்தாடுவானாகும்போது அந்தக் கருணை வழிந்து ஓடுகிறது.

யாவரும் வழிபடும் சகல மூர்த்திகளில் நடராசப் பெருமான் திருக்கோலம் ஒரு தனிச் சிறப்புடையது. இறைவனை அணுகிப் புகல்புகும் அடியவர்கள் அவன் திருவடி எங்கே என்று நாடுவார்கள்; அதனை நாடிக் கண்டு பற்றுவார்கள். மற்றக் கோலத்தைவிட அம்பலத்தாடுவான் கோலத்தில் இறைவன் ஒரு காலைத் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இதோ என் திருவடி என்று காட்டிப் பற்றிக் கொள்ளுவதற்கு எளிதான வகையில் நிற்கிறான். அவனுடைய குஞ்சித சரணமாகிய திருவடி அருள் நிரம்பி மலரும் திருவடி. மற்ற மூர்த்திகளில் கீழேபதித்த திருவடியைப் பற்றிக்கொள்வது எளிதன்று. தூக்கிய திருவடி நாம் பற்றிக் கொள்ள ஏற்ற வகையில் நிலவுகிறது. அரியவனாக நின்ற இறைவன் கருணை கனிந்து சோதியாகிறான்; பின்னும் கருணை மலிந்து நீர்மலி வேணியனாகிறான்; அப்பாலும் அருள் பொங்கி அம்பலத்தாடுவானாகிறான்; அந்த ஆட்டத்திலும் கருணைத்தேன் பொங்க ஒரு சிலம்படியைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறான். அந்தக் கருணை எங்கிருந்து எப்படி எப்படியெல்லாம் கனிந்து கனிந்து வருகிறது! உயிர்கள் உய்யவேண்டுமென்று, விபுவாக இருக்கும் நிலையிலிருந்து சுருங்கிச் சுருங்கி அவன் வரும் எளிமையை என்னென்று சொல்வது!

அம்பலத்தில் ஆடும் எம்பெருமானுடைய மலர்ந்த சிலம்படி தனித்து நிற்கவில்லை. அது அம்பலத்தாடுவானது தொடர்புடையது. அந்தக் கோலம் நீர்மலிவேணியனோடு

தொடர்புடையது. நீர்மலி வேணிக்கோலம் சோதியோடு தொடர்புடையது. அது மனவாக்குக் கடந்த பொருளோடு தொடர்புடையது. இந்தக் கண்கொண்டு குஞ்சித சரணத்தைத் தரிசித்தால்தான் இன்பம் உண்டாகும்; மேலே ஏற வழி பிறக்கும்.

**உலகெ ளாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்
திலவு ளாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி ளம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.**

[உலகில் உள்ள உயிர்கள் யாவும் மனத்தால் உணர்ந்து வாக்கால் ஓதுவதற்கு அரியவகை உள்ளவனும், சந்திரன் உலாவிய கங்கைநீர் மலிந்த சடாபாரத்தை உடையவனும், அளவு கடந்த சோதியாக இருப்பவனும் திருச்சிறறம் பலத்தில் ஆனந்த தாண்டவம் புரிபவனுமாகிய இறைவனுடைய அருள் மலர்ந்த சிலம்பையணிந்த திருவடிபை வாழ்த்தி வணங்குவோமாக.

அரியவன் : அருமை, இன்மைய உணர்த்தியது. 'நிலவு' ஆகுபெயர். நீர் - கங்கைநீர். வேணி-சடை. அலகு-அளவு, எல்லை. மலர்-மலர்ந்த; அருளமலர்ந்த. சிலம்பு அடி-சிலம்பை அணிந்த அடி.

சேக்கிழார் அடியவா பலரையும் சேர்த்துக்கொண்டு வணங்கும் நிலையில் வணங்குவாம் என்று பன்மையிற பாடினார். இது தோத்திரமாதலின் சாத்திரத்தைப்போலமூன்று வகை உயிர்களுக்கும் அருள் புரியும் நிலைகளே வரிசையாகச் சொல்லாமல் முன்பின்கை வைத்தார்]

இறைவன் திருவடி நம்மை ஆள்வதற்குச் சித்தமாக இருப்பதோடு அன்றி, சிலம்பின் ஒலியால் நெடுந்தூரத்தில் இருப்பாரையும் அழைக்கும் இயல்பும் உடையது. அதுவும் இறைவன் அருள்மலிவுக்கு ஓர் அடையாளம்.

சிலம்படியை வாயால் வாழ்த்தி உடம்பால் வணங்குவோம் என்றார் இவ்விரண்டும் மனத்தால் சிந்திக்காத போது நிகழாமையால், இவற்றைச் சொன்னதனாலே மனத்தால் சிந்தித்தலையும் சொன்னபடியாயிற்று. ஆகை

யால் சிலம்படியைச் சிந்தித்து வாழ்த்தி வந்திப்போம் என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். உணரவும் ஓதவும் அரிய ஒருவன் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் ஏற்ற வகையில் சிலம்பையணிந்த அடியைத் தூக்கி அம்பலத்தில் ஆடுகிறான் என்பதை நினைந்தால் உள்ளத்தில் உருக்கம் உண்டாகும்.

ஆடுவான் என்பது எதிர் காலத்தைக் குறிக்காமல் ஆடும் தொழிலுடையவன் என்ற பொருளில் வந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும், ஓதுவான் என்பது போல. அவன் முக்காலத்திலும் ஆடுபவன் ஆதலால் இவ்வாறு கொள்வதே பொருத்தமானது.

இறைவனுடைய எடுத்த திருவடி அநுக்கிரகத்தைக் காட்டுவது. பஞ்ச கிருத்தியங்களும் நடராசப் பெருமானது திருக் கோலத்தில் குறிக்கப் பெறுகின்றன. அவன் கையில் உள்ள உடுக்கை படைப்புத் தொழிலின் அடையாளம். அப்பெருமானது அமைத்த திருக்கரம் காக்கும் தொழிலுக்கு அடையாளம். அவன் ஏந்திய அக்கினி அழித்தலுக்கு அடையாளம். அவனுடைய ஊன்றிய திருவடி மறைத்தலாகிய திரோபவத்தைக் குறிப்பது. எடுத்த திருவடி அநுக்கிரகமாகிய அருளைக் குறிப்பது.

“தோற்றந் தடியதனில் தோன்றும் திதி அமைப்பில்
சாற்றியிரும் அங்கியிலே சக்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்றும் மலர்ப்பதத்தே உற்றதிரோ தம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”

என்பது உண்மை விளக்கம்.

மலர் சிலம்படி என்பதற்கு அருள் மலர்ந்த குஞ்சிதசரணம் என்று பொருள் கொள்வதே சிறப்பு. மலரைப் போன்ற சிலம்படி என்று கொள்வது இலக்கணத்துக்கு ஒவ்வாதது. அப்போது மலர்ச்சிலம்படி என்று வரவேண்டும்.

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இப்பாட்டுக்கு வேறு வகையில் பொருள் கொண்டார்கள். 'உலகெலாம் மலர் சிலம்படி என்று கூட்டிப் பொருள் உரைக்க வேண்டும்' என்பது அவர்கள் கருத்து. இது பற்றி மகாகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள், பிள்ளையவர்களின் சரித்திரத்தில் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்கள் .

'ஆங்கிரை வருஷம் கார்த்திகை மாதத்திற் பெரிய புராணப் பாடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது... அப்புராணத்தை நடத்தத் தொடங்கியபொழுது மூலம் மட்டுமுள்ள சில அச்சுப் புத்தகங்களும் சிலபாகத்திற்கு மட்டும் உரை எழுதப்பட்ட புத்தகம் ஒன்றும் வந்திருந்தன. "உலகெலாம்" என்ற செய்யுளுக்கு அந்த உரையாசிரியர் எங்ஙனம் பொருள் செய்திருக்கிற ரென்பதை அறிவதற்கு அதனுரையைப் படிப்பித்து இவர் கேட்டார். அச்செய்யுளின் நயத்தை அவ்வுரை நன்கு புலப்படுத்த வில்லை. மலர் சிலம்படி என்பதற்கு இலக்கணப் பிழையாக மலர் போன்ற சிலம்படி யென்று பொருள் எழுதப்பட்டிருந்தது.. அதனை யறிந்து இவர் மனவருத்தம் அடைந்து, "மலர் சிலம்படி யென்றது வினைத்தொகை; அதற்கு மலர்ந்த சிலம்படி யென்பது தான் பொருள். மலர்போன்ற சிலம்படியென்று பொருள் கொள்ள வேண்டுமானால், மலர்ச்சிலம்படி என்றிருத்தல் வேண்டும். அப்படி யிருத்தல் இங்கே பொருந்தாது" என்றார்; உலகெலாம் மலர்சிலம்படியென இயைக்க வேண்டுமென்றும், இப்பொருளுக்கு மேற்கோள் திருவாசகத்திலுள்ள, "தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி, பல்லுயிர் எல்லாம் பயின்றன ஐக" என்பதென்றும் எங்களுக்குச் சொன்னார்.' *

சேக்கிழார் மீது பிள்ளையவர்கள் ஒரு பிள்ளைத்தமிழ் இயற்றியிருக்கிறார்கள். அதில் இந்தப் பொருளை ஒரு பாட்டில் அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார்கள்.

* ஸ்ரீ மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், இரண்டாம் பாகம், ப. 116-7.

“ ஏமேவு ஞானசபை இறைவர்தம் மேனியில்
 இணங்குற எழுப்புல கெலாம்
 என்னுமறை ஆகியாக் கொண்டவர் உயிர்க்கருளும்
 இயல்பனைத் துந்தெரித்து
 நாமேவும் அம்முதலொ டொன்றவினை யுருபுதொக
 நான்கனடி ஆதிசெய்து
 நாற்சீரின் நானெறி விளக்கியொளிர்
 சேக்கிழார்.” *

“உலகெலாம்” என்ற பாட்டுக்கு உரை எழுதப்புகுந்த திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் உலகு வகைகளை விரித்துரைத்ததோடு நிறுத்திய உரையொன்று உண்டு அப்பகுதி, “உலகெலாம்என்னும் மெய்ம்மொழிப்பொருள் விளக்கம்” என்ற தலைப்புடன் இருக்கிறது. அதில் அவர், உலகெலாம் என்ற தொடர் புறத்தே தோற்றியதெனவும், உணர்ந்தோதற் கரியவன் என்பது அகத்தே தோற்றியதெனவும், இரண்டும் சேக்கிழார் என்னும் அருட் புலவர் பொருட்டு இறைவர் தோற்றிய மெய்ம்மொழியெனவும் கூறியுள்ளார்.

‘திருவருட் புலமை சான்ற சேக்கிழார் என்னும் பெரியர் செயற்கரிய என்று அரையன் பணித்தவாறு அடுத்தவர்கண் முறைப்பட ஒன்றேனும் இன்றி முடித்தற்கு எங்ஙனம் கூடும் என்று ஐயுற்று ஐயுற்று அழுங்கிய உள்ளத்தோடு அருட் பொது வின்கண் போந்து பணிந்து பழிச்சித் திருவருட் பெருமையைச் சிந்தித்து நிற்ப, ஆண்டு இறைவர் அவர் கருதிய பெருஞ்செயல் முடித்தற்பொருட்டு உளங்கொண்டு சிறசபைக்கண் புறத்து, “உலகெலாம்” என்றும், அவர் தம் நிலைக்கண், “உணர்ந்தோதற் கரியவன்” என்றும் மொழிந்தருளிபவாறு என்க.’

* சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ், காப்பு.

‘அன்பு கொண்டு அநுபவித்தது உய்தற் பொருட்டும், அம் மெய்ம் மொழியைக் கேட்டுச் சேக்கிழாரது புறக் கரணங்கள் சுத்தியாதற் பொருட்டும், புறத்தே “உலகெலாம்” என்று எழுந்து, தத்துவப் படலத்தான் மயங்கிய அவரது ஆன்ம திருட்டியைப் படலம் நீக்கி அறிவு விளக்கிச் சுத்தி செய்தற் பொருட்டு அகத்தே “உணர்ந்தோதற் கரியவன்” என்று முடிந்த தென்க’

என்று அவர் கூறுபவை இங்கே அறிதற்குரியன.

வரதர் பொற்றூள்

உயிர் தனியாக இயங்காது. அது எப்போதும் சரீரத் தைப் பற்றியே நிற்கும். அந்தச் சரீரம் இரண்டு வகையானவை. சூட்சும சரீரம், தூல சரீரம் என்பன அவை. மனமும் வாசனையும் அமைந்தது சூட்சும சரீரம். உடம்பு தூல சரீரம். உலகில் வாழும் உயிர்கள் இந்த இரண்டு சரீரங்களோடும் இணைந்து திகழின்றன. இந்த உடம்பு அழிந்து மாறினாலும் சூட்சும சரீரம் இதனுடன் அழிவில்லை. அது அழியும் போது உயிருக்கு முத்தி கிடைக்க விரும்பும்.

ஒரு மனிதன் வெவ்வேறு ஆடை உடுத்துகிறான். அந்த ஆடைகளை அவ்வப்போது மாற்றிக்கொள்கிறான். வீதியிலே நடந்து கொண்டிருக்கும் போது ஆடையை மாற்றுவதில்லை. எங்கேனும் ஓரிடத்தில் தங்கி மாற்றிக்கொள்கிறான். அவன் தன் ஆடைகளை மாற்றிக்கொள்வானே யன்றி உடம்பை மாற்றிக்கொள்ள முடியாது. இது ஒரு வாழ்க்கைக்குள் நிகழும் நிகழ்ச்சி. ஒரு வாழ்க்கை என்பது உயிர் குறிப்பிட்ட ஓர் உடம்பில் வாழும் காலம். இப்படியே உயிர் ஒரு சூட்சும சரீரத்தில் வாழும் வாழ்க்கையில் பல உடம்புகளை மாற்றிக் கொள்கிறது. ஒவ்வொரு மாற்றமும் ஒவ்வொரு பிறவியாகிறது. ஒரு நிலையில் உடையை மாற்றினாலும் உடம்பை மாற்றாதது போல, வேறு நிலையில் தூல உடம்பு மாறினாலும் சூட்சும சரீரம் மாறுவதில்லை. சூட்சும சரீரம் போய்விட்டால் உயிர் விடுதலை பெற்று முக்தியின்பம் பெறும். உயிர், நுண்ணுடல், பருவுடல், உடை என்பவற்றில் ஓர் உடலிருக்கும் போதே பல உடைகள் மாறுகின்றன; ஒரு சூட்சும சரீரம்

இருக்கும்போதே பல பருவுடல்கள் மாறுகின்றன; சூட்சும சரீரம் அழிந்தாலும் அழியாமல் நிற்பது உயிர். அது இறைவனோடு ஒன்றி இன்புறத் தொடங்கும் போது உடலின் தொடர்பே இல்லாமற் போய்விடுகிறது.

வினையின் விளைவாக வந்த பிறவியைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு வினைக் கணக்கைச் சமமாக்க வேண்டும். ஊனுடலைப் பெற்ற உயிர் அவ்வுடலில் இருக்கும்போதே அதைப் போக்கிக்கொள்ளும் வகையில் செயல்களை ஆற்றவேண்டும். சிறைக்குள் இடப்பட்ட குற்றவாளி அங்கு நல்ல பெயர் வாங்கிச் சிறைவாச நாட்களைக் குறைத்துக் கொள்வதைப் போல, உடம்பில் வாழும் போதே வினைச் சமையைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டும். முள்ளை முள்ளால் எடுப்பதுபோலப் பிறவிப் பிணியை மாணிடப் பிறவியைக் கொண்டே போக்க வேண்டும்.

அதற்கு வழி இன்னது என்பதை இரண்டாவது யாட்டில் சேக்கிழார் அருளிச் செய்கிறார். “அம்பலத்தாடு வான் மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்” என்று முதற்பாட்டை முடித்தவர், அந்தத் திருவடி நினைவை அந்த அளவிலே நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. அத் திருவடியே உயிருக்கு இன்பமருளும் முத்தி வீட்டுக்கு வாயிலாக இருப்பதாதலின் அதுபற்றிப் பின்னும் விரிவாக ஒரு பாடலையே பாடுகிறார். ‘இந்த ஊன் நிரம்பிய உடம்பையுடைய பிறவியை எடுத்தது எதற்காகத் தெரியுமா? ஓர் உறுதிப் பொருளைப் பெறவேண்டும். அதுதான் வீடு. அதற்கு ஒரு வழி உண்டு’ என்று தொடங்குகிறார்.

**ஊன் அடைந்த உடம்பின் பிறவியே
தான் அடைந்த உறுதியைச் சாருமால்.**

[ஊனை அடைந்த உடம்பினையுடைய பிறவியானது தான் உண்டானதற்கு ஏற்ற உறுதியைப் பெறும். பிறவி: எழுவாய்.]

ஊன் அடைந்த உடம்பினால் எத்தனை துன்பங்கள் உண்டாகின்றன! “இந்தப் பிறவியிலே சிக்குண்டு அல்லற்படுகிறோமே! இது பொல்லாப் பிறவி” என்று சொல்லுகிறோம். அந்தப் பிறவியே உறுதி பெறுவதற்கும் உதவி புரியும். எப்படி? அம்பலத்தில் ஆடும் இறைவனது பொற்கழலைத் தொழுதால் அவ்வுறுதி கிடைக்கும் என்று சொல்ல வருகிறார். அப்படிச் சொல்லும் போது தில்லையையும் அதில் உள்ள இறைவனையும் அவன் கழலையும் கூறுகிறார்.

உயிர் நாற்றம் செறிந்த உடம்புக்குள் புகுந்து உலகில் வந்து துன்புறுவதை மாற்ற இறைவன் நினைக்கிறான். உயிர் உருவெடுப்பதை மாற்றத் தான் உருவெடுக்கிறான். உயிர் பௌதிக சரீரத்தில் புகுகிறது. இறைவனே மலரகிதமான ஞானமய வடிவில் வருகிறான். அதன் சின்னமாகிய திவ்யமங்களா, விக்ரகத்தில் ஆவிர்ப்பவிக்கிறான். நல்ல மணமும் தேனும் நிரம்பிய மலர்கள் எங்கும் மலர்ந்து விளங்கும் தில்லையில் எழுந்தருளி யிருக்கிறான். உயிர் வாழும் உடம்பு ஊனும் நாற்றமும் உடையது. இறைவன் வாழும் ஊரோ தேனும் மணமும் உடையது. உயிர் வாழும் உடம்பு தாபத்திரயங்களால் வெம்புவது. இறைவன் வாழும் தில்லை பூம்பொழிலால் தண்மை பெறுவது.

தேன் அடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்

[தேன் நிரம்ப அடைந்திருக்கும் மலரை உடைய சோலைகள் நிரம்பிய தில்லையம்பதியில். தேன் - வண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.]

இறைவன் இங்கே எழுந்தருளியிருப்பது மாத்திரம் அன்று; கூத்தாடுகிறான். மக்களுக்குக் கூத்துப் பார்ப்பதென்றால் ஆர்வம் அதிகம். எப்படியாவது நம் குழந்தைகள் நம் மேல் கண்ணைத் திருப்பட்டுமென்று அவன் கூத்தாடுகிறான். பிறர் உள்ளத்தை வசப்படுத்துவதற்குக் கூத்தாடுவது

சிறந்த உபாயம். “கெஞ்சிக் கூத்தாடினான்; இணங்கி விட்டேன்” என்று சொல்வதில்லையா? நாம் கெஞ்சிக் கூத்தாடி அவனைப் பணிந்து அருள் பெறவேண்டியிருக்க, அவன் தனக்கொரு குறையுடையானைப்போலக் கூத்தாடுகிறான். அதற்குக் காரணம் அவன் அருள் நிரம்பியவனாக இருப்பதுதான். தில்லையுள் வந்து தன் கழலைத் தூக்கி நடமிடுவது அவ்வருளின் விளைவே. அவனைக் காட்டிலும் அருளாளன், வரதன், வேறு யார் இருக்கப் போகிறார்கள்? நடராசன் என்று அவனைச் சொல்கிறோம். மகா தாண்டவம் அவனது அருட் கூத்து. நடனத்தில் அரசனாக இருக்கிறான் என்பதும் அருள் புரிவதிலே அரசனாக இருக்கிறான் என்பதும் ஒன்றென்றே சொல்லிவிடலாம். அவன் நடராசன்; அவனே வரதராசன்; வரதன்-அருளாளன்.

தேன் அடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்
மாந டஞ்செய் வரதர்.

“இந்த வரதராசனைத் தொழுதால் பிறவியானது தான் வந்ததன் பயனைப் பெற்றுவிடும்” என்று சொல்கிறார் சேக்கிழார்.

ஊன் அடைந்த உடம்பில் சிறப்பாக நிற்கும் உறுப்பு எது? தலை. அருள் திருமேனி கொண்ட இறைவனுடைய சகுண உருவத்தில் சிறப்பாக இருப்பது எது? திருவடி. உயிர் உடம்பைப் பெற்றதுபோல இறைவன் சகுண வடிவம் பெற்றான். உயிர் தானாக உடம்பைப் பெறவில்லை. பெறவும் இயலாது. தன் வினைக்கு ஈடாக இறைவன் கூட்டுவிக்கும் உடம்பில் புகுகிறது. குற்றவாளி தான் விரும்பும் மாளிகைக்குள் புக இயலாது. அதிகாரி அடைக்கும் சிறைக்குள் புகவேண்டும். இறைவனே உயிர்களை நல்வழிப்படுத்தத் தான் விரும்பிய வண்ணம் திருமேனி கொள்கிறான். பணக்காரன் தன் குடும்பத்தைக்

காப்பாற்றத் தானே விரும்பி அழகான மாளிகையைச் சமைத்துக்கொள்வதில்லையா?

குற்றவாளி வாழும் சிறைச் சுவர்கள் அவனை வெளியே வராமல் தடுக்கின்றன. அதற்குப் பூட்டு வெளியிலே இருக்கிறது. அதைப் பூட்டுகிறவர் வெளியில் உள்ள அதிகாரி. செல்வர் வாழும் மாளிகைச் சுவர்கள் வெளியில் உள்ளவர்கள் உள்ளே முறையின்றி வராமல், வெளியில் உள்ள பணியும் மழையும் உள்ளே வராமல், பாதுகாக்கின்றன. அதை உள்ளே உள்ளவர்கள் தாழ்ப்பாள் போட்டுக்கொண்டு மூடுகிறார்கள். அவர்கள் தம் விருப்பப்படியே கதவை மூடித் திறக்கலாம்; வெளியே வரலாம்; உட்புகலாம். இறைவன் திருமேனி கொண்டுவருவதும் இத்தகையதே.

இடம் கடந்து உருவமும் உறுப்பும் இன்றி நிற்கும் இறைவன் தில்லை என்னும் இடத்தையும் நடராசனாகிய அருட்டிரு மேனியையும் பொற்கழலாகிய உறுப்பையும் தனக்கென்று அமைத்துக்கொண்டு வருகிறான். பல பல இடங்களில் வெவ்வேறு உடம்புடனும் பல அங்கங்களுடனும் வாழும் மக்கள் முதலில் தம் இடங்களை விட்டுத் தில்லையை அடையவேண்டும். அப்பால் நடஞ்செய் வர தனை அடையவேண்டும். பிறகு தலையால் அவன் தானைத் தொழவேண்டும். உலகிலேவாழும் உயிர்களைக் காப்பாற்ற இவ்வுலகில் ஓரிடத்துக்கு வந்தான் இறைவன். உடம்பையுடைய உயிர்களைக் காப்பாற்றத் தானும் அருள்வடிவெடுத்தான், மானைக் கொண்டு மானைப் பிடிப்பதுபோல. தலையை யுடைய மக்களுக்கு அத்தலையைத் தாழ்த்தும் இடம் இது வென்று காட்டிப் பொற்றானை எடுத்து நிற்கிறான். அவன் தானை வணங்குவது தலைவணங்கினால் அதையுடைய உடம்பும் அதனைப் பெற்று வாழும் உயிரும் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச் செய்தன ஆகும். அதனால் கிடைக்கவேண்டிய பயன் கிட்டும். அப் பயன்தான் வீடுபேறு.

ஊன் அடைந்த உடம்பின் நாற்றம் போக்கத் தேன் அடைந்த மலர்ப் பொழில் தில்லைக்கு வாருங்கள் என்று அழையாமல் அழைக்கிறார் சேக்கிழார். அவருக்கு மாநடஞ் செய் வரதர் பொற்றூளில் அளவிற்றந்த ஈடுபாடு.

ஊன் அடைந்த உடம்பின் பிறவியே
தான் அடைந்த உறுதியைச் சாராமல்
தேன் அடைந்த மலர்ப்பொழில் தில்லையுள்
மாநடஞ்செய் வரதர்பொற்றூள்தொழ.

[பிறவி, தொழ, தான் அடைந்த உறுதியைச் சாரும். இவ் வாறன்றி உயிர் என்ற எழுவாயை வருவித்து, அது பிறவியைத் தான் அடைந்த உறுதியைச் சாரும் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வரதர்-வரம் தருபவர்; அருளாளர். பொன்-பொலிவு. தொழுதல் பெரும்பாலும் கையின் தொழிலாக வருமேனும், இங்கே தாளைச் சொன்னதற்கேற்பத் தலையால் வணங்குதல் என்று பொருள் கொள்வது சிறப்பு.]

உடம்பில் சிறப்பான உறுப்புத் தலை. உடம்பு தில்லையை அணுகத் தலை அங்குள்ள இறைவன் தாளை வணங்கவேண்டும் என்றார்.

“கோள்இல் பொறியிற் குணம்இலவே என்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை”

என்ற வள்ளுவர் வாக்கு இங்கே நினைப்பதற்குரியது.

செய்தி அறிவித்தல்

1

மனுநீதிச் சோழன் திருவாரூரில் இருந்து அரசாண்டு வந்தான். செங்கோல் நெறியில் சிறிதும் வழுவாது மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போலப் பாதுகாத்தான். அவனுக்கு ஒரு மகன் பிறந்தான். அவன் வளர்ந்து கல்வி கற்று யானையேற்றம், குதிரையேற்றம் முதலிய அரசர்களுக்குரிய கலைகளையும் கற்றான்.

ஒரு நாள் அவன் மன்னர் குலத்தில் பிறந்த இளைஞர்கள் சூழ ஒரு தேரின் மேல் ஏறி அரசவீதியில் வந்துகொண்டிருந்தான். அப்போது தரும தேவதை மனத்தில் இடக்கமின்றி மனுநீதிச் சோழனுடைய பான்மையைச் சோதிக்க வந்தாற்போல ஒரு பசுவின் கன்று துள்ளிக்கொண்டு அவ்வீதி வழியே வந்தது. அது அரச குமாரனுடைய தேர்க்காலில் மாட்டிக்கொண்டு உயிர் நீத்தது. அதை உணர்ந்த அக்கன்றின் தாய் அலமந்து ஓடி மெம்பி அலறிச் சோர்ந்து மெய்ந் நடுங்கி விழுந்தது.

அதைக் கண்டு அரசகுமாரன், “அபாயம் வந்துவிட்டது” என்று மொழி தடுமாறி, “இந்தப் பசுவும் கன்றும் என் அறிவுப் பெருமை மாளும்படி செய்துவிட்டன. இப்பாவத்துக்கு என் செய்வேன்!” என்று தேரினின்று இறங்கி விழுந்தான். அலறுகின்ற ஆவை நோக்கி உயிர்பதைத்துச் சோர்வான்; நிலத்திற்கிடந்த கன்றை நோக்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு இரங்கி நிற்பான். “இவ்வுலகத்தை மனுவைப் போலக் காக்கும் என் தந்தையாருக்குப் பழிவந்து எய்தும் படி நான் ஏன் பிறந்தேன்!” என்பான். “இந்தப் பழியைப்

போக்கும் வகையை வேதமறிந்த அந்தணர் வாயிலாக அறிந்து வேண்டிய பரிகாரங்களை எந்தையார் அறியா முன்னம் இயற்றுவேன்” என்று மறையவர்களை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

தன் கன்றை இழந்த ஆவானது விம்மிக் கண்ணீர் வாரச் சென்று மனுச் சோழனது அரண்மனை வாயிலில் தொங்கிய மணியைத் தன் கொம்பினால் அடித்தது. அந்த மணி யொலியைக் கேட்ட மன்னன் நடுங்கிச் சிங்காதனத்தி னின்றும் இறங்கி வாயிலை நோக்கி நடந்துவந்தான். அப் போது காவலர் அவனை நோக்கி, “இதோ ஒரு பசு வந்து இந்த மணியைத் தன் கொம்பால் அடித்தது” என்றார்கள். அவன் பசுவைப் பார்த்து, “இதற்கு என்ன துன்பம் நேர்ந்தது?” என்று அருகில் நின்ற அமைச்சர்களைக் கேட்க, அவருள் முதிர்ந்த கேள்வியையுடைய பழைய அமைச்சன் மன்னனைத் தொழுது சொல்லலானான்.

★

ஏதேனும் ஒரு செய்தியை ஒருவருக்கு அறிவிப்பவன் தன் இயல்புக்கு ஏற்ற வகையில் அதை அறிவிப்பான். அந்த நிகழ்ச்சியைப் பெரிது படுத்தியும் சிறிது படுத்தியும் சொல்வார் உண்டு. இக்காலத்துச் செய்தித் தாள்களில் செய்திகளுக்கு இடும் தலைப்பைப் பார்த்தாலே இது புலனாகும். யாரேனும் ஒருதலைவர் தம்எதிர்க்கட்சித் தலைவரைக் கண்டித்துப் பேசினால், பேசியவர் சார்பில் உள்ள செய்தித் தாள், இன்னொருடைய முழக்கம், என்று தலைப்பிடும். ஆனால் எதிர்க்கட்சிச் சார்பில் உள்ள செய்தித்தாளோ, இன்னொருடைய பிரட்டல் என்றோ இன்னொருடைய பிதற்றல் என்றோ தலைப்பை அமைக்கும். இரண்டு தாள்களும் ஒரே பேச்சை வெளியிட்டாலும் தம்முடைய இயல்பை அந்தத் தலைப்புக்களில் காட்டிவிடுகின்றன. இதே நிலையில் ஒரு நிகழ்ச்சியை வேறு ஒருவருக்குச் சொல்பவர்களும் செய்வ

துண்டு. இராமாயணத்தில் கூனி இராமனுடைய பட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கைகேயிக்குச் சொல்லும் வார்த்தைகளில் அவளுடைய தீய எண்ணம் தலைகாட்டுகிறது.

இங்கே, அமைச்சன் மனு வேந்தனுக்கு நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்ல வருகிறான். “பசுவினது கன்றின்மேல் அரசகுமாரனுடைய தேர் ஏறி அதைக் கொன்றுவிட்டது” என்று சொல்லலாம். அவன் அப்படிச் சொல்லவில்லை. கன்றுக்குட்டி இறந்ததற்காக அமைச்சன் சிறிதும் வருந்தவில்லை. அரசனுடைய கன்றாகிய அரச குமாரனுக்குத் தண்டனை ஏதும் கிடைக்கக்கூடாது என்ற எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கிறது. மனுவேந்தன் நேர்மை தவறாதவனாகையால் அவனிடம் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லும்போது அரச குமாரன்பால் குற்றமே இல்லை என்று தோன்றும்படிச் சொல்ல எண்ணுகிறான்.

இக்காலத்தில் இப்படி ஒரு விபத்து ஏற்பட்டால் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை இங்கே சற்று நினைக்க வேண்டும். கார் ஒன்று ஒருவன்மேல் ஏற அவன் இறந்து போகிறான். போலீஸார் வந்து விசாரணை செய்கிறார்கள். வண்டி சரியான நிலையில் இருக்கிறதா, சாரதி ஓட்டும் தகுதிச் சீட்டு வைத்திருக்கிறானா, சரியான பாதையில் ஓட்டினானா, ரோட்டுக்குரிய ஒழுங்குமுறைகளை மீறாமல் இருந்தானா—என்று இப்படிப் பலவகையாக அவர்கள் விசாரிப்பார்கள். அவ்வளவும் சரியாக இருந்தால் சாரதியின்மேல் தப்பில்லை என்று தீர்ப்புக் கிடைத்துவிடும்.

மனுச் சோழனுக்கு முன் அமைச்சன் நின்று கொண்டு அரச குமாரன் கட்சியில் வாதிப்பவனைப்போலச் செய்தி சொல்கிறான். ‘இளவரசன்மேல் ஒரு குற்றமும் இல்லை! இளங்கன்று வேண்டுமென்றே வந்து தற்கொலை பண்ணிக்கொண்டது’ என்ற கருத்துப்படச் சொல்கிறான்.

அவனுடைய தந்திரமான பேச்சைச் சேக்கிழார் அழகாக ஒரு கவியில் அமைக்கிறார்.

★

அமைச்சன் அரசனை, “மன்னரேறே!” என்று விளிக்க வில்லை. அவனுடைய குலத்தை நினைப்பூட்டி, “வளவ!” என்று அழைக்கிறான். “இந்தச் செயலைச் செய்தவன் உன் மைந்தன்” என்று கூறுகிறான். அவனுடைய குலத்திலே அருமையாகப் பிறந்த பிள்ளை என்பதை நினைப்பூட்டினால் தானே, பிள்ளைப் பாசம் அவன் உள்ளத்திலே தோன்றும்?

“இந்தப் பசு ஏன் இப்படிச் செய்தது? இதற்கு உண்டான துன்பம் யாது?” என்று கேட்ட அரசனுக்கு, “இது தன் கன்றை இழந்து துன்புறுகிறது; அதற்குக் காரணம் இன்னது” என்று விடை அளிப்பதுதான் நேர்மையானது. ஆனால் அமைச்சன் எப்படிச் சொல்கிறான்? முதலில் இளவரசன் உலாப் போந்ததை எடுத்துச் சொல்கிறான்.

“அவன் தேரில் ஏறிப் போனான். நெடுந்தூரத்தில் வருபவர்களுக்கும், தேர் வருகிறது, ஒதுங்கிப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கும் வகையில் அத்தேரில் மணிகள் கட்டியிருந்தன. அது மட்டுமல்ல. அது உயரமான தேர். ஒருகால் மணியின் ஒலி காதில் படாத செவிடனாக இருந்தாலும் உயர மிகுதியால் அது நெடுந்தூரத்தில் வரும்போதே தெரிய வரும்.”

“காரில் ஊது குழல் சரியாக இருந்ததா?” என்று போலீஸ்காரர் கேட்க, “அதெல்லாம் சரியாகவே இருந்தது” என்று சொல்வதை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். இங்கே அத்தகைய கேள்விகளை எதிர்பார்த்தே அமைச்சன் பேசுகிறான்.

வளவதின் புதல்வன் ஆங்குழர்

மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி.

அவன் தனியார்கவா போனான்? அவனுடைய தேரைச் சுற்றிக் கணக்கற்ற தேர்கள்; கணக்கற்ற சேனை. அவன் தேருக்கு முன்னாலே ஒரே கூட்டம். அவ்வளவு சேனைக்கும் தேர்களுக்கும் தப்பி வருவதென்றால் அதில் ஏதோ சூழ்ச்சி இருக்கவேண்டும்.

அளவில்தேர்த் தானே சூழ.

“மாடுகளும் கன்றுகளும் போகும் வழியிலே சென்றால் இத்தகைய விபத்து நேர்வது இயல்புதானே?” என்ற கேள்வி எழலாம். அவன் போகத் தகாத வழியிலா போனான்? அரசர்களும் அரச குமாரர்களும் தேரிலே போகும் ராஜவீதியில்தான் போனான். பசுவும் கன்றும் நடை போடவா அவ்வீதி ஏற்பட்டது? அது அரசர் தேர் போகும் வீதி அல்லவா?

அரசுஉலாம் தெருவிற் போங்கால்.

ஆகவே, அவன் புதியதாக ஒரு காரியம் செய்யவில்லை. போகக்கூடாத வழியிலே தேரை ஓட்டவில்லை. தனியாகவும் போகவில்லை. அரச வீதியில் அந்தக் கன்று வந்திருக்க வேண்டியதில்லை. அதற்கு உரிமையும் இல்லை. அப்படி வந்த அது, அந்தப் பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டு விலகியிருக்கவேண்டும். அது மட்டும் அல்ல. உயர்ந்த தேரைக் கண்டேனும் ஒதுங்கியிருக்கலாம்; அதன் மணியொலிகேட்டாவது விலகியிருக்கலாம். இத்தனை வகையான பாதுகாப்பு இருந்தும் அந்தப் பைத்தியக்காரக் கன்றுக்குட்டி, “நான் இந்தத் தேர்க்காலில் வந்து விழுந்துதான் உயிர் விடுவேன்” என்று தீர்மானித்துக்கொண்டது போலல்லவா வந்து விழுந்தது?

இளையஆன் கன்று தேர்க்கா

விடைப்புருந்து இறந்த தாக.

பாவம்! அந்தப் பேதைக் கன்று செய்த முறையற்ற செயல் தெரியாத இந்தப் பசு தளர்ந்து இங்கே வந்து இந்த மணியை அடித்திருக்கிறது!

தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து

விளைத்ததித் தன்மை என்ருள்.

அரச குமாரன் ஒரு தவறும் செய்யவில்லை என்பதை அரசன் உளங்கொளச் சொல்லவேண்டும் என்பது அமைச்சன் எண்ணம். அதற்கு ஏற்ற வகையில் சொற்களை அமைத்துச் சொல்கிறான்.

“பாவி! கண்மண் தெரியாமல் தேரை ஓட்டி என் கன்றைக் கொன்றுவிட்டான்” என்று அந்தப் பசுவுக்கு வாயிருந்தால் சொல்லியிருக்கலாம். அதன் உள்ள நிலை அத்தகையது. அதற்குத் தன் கன்று இறந்ததுதான் பெரிது. அமைச்சனுக்கோ அரச குமாரனுக்குத் தண்டனை கிடைக்கக்கூடாது என்று எண்ணம். அதற்கு ஏற்ற முறையில் அவன் செய்தியைச் சொல்கிறான். சுருக்கமாக அமைந்திருந்தாலும் அமைச்சனுடைய சாமர்த்தியத்தையும் மனப்பாங்கையும் கவி தெளிவாக்குகிறது.

வளவ, நிள் புதல்வன் ஆங்கோர்

மணிநெடுந் தேர்மேல் ஏறி

அளவில் தீர்த் தாளை குழ

அரசுலாம் தெருவில் போங்கால்

இளையஆள் கன்று தேர்க்கா

லிடைப்புருந்து இறந்த தாகத்

தளர்வுறும் இத்தாய் வந்து

விளைத்தது இத் தன்மை என்ருள்.

[சோழ அரசனை, நின்னுடைய குமாரன் மணி கட்டிய உயர்மான தேர் ஒன்றின்மேல் ஏறி, அளவிலாத தேர்களைக் கூடிய சேனைகள் சுற்றிவர அரசர்கள் பவனி செல்லும் வீதியில் போகும்

போது இனைய பசுங் கன்று தேரின் சக்கரத்திடையே புகுந்து இறந்ததாதலினால், தளர்ச்சிபுற்ற இந்தத் தாய்ப் பசு, இத்தகைய செயலைச் செய்தது என்றான.

ஆங்கு. அசை. தானை-சேனை. தோக்கால-தேரின் சக்கரம். இத் தன்மை வினைத்தது; தன்மையென்றது செயலைச் சுட்டியது; ஆகுபெயர்.]

மனு வேந்தன் அமைச்சன் எண்ணியவாறு எண்ணாமல் தன் மகனையே தேர்க்காலிடையிட்டு ஊர்ந்தான். அவன் நீதியை உலகம் புகழ்ந்தது. இறைவன் திருவருளால் மன்னன் மகனும் ஆவின் கன்றும் உயிர் பிழைத் தெழுந்தனர். இவ்வாறு வரலாறு முடிகின்றது.

நிகழ்ச்சி ஒன்றை நேரில் கண்டு தன் மனப்பாங்கிற்கு ஏற்ப அமைத்துச் சொல்லும் வகையை இந்தப் பாடல் மூலம் சேக்கிழார் காட்டுகிறார். இனி மற்றொரு வகையில் செய்தி பரவுவது உண்டு. நிகழ்ந்தது ஒன்றாக இருக்க, நேரில் அறியாதாரிடம் அது பரவும்போது கண் காது மூக்கு முதலியன பெற்று உருமாறிப் போவதுண்டு.

ஒருநாள் ஒருபத்திரிகையில், ஒருவன் மூன்று காக்கைகளை வாந்தியெடுத்தான் என்று ஒரு செய்தி வந்தது. “இது புதுமையாக இருக்கிறதே! இதன் உண்மையை ஆராய வேண்டும்” என்று ஒருவர் புறப்பட்டார். செய்தியை அனுப்பினவர் யார் என்று அறிந்து அவரைத் தேடிச் சென்று, “நீங்கள் நேரிலே பார்த்தீர்களா?” என்று கேட்டார். அவர், “நான் பார்க்காவிட்டால் என்ன? நம்பிக்கையான நண்பர் ஒருவர் அதைச் சொன்னார்” என்று கூறி அந்த நண்பர் இருக்குமிடத்தையும் தெரிவித்தார். உண்மையை அறியச் சென்றவர் அந்த நண்பரை அணுகி, “நீங்கள் நேரில் கண்டீர்களா?” என்று கேட்டார். அவர், “நான் மூன்று காக்கைகள் என்று சொல்லவில்லையே!

இரண்டு காக்கைகளுக்குமேல் என்று தானே சொன்னேன்? என் அன்பர் ஒருவர் அப்படித்தான் என்னிடம் சொன்னார்” என்றார். அவரும் நேரிலே பார்த்தவர் அல்லர்; யாரோ சொல்லக் கேட்டவர். உண்மையை ஆராயச் சென்றவர் விடவில்லை. அந்த அன்பரைத் தேடிச்சென்றார். அவர் இரண்டுகாக்கைகள் என்று கேள்வியுற்றதாகச் சொன்னார். மேலும் மேலும் விசாரணை தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இரண்டுகாக்கை என்றது ஒரு காக்கை ஆயிற்று. பிறகு, “ஒரு பெரிய காக்கையைப் போலக் கறுப்பாக வாந்தி எடுத்தான்” என்று ஒருவர் சொன்னார். “பாதிக்குமேல் கறுப்பான பண்டமும் உண்ட சோறும் விழுந்தன” என்று அடுத்தபடி ஒருவன் சொன்னான். “கறுப்பாக ஏதோ இருந்தது” என்று கடைசியில் சொன்னவர் வாய்மொழியைக் கேட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர் திரும்பி விட்டார். செய்தித்தாள்களில் வரும் செய்திகளில் இவ்வளவுதான் உண்மை இருக்கும் என்று புரளிபண்ண இப்படி ஒரு கதையைச் சொல்லுவதுண்டு.

செய்தி கைகால் முளைத்துப் பரவியதைச் சேக்கிழாரும் ஓரிடத்தில் புலப்படுத்துகிறார். எறிபத்த நாயனார் வரலாற்றில் அத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஒன்று வருகிறது. கதையைக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கருவூரில் எறிபத்தர் என்ற நாயனார் வாழ்ந்து வந்தார். சிவனடியாருக்கு யாரேனும் தீங்கு செய்தால் உடனே அவரைத் தண்டித்துவிடும் இயல்புள்ளவர் அவர். அதற்காகவே எப்போதும் கையில் ஒரு கோடரியைத் தாங்கியிருப்பார். கோடரியால் எறியும் பத்தராகையால் எறிபத்தர் என்ற பெயர் வந்தது.

கருவூரில் உள்ள கோயிலுக்கு ஆனிலை என்று பெயர். அங்குள்ள இறைவன் பசுபதிசுவரன். ஒவ்வொரு நாளும் மலர் பறித்துச் சென்று மாலை கட்டி இறைவனுக்குச்

சாத்துவதைக் கடமையாகக் கொண்ட சிவகாமியாண்டார் என்ற ஓரடியார் அங்கே இருந்தார். ஒருநாள் அவர்வழக் கம்போல் பூக்களைப் பறித்துப் பூங்கூடையில் இட்டு அதை ஒரு கொம்பில் மாட்டிக்கொண்டு ஆலயத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது அவ்வூரில் இருந்து அரசாண்டுவந்த புகழ்ச்சோழனுடைய பட்டத்து யானை ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடிவிட்டு வருகையில் மதம் பிடித்து அருகில் நின்றவர்கள் அஞ்சியோடும் படியாக நடந்தது. தெருவில் சென்று கொண்டிருந்த சிவகாமியாண்டார்முன்போய் அவர் கையிலுள்ள கொம்பில் தொங்கிய பூக்கூடையைப் பறித்துக் கீழே சிந்தியது. பாகர்கள் அதை அடக்கி ஓட்டச் சிவகாமியாண்டார் அந்த யானையை அடிக்கத் தடியை ஓங்கிக்கொண்டு சென்றார். களிற்று வேகமாகப் போகவே, வயசான அடியார் கீழே விழுந்து விட்டார். பின்பு மெல்ல எழுந்து இறைவனை நோக்கி முறையிட்டார்.

இதனை எதிரே வந்த எறிபத்தர் அறிந்து யானை போன வழியே சென்று யானையின் காலைக் குறி வைத்துப் பாய்ந்தார். யானை துதிக்கையை நீட்டவே அக் கையை வெட்டினார். யானை கீழே விழுந்துவிட்டது. அதை ஓட்டி வந்த பாகரையும் குத்துக்கோற் காரரையும் வெட்டிவிட்டு நின்றார்.

அப்போது மற்றவர்கள் ஓடிப்போய் அரண்மனை வாயில் காவலரிடத்தில் சொல்ல, அவர்கள் உள்ளே புக்கு அரசனிடம் செய்தியை அறிவிக்கிறார்கள். இங்கேதான் அந்தச் செய்தி எவ்வாறு உருமாறிச் செல்கிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்.

எறிபத்தரால் வெட்டுண்டு பட்டு வீழ்ந்தவர்கள் போக மற்றவர்கள் ஓடிவந்து மன்னனுடைய வாயில் காவலரை நோக்கிச் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் யானை செய்த காரி

யத்தைச் சொல்லவில்லை. சிவகாமியாண்டார்க்கு நேர்ந்ததைச் சொல்லவில்லை. “அரசனுக்குப் போய்ச்சொல்லுங்கள்!” என்று பரபரப்போடு வாயில்காவலருக்குச் சொல்கிறார்கள். அந்த அவசரத்தில் விரிவாகச் சொல்ல முடியுமா? “பட்டவர்த்தனம் கொல்லப்பட்டது, பாகர்களும் பட்டார்கள் என்று விரைவில்போய் அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று மாத்திரம் கூறுகிறார்கள். யார்கொன்றார்கள்? எதற்காகக் கொன்றார்கள்?—ஒன்றும் அவர்கள் சொல்லவில்லை. “யாளை போயிற்று! பாகரும் போனார்கள்!” என்று சொன்னதில் அவர்களுடைய படபடப்புத் தொனிக்கிறது.

‘வெட்டுண்டு பட்டு வீழ்ந்தார்
ஒழியமற் றுள்ளார் ஓடி
மட்டவிழ் தொங்கல் மன்னன்
வாயில்கா வலரை நோக்கிப்
“ பட்டவர்த் தனமும் பட்டுப்
பாகரும் பட்டார் என்று
முட்டநீர் கடிது புக்கு
முதல்வனுக்கு உரையும் ” என்றார்.

[எறிபத்த நாயனரால் வெட்டுப்பட்டு இறந்து வீழ்ந்தவர்கள் ஒழிய வேறு உள்ளவர்கள் ஓடிச் சென்று, தேன் வழியும் மாலை யுடைய மன்னனது வாயில் காப்பாளரைப் பார்த்து, “ பட்டத்து யாணையும் விழுந்து யாளைப் பாகரும் வீழ்ந்தார்கள் என்று நீர் வேகமாகப் புருந்து தலைவலகிய அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள் ” என்றார்கள்.

மட்டு - தேன். தொங்கல் - மாலை. பட்டவர்த்தனம் - பட்டத்து யாளை. பட்டு - இறந்து. முட்ட - விரைவில்; கடிது - விரைவில். மிக்க விரைவைப் புலப்படுத்த இரண்டு சொற்களைச் சொன்னார்.]

அவர்கள் உரைத்த செய்தியில் அவர்களுடைய படபடப்புத் தெரிகிறது. அவர்கள் நிகழ்ச்சியை நேரில்

உணர்ந்தவர்கள். ஆயினும் அவர்கள் அதன் காரணம் முதலிய வற்றைச் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள்.*

இனி, நேரில் காணாமல் அவர்கள் வாயிலாகக் கேட்ட வாயில் காவலர் உள்ளே சென்று அரசனிடம் செய்தியை உரைக்கிறார்கள். அப்போதுதான் அதற்குக் கையும் காலும் முளைக்கின்றன. ஓடிவந்து சொன்னவர்கள் யானையும் பாகரும் பட்டதைச் சொன்னார்களேயன்றி யார் கொன்றார் என்று சொல்லவில்லை. வாயில் காவலர் அதைத் தம் மனம் போனபடி கற்பித்துக் கொண்டனர். வந்தவர்கள் படபடப்போடு சொன்னமாதிரியாலேதெரியவில்லையா? அத்தனை பேரைக் கொல்லவேண்டுமானால் சில பேர்வழிகளாவது இருக்கவேண்டும். அவர்கள் நிச்சயமாகப் பகைமை உடையவர்களே. இவ்வளவுகாலம் பகைவர்களே இல்லாமல் ஆண்ட மன்னன் அல்லவா சோழன்? இப்போது எங்கே வந்து சேர்ந்தார்கள்?

இத்தகைய எண்ணங்கள் குமிழியிடுகின்றன வாயில் காவலர் உள்ளத்தில். அவற்றிற்கு ஏற்றபடி செய்தி உருக்கொள்கிறது. “பகைவரே இல்லாத அரசனே, நின்னுடைய பொற்பட்டத்தையுடைய பெரிய யானை இறக்கும்படிச் சிலர் கொன்றார்களாம்; இதைப் பாகர்கள் சொன்னார்கள்” என்று அறிவிக்கின்றனர்.

மற்றவர் மொழிந்த மாற்றம்
 மணிக்கடை காப்போர் கேளாக்
 கொற்றவன் தன்பால் எய்திக்
 குரைகழல் பணிந்து போற்றிப்
 “பற்றலர் இலாதாய், நிற்பொற்
 பட்டமால் யானை வீழ்ச்
 செற்றனர் சிராம் என்று
 செப்பினார் பாகர்” என்றார்.

[ஓடிவந்தவர்கள் சொன்ன வார்த்தையை மணிகட்டிய அரண்மனை வாயிலைக் காப்பவர் கேட்டு அரசனிடம் சென்று அவனுடைய ஒலிக்கும் கழலையணிந்த அடியை வணங்கித் துதித்து, "பகைவர் இல்லாதவனே, நின்னுடைய பொற் பட்டத்தை அணிந்த பெரிய யானை வீழும்படியாகச் சிலர் கொன்றார்களாம் என்று பாகர் உரைத்தார்கள்" என்றனர்.]

மற்று : அசை. மாற்றம் - சொல். மணிக் கடை - ஆராய்ச்சி மணியையுடைய வாயில். பற்றலர் - பகைவர். மால் - பெருமை. செற்றனர் - கொன்றனர்.]

அவர்களிடம் சொன்னவர்கள், "பட்டவர்த்தனமும் பட்டுப் பாகரும் பட்டார்" என்றே சொன்னார்கள். ஆனால் வாயில் காவலர் அறிவிக்கும்போது யானை பட்டது ஒன்றை மாத்திரம் சொல்கிறார்கள். யானை பட்டது என்றுகூடச் சொல்லாமல், அதை யாரோ கொன்றார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் பகைவர்களாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்பதை, "இதுகாறும் பகைவரே இல்லாதவனே" என்ற விளி குறிப்பிக்கிறது.

புகழ்ச்சோழனாகிய மன்னன் சிவபக்தன். வாயில் காவலர் சொன்ன பாங்கிலிருந்து, யாரோ பகைவர் தம் பட்டத்து யானையைக் கொன்றதாகவே எண்ணிக் கொள்கிறான். உடனே சேனைகள் புடைகுழ ஒரு குதிரையின்மேல் ஏறிப் புறப்பட்டு விடுகிறான்.

யானையை வீழ்த்தி நிற்கும் பகைவர்களையும் அவர்களுக்குத் துணையாக நிற்கும் படைகளையும் காணப்போகிறோம் என்றே சென்றான். ஆனால் அங்கே கண்டது என்ன? அடுகளிபுபோல நின்ற எறிபத்த நாயனரைக் காண்கிறான்.

படுகளம் குறுகச் சென்றான்

பகைப்புலத் தவரைக் காணான்.

என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். அதனால் அவன் எண்ணியது இன்னதென்று புலனாகின்றது.

பிறகு, உண்மையை உணர்ந்த மன்னன் தன்னையும் கொன்று நிகழ்ந்த அபசாரத்துக்குப் பரிகாரம் செய்யச் சொல்லி வாளை எறிபத்தரிடம் ஈகிறான். அவரோ தாம் அவன் உள்ளம் கலங்கச் செய்ததற்காகத் தம்மையே வெட்டிக் கொள்ளத் தொடங்கியபோது இறைவன் அருளால் யாவரும் உயிருடன் எழுகின்றனர்.

இந்த வரலாற்றில் எறிபத்தர் யானையை எறிந்த செய்தி எவ்வாறு உருப்பெற்று மன்னனளவும் சென்ற தென்பதைச் சேக்கிழார் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

தொண்டர் இயல்பு

1

திருவாரூர்த் திருக்கோயிலில் தேவாசிரயன் என்ற காவணம் ஒன்று இருக்கிறது. அங்கே உள்ள கற்றூண் களுக்கு மேலே விழாக் காலங்களில் காவணம் அமைப்பார்கள். அங்கே எப்போதும் சிவனடியார்கள் கூடியிருப்பார்கள். அங்குள்ள தொண்டர்களைக் கண்டபோது சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், “இவர்களுக்கு அடியவனாகும் பேறு எப்போது வாய்க்குமோ!” என்று ஏங்கி இறைவன் திருவருளால் திருத்தொண்டத் தொகையைப் பாடினார். அதுவே பெரிய புராணத்துக்கு முதல் நூல்.

திருத்தொண்டத்தொகை உதயமாவதற்குக் காரணமாக இருந்த திருக்கூட்டத்தின் சிறப்பைப் பெரிய புராணத்தில் பதினொரு பாடல்களால் எடுத்துரைக்கிறார் சேக்கிழார்.

திருவாரூரில் கோயிலின் திருவாயிலுக்கு முன்னே உள்ள முன்றலில் அமைந்தது தேவாசிரயன். தேவர்கள் ஆசிரயத்திருப்பதால் அதற்கு அப் பெயர் வந்தது. நான் முகன், இந்திரன், திருமால் முதலிய வானவர்கள் எப்போதும் வந்து அடியவர்களைத் தரிசித்துச் செல்வார்கள்.

அங்கே உள்ள அடியவர்கள் திருமேனி முழுவதும் பூசிய வெண்ணீற்றூல் உள்ள வெண்ணிறமும், அஞ்செழுத்தை ஓதும் ஒலியும் சேர்ந்து அவ்விடத்தைப் பாற்கடலைப் போலத் தோற்றம் செய்தன.

இறைவனுடைய அன்பினால் புளகம் போர்க்கும் மேனியும் உருகும் சிந்தையும் உடையவர்கள் அங்குள்ள திருத்தொண்டர்கள். அவர்கள் தம் திருமேனியில் பூசிய நீற்றைப்போல உள்ளும் புனிதமுடையவர்கள். மிக்க பெருமை யுடையவர்கள். ஐந்து பூதங்களும் தம் நிலையில் கலங்கினாலும் இறைவன் திருத்தானை மறவாத திண்மை உடையவர்கள். சிவபெருமான்பால் மிக்க காதல் உடையவர்கள். குணத்தில் குன்றம்போல உயர்ந்து நிற்பவர்கள். அவர்களிடம் இருந்த மன நிறைவாகிய செல்வத்துக்கு லாபமும் இல்லை; நஷ்டமும் இல்லை. ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் ஒன்றாக நோக்கும் பார்வை பெற்றவர்கள் அவர்கள். இறைவன்பால் உள்ள பேரன்பினால் கும்பிட்டு வாழும் இன்பத்தையன்றி வீட்டுலகத்தையும் வேண்டாத மிடுக்கோடு இருந்தார்கள்.

அவர்கள் திருமார்பில் ஆரமாக விளங்கியது உருத்திராட்சமாலை. அவர்கள் ஆடையோ கந்தை. வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் இறைவன் திருத்தொண்டையன்றி வேறு இல்லை. நெகிழ்ந்து குழையும் அன்புடைய அவர்களுக்கு எவ்வகையான குறையும் இல்லை. அவர்களுடைய வீரம் சொல்லி முடிவதன்று.

வெவ்வேறு வகையான வேடம் உடையவர்கள் அவர்கள். அவர்களுடைய புகழ் பல காலமாகப் பரவி நிற்கிறது.

இவ்வாறு சேக்கிழார் திருக்கூட்டத் தொண்டர்களின் சிறப்பை எடுத்து ஒதுகிறார். அவ்வாறு கூறும் பாடல்களில் ஒன்றைச் சற்றுக் கூர்ந்து பார்க்கலாம்.

உலகில் மக்கள் பல பொருள்களைச் சேர்த்து வாழ வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். மண், பெண், பொன் என்று அந்தக் காலத்தில் ஆசையை வகைப்படுத்தி

மூன்று ஆக்கினர்கள். வாழ்க்கையின் தேவைகள் வரவர விரிந்து கொண்டே போகும்போது அந்த மூன்று வகையோடு ஆசை நிற்பதில்லை. பூமியை மட்டும் ஆண்ட காலத்தில் எழுந்த வரையறை அது. இப்போது மனிதன் வானத்தையும் கடலையும் ஆட்சி புரிகிறான்; ஐம்பூதங்களையும் அடக்கி யாளுகிறான். ஆதலால் ஆசை எத்தனையோ மடங்கு விரிவடைந்திருப்பதில் வியப்பு ஏதும் இல்லை.

ஆசை நிறைவேறுமானால் அது விரிவடைவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. எந்த மனிதனும் தான் படும் ஆசையில் மிகமிகச் சிறிய பங்கையே பெறுகிறான். அவன் ஆசை ஏழு கடலானால், அவன் பெறுவதோ ஒரு துளியென்று கூடச் சொல்ல இயலாது. பெற்றதைக் கொண்டு இன்புறுவது ஒரு கணம்; பெறாததை எண்ணித் துன்புறுவதே வாழ்நாள் முழுவதும்.

இந்த நிலையில், எத்தகைய செல்வனாக இருந்தாலும் அவனுக்கு மேலும் மேலும் ஆசை வளர்கிறது. தன்னிடத்தில் உள்ள பொருள் போதாது என்று எண்ணி, வேண்டிய பொருளுக்காக ஏங்குகிறவன் ஏழை. ஏழைகளில் பல்வகை இருக்கலாம். வேண்டிய பொருளுக்காகப் பிறரை நாடிக் கையேந்துகிறவன் தன் வறுமையைத் தன் செயலால் தெரிவித்துக் கொள்கிறான். தனக்கு இது வேண்டுமென்று வாயினாற் சொல்கிறவன் தன் வாக்கினால் தன் வறுமையை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்கிறான். இந்த இரண்டு ஏழைகளும் பிறருக்குத் தெரிந்த ஏழைகள். ஆனால் மேலும் மேலும் பொருள்கள் வேண்டுமென்று மனத்திலே நினைந்து ஆசைப்படுகிறவனும் ஏழைதான். அவன் தன் வறுமையை வெளியிடுவதில்லை. ஆனாலும் அவன் வறியவன்தான். மற்றவர்களுக்கு அவன் ஏழையென்று தெரியாதே யொழிய, அவன் நெஞ்சு அவனை ஒவ்வொரு கணமும், “நீ ஏழை; உனக்கு அது இல்லை, இது இல்லை” என்று பறையடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

நெஞ்சில் வறுமையைக் கொண்டவர்கள் யாவருமே திருவிலா ஏழைகளே. அவர்கள் நித்திய தரித்திரர்கள். பிச்சை யெடுக்கிறவனும், பெரிய செல்வனும் இந்த வகையில் ஒரே படியில் நிற்கிறார்கள். ஒருவன் பிச்சைக்கார ஏழை; மற்றவன் பணக்கார ஏழை. அவர்களை ஏழை யாக்குவது அவா.

“அல்கா நல்குரவு அவாஎனப் படுமே”

என்று குமர குருபரர் சொல்கிறார். என்றைக்கும் நீங்காத நித்திய தரித்திரம், பொருள் இல்லாத நிலை அன்று; அவாவை உடைய நிலைதான்.

ஆதலின், உண்மையான நல்குரவு உள்ளப் பாங்கில் இருக்கிறது. அதன் எதிர்த்தட்டைப் பார்த்தால் உண்மையான செல்வம் எது என்பது விளங்கும். வறுமைக்கு மூல காரணம் ஆசை என்றால் வறுமையின்மைக்கு மூல காரணம் ஆசை இன்மை என்றுதானே கொள்ள வேண்டும்? அதுவே செல்வம். மன நிறைவு பெற்று ஆசையின்றி வாழும் வாழ்க்கையே செல்வம் நிரம்பிய வாழ்க்கை. இக்கருத்தை,

“செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே”

என்று குமர குருபரர் தெரிவிக்கிறார். சிந்தையில் நமக்கு அது இல்லை, இது இல்லை என்ற குறை உள்ள வரைக்கும் வறுமை இருக்கும். குறையின்றி நிறைவு உண்டானால் அவன் செல்வன் ஆகிறான்.

ஆதலால் செல்வ வாழ்வு மாளிகையில் இல்லை; பீதாம் பரத்தில் இல்லை; அறுசுவை உண்டியில் இல்லை. மன நிறைவில் இருக்கிறது. அப்படியே வறுமை யென்பது குடிசையில் இல்லை; கந்தையில் இல்லை; கூழிலும் இல்லை. அவாவில் இருக்கிறது.

குறைவிலா நிறைவாகிய இறைவனைக் கும்பிட்டு அன்பு செய்து வாழும் தொண்டர்கள் அவாவை அறுத்தவர்கள். சிந்தையில் நிறைவு பெற்றவர்கள். அதனால் அவர்கள் செல்வர்கள்; திருவை உடையவர்கள்.

. இந்தத் திருவில் ஒரு சிறப்பு உண்டு. உலகில் நாம் திருவென்று சொல்லும் செல்வம் எப்போதும் ஓரிடத்தில் நிற்பதில்லை. அது சகடக்கால் போலவும் ஆறிடு மேடும் மடுவும் போலவும் தாழ்ந்தும் உயர்ந்தும் நிற்கிறது. செல்வம் கணக்கில் மிகுதியாகும்போது லாபம் வருகிறதென்கிறோம்; கரையும்போது நஷ்டம் என்கிறோம். திருத்தொண்டர்களிடம் உள்ள மன நிறைவுச் செல்வத்துக்கு இத்தகைய ஏற்ற இறக்கம் இல்லை; லாப நஷ்டம் இல்லை; குறையும் கூடுதலும் இல்லை. அந்த இணையற்ற செல்வத்துக்கு அழிவு இல்லை; ஆக்கமும் இல்லை. அதனால் அவர்களை,

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்

என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார். அவர்கள் திருவை உடையவர்கள்; மெய்யான திருவை உடையவர்கள்; அதற்கு அழிவும் இல்லை; வளர்ச்சியும் இல்லை. அழிவு இருந்தால், மன நிறைவு இராது. ஆக்கம் இருந்தால் அதற்கு முந்திய நிலையில் நிறைவு இராது. எப்போதும் ஒருபடித்தாக உள்ள மனநிறைவுடையவர்க ளாதலால் அதற்கு ஏற்றமும் இல்லை; இறக்கமும் இல்லை.

இறைவனிடம் உள்ள அருட் செல்வத்தைக்கூட இவ்வாறு சொல்வது உண்டு. அவனிடத்திலிருந்து நீங்கி மாறாத செல்வம் அது; புதிதாக அவனிடம் வந்து புகாத செல்வம் அது. ஆதலால்,

“சென்று அடையாத திருவுடையானை”

என்று அப்பர் சுவாமிகள் பாட்டு அவனுடைய அடியார்களும் சென்று அடையாத திருவுடையவர்களே.

2

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினாகிய அவர்களுக்கு, உலகம் செல்வம் என்று நினைக்கும் பொருளைக் கண்டால் எப்படி இருக்கும்? பொருளைப் பொருள் என்று நினைக்கும் நினைப்பே அவர்களிடம் இல்லை. விருப்பு வெறுப்பு என்ற இரண்டும் கடந்த சம நிலையில் இருப்பவர்களாதலின் அவர்களுக்கு உலகத்துப் பொருள் யாவுமே ஒரே நிலை உடையனவாகத் தோன்றும். நாம் பயனுள்ள பொருள்களுக்குள் சிறந்ததென்று பொன்னை மதிக்கிறோம் அதனால், “பொன்போற் போற்ற வேண்டும்” என்று மற்றச் சமயங்களிலும் அதன் மதிப்பை வெளியிடுகிறோம். அப்படியே பயனற்ற ஒன்றுக்கு உடைந்த ஓட்டை வாய்பாடாகச் சொல்கிறோம். பொன் நம் விருப்புக்கு உரியது; ஓடு வெறுப்புக்கு உரியது. நாம் வேண்டி ஈட்டுவது பொன்; நாம் வேண்டாமல் விலக்குவது ஓடு. பொன் நம்முடைய விருப்பத்தின் திருவுருவம்; ஓடு நம்முடைய வெறுப்பின் உருவம்.

விருப்பு வெறுப்பின்றி வாழும் திருக்கூட்டத்தினர் ஓடானாலும் பொன்னாலும் விருப்பு வெறுப்புக் காட்ட மாட்டார்கள். இரண்டுக்கும் வேறுபாடே அவர்களுக்குத் தோன்றாதாம். இரண்டையும் ஒக்கவே நோக்கும் சம திருஷ்டியுடையவர்கள் அவர்கள்.

ராமகிருஷ்ணர் சொல்லும் கதை ஒன்று இங்கே நினைவுக்கு வருகிறது. கணவனும் மனைவியுமாகிய இருவர்துறவு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள எண்ணிப் புறப்பட்டார்கள். கணவன் முன்னே செல்ல மனைவி பின்னே நடந்துகொண்டிருந்தாள். அப்போது ஒரு பொற்காசு வழியிலே கிடந்தது. அதைக் கண்ட கணவன் அது தன் மனைவியின் கண்ணிலே பட்டால் அவள் உள்ளத்தில் சப

லத்தை உண்டாக்கும் என்ற நினைவினால் அது கண்ணிலே படாதபடி தன் காலால் அதன்மேல் மண்ணைத் தள்ளினான். அவன் மனைவி, “எதற்காக மண்ணைத் தள்ளுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். பொற்காசு கண்ணில் படாமல் இருப்பதற்காக அப்படிச் செய்ததை அவன் சொன்னான். உடனே அவள், “ஓ! உங்களுக்குப் பொன் வேறு, மண் வேறு என்று பார்க்கும் பார்வை இன்னும் இருக்கிறதா?” என்று கேட்டாளாம். அவள் பேதங் காண்ப் பார்வையைப் பெற்றவள்.

திருக்கூட்டத் தொண்டர்கள்,

ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்

என்பது சேக்கிழார் வாக்கு. இதற்குச் சிறந்த உதாரணம் ஒன்று பெரிய புராணத்தில் இருக்கிறது.

அப்பர் சுவாமிகளுடைய உள்ளத்தின் இயல்பை வெளிப்படுத்த இறைவன் திருவுள்ளங் கொண்டான். திருப்புகலூரில் அப்பர் உழவாரத் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தார். பிராகாரத்தில் அடியவர்கள் வலம் வரும் போது காலில் உறுத்தாதபடி கல்லையும் புல்லையும் உழவாரத் தால் அகற்றிக் குளத்தில் போட்டார். அப்போது உழவாரப் படை நுழைந்த இடங்களிலெல்லாம் பொன்னும் மணியும் இருக்கும்படியாக இறைவன் செய்தான்.

“அந்நிலைமை யினில் ஆண்ட அரசபணி செய்ய அவர்

நன்னிலைமை காட்டுவார் நம்பர் திரு மணிமுன்றில்

தன்னில்வரும் உழவாரம் நுழைந்தவிடந் தான்எங்கும்

பொன்னினொடு நவமணிகள் பொலிந்திலங்க அருள்செய்தார்.”¹¹

அவற்றை அப்பர் சுவாமிகள் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஓட்டோடு பொன்னையும் கல்லோடு மணியையும்

1. ஆண்ட அரசு-திருநாவுக்கரசர். நம்பர்-சிவபிரான. முன்றில்-முன்னிடம்; முற்றம்,

ஒன்றாகவே பாவித்தார்; ஒன்றாகவே கண்டார். வலம் வருகிறவர்களின் காலில் ஓடானால் என்ன, பொன்னானால் என்ன, இரண்டும் உறுத்துகின்ற பொருள்களையல்லவா? மணியும் கல்லும் அத்தகையவைதாமே? ஆதலின் அப்பர் சுவாமிகள் ஓட்டோடு பொன்னையும் கல்லோடு மணியையும் உழவாரத்தால் அகற்றி வாஷியிலே எறிந்தார்.

“செம்பொன்னும் நவமணியும் சேண்விளங்க ஆங்கெவையும் உம்பர்மீரான் திருமுன்றில் உருள்பருக்கை யுடன்ஒக்க எம்பெருமான் வாசீசர் உழவாரத் தினில்ஏந்தி வம்பலர்மென் பூக்கமல வாஷியினிற் புகஎறிந்தார்”¹

இவ்வாறு சமதிருஷ்டி பெற்ற அப்பரை, “புல்லோடும் கல்லோடும் பொன்னோடும் மணியோடும், சொல்லோடும் வேறுபாடிவா நிலைமை துணிந்திருந்த, நல்லோர்” என்று பாராட்டுகிறார். அதே நிலையில் உள்ள திருத் தொண்டர்களையே திருக்கூட்டச் சிறப்பில்,

ஓடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்

என்று சிறப்பிக்கிறார்.

3

அடுத்தபடியாகச் சேக்கிழார் கூறுவது கூர்ந்து தெளிவதற்குரியது. அடியார்களின் இயல்புகளுக்குள் மிகச் சிறந்த ஒன்றைக் கூறுகிறார்.

அவர்கள் மனத்தில் வேறு எந்த நினைவும் இல்லாமல் இறைவன்பால் வைத்த அன்பையே உடையவர்கள். அவர்கள் மனத்தின் ஆற்றல் முழுதும் ஒன்றுகூடி அந்த அன்பையே வளர்த்து வருகின்றது. அந்த அன்பின் விளைவாக இறைவனைக் கும்பிட்டுக்கொண்டே வாழ்கிறார்கள்.

1. சேண்-தூரத்தில். பருக்கை-சிறிய கல். வாசீசர்-திருநாவுக்கரசர். வம்பு அலர்-மணம் பரவிட.

மன நிறைவோடும் சம திருஷ்டியோடும் அன்பு செய்து வாழ்கிற அவர்கள் பெறும் பயன் யாது? மிக எளிதில், வீட்டின்பம் என்று விடை கூறிவிடலாம். அன்பு செய்வதற்குப் பயன் முத்திதானே? இதில் யாதோர் ஐயமும் இல்லை அல்லவா?

அப்படிச் சொல்லக்கூடாது என்பது சேக்கிழார் கொள்கை. எப்போதும் இறைவனைக் கும்பிட்டுக் கொண்டு வாழ்வதிலேயே இன்பங் காணும் பெரியவர்கள் அவர்கள். கும்பிடுவதைச் சாதனமாகவும், வீடு பெறுவதைச் சாத்தியமாகவும் கொள்ளும் நிலையன்று அவர்கள் நிலை. கும்பிடும் அன்பு நிலை வேறு, இன்ப நிலை வேறு என்ற வேறுபாடின்றி அன்பிலே இன்பம் காணுபவர்கள் அவர்கள்.

அன்பு செய்வது வீட்டுக்கு வழி என்று சொல்பவர்கள் அன்பின் முறுகிய நிலையை அறியாதவர்கள். அன்பும் சிவமும் ஒன்றே என்று திருமூலர் கூறுவர். பற்றுடைய நெஞ்சமும் பேதப் பார்வையும் உடைய மக்கள் அன்பு செய்தால் அந்த அன்பு அவர்களை மேல் நிலைக்கு ஏற்ற வழியாக உதவும். அவர்கள் இறைவனைக் கும்பிடுவதற்கு வேறு பயன் உண்டு. ஆனால் கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினரும் ஓடும் செம்பொன்னும் ஒக்கவே நோக்குவாருமாகிய இந்தத் திருத்தொண்டர்கள் ஒன்றுகூடிய அன்பினால் கும்பிடுவதும் மற்றவர்கள் கும்பிடுவதும் ஒன்று ஆகா. எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்கும் பையன் திருக்குறளைப் படிப்பதற்கும், வாழ்க்கையைச் செவ்வையாக நடத்த விரும்புவன் அதைப் படிப்பதற்கும் வேறுபாடு இல்லையா? இருவரும் அதைப் படிக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் அதை அணுகும் நிலை வெவ்வேறு. அவ்வண்ணமே பற்றுடையார் கும்பிடுவதற்கும் பற்றுற்ற திருத்தொண்டர்கள் கும்பிடுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு. பற்றுடையார் கும்பிடுவது படி; பற்றுற்றார் கும்பிடுவது படிதாண்டி அமர்ந்த நிலை.

திருக்கூட்டத் தொண்டர்கள் அன்பினால் கும்பிடு வதையே இன்பமாக அநுபவத்தில் கண்டவர்கள். அதனால் அதை விட்டு விட்டு, 'வேறாக வீடு என்று ஒன்று உண்டு; அதைப் பெறவேண்டும்' என்ற நினைப்பே அவர்களுக்கு வருவதில்லை. "வீட்டின்பத்தை நுகருங்கள்" என்று வழங்க இறைவனே முன் வந்தாலும், "இதனினும் அது உயர்வாகாதே! அது வேண்டாம்" என்று சொல்லும் பிடுக்கை உடையவர்கள் அவர்கள்.

கூடும் அன்பினிற் கும்பிட லேஅன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்.

[விறல்-ஆங்கே பெருமிதம்.]

'வேண்டாமை யன்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டில்லை' என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். மற்ற எல்லாப் பொருளையும் வேண்டாம் என்று நீத்து வாழும் துறவியர் வீடு வேண்டும் என்பார்கள். அந்த வீடும் எங்களுக்கு வேண்டாம் என்பவர்கள் எத்தகைய விழுச் செல்வம் உடையவர்கள் !

கும்பிட்டவருக்கு வீடருளும் கோமானாகிய இறைவன் பரம்பொருள்; அவன் மிகப் பெரியவன். வீடென்னும் செம்பொருளை அவன் நல்குகிறான். அதனையும் வேண்டாம் என்று சொல்பவர்கள் பின்னும் உயர்ந்தவர்கள்.

"கொள்ளைக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று; அதன்எதிர்
கொள்ளேன் என்றல் அதனினும் உயர்ந்தன்று"

என்று சங்கத்துச் சான்றோர் ஒருவர் பாடுகிறார். அதன்படி பார்த்தால் வீட்டின்பத்தைக் கொள் என்று கொடுக்கும் இறைவனைக்காட்டிலும், அது வேண்டாம் என்னும் வீற வினராகிய தொண்டர்கள் உயர்ந்தவர்கள், பெரியவர்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். இறைவனுக்குரிய புராணங்

களைச் சிறிய புராணங்களாக்கித் திருத்தொண்டர் புராணம் பெரிய புராணமாக நிலவுகிறது. அதற்குக் காரணம் அது பெரியவர்களின் புராணமாக இருப்பதுதான். கொள்ளெனக் கொடுக்கும் கடவுளைக் காட்டிலும் கொள்ளென் என்னும் தொண்டர்கள் பெரியவர்கள் அல்லவா?

நாரதபக்தி சூத்திரத்தில் பக்தி என்பது தானே பயனாகவும் இருப்பது என்ற கருத்தை இரண்டிடங்களில் நாரதர் உணர்த்துகிறார். 'தானே தனக்குப் பயனாக இருப்பது' என்று 26-ஆம் சூத்திரத்திலும், 'பக்திக்குத் தானே பயனென்று பிரம்ம குமாரன் சொல்கிறான்' என்று 30-ஆம் சூத்திரத்திலும் வருகிறது.¹

இந்தக் கருத்துத் தமிழ் நாட்டில் நெடுங்காலமாக இருந்துவருகிறதென்பதற்கு நூல்கள் சான்று பகர்கின்றன. பரிபாடலில் கேசவனார் என்னும் புலவர் முருகவேளைப்பாடுகிறார். பாட்டின் இறுதியில், "நின்னை நாங்கள் அணுகி அடுத்தடுத்து வழிபடுவதற்குப் பயன் இன்னும் இன்னும் அவ் வழிபாடுகளே எங்களுக்கு அமைய வேண்டும் என்பதே" என்கிறார்.

" துன்னித் துன்னி வழிபடு வதன்பயம்
இன்னும் இன்னும் அவை ஆகுக."

இப்படியே நல்லெழுதியார் என்ற புலவர் திருமாலை வேண்டுகிறார்.

".....நின்னடி தொழுதனெம்
பன்மாண் அடுக்க இறைஞ்சினெம், வாழ்த்தினெம்,
முன்னும் முன்னும்யாம் செய்தவப் பயத்தால்
இன்னும் இன்னும்எம் காமம் இதுவே."

1 'பலரூபத்வாத'—சூ. 26. 'ஸ்வயம் பலரூபதேதி ப்ரஹ்ம குமார:'—சூ. 30.

பிற்காலத்தில் வந்த அருணகிரிநாதர் இதைப் பின்னும் அழகாகச் சொல்வார். பக்தியினால் வழிபடுவதே முத்தி என்று அநுபவத்திலே கண்டவர்கள் அடியவர்கள் என்று அவர் கூறுகிறார்.

“ஆனபய பக்திவழி பாடுபறு முத்திபது
வாகரினை பக்தசன வாரக்காரனும்.”

என்பது திருவகுப்பு.

இந்த நிலையில் இருந்து உலகம் வாழத் தொண்டாற்றும் பெரியவர்களையே நாயன்மார்கள் என்று சொன்னார்கள். பின்னால் வரும் வரலாறுகளில் வெவ்வேறு செயல்களைத் தனித்தனியே எடுத்து உரைக்கும் சேக்கிழார், எல்லா நாயன்மார்களுக்கும் பொதுவான இலக்கணத்தைத் திருக்கூட்டச் சிறப்பில் எடுத்துச் சொன்னதாகவே கொள்ளவேண்டும்.

கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார்,
ஒடும் செம்பொனும் ஒக்கவே நோக்குவார்,
கூடும் அன்பினிற் கும்பிட லேஅன்றி
வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார். ¹

* பெரிய புராணம், திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 8.

பேரின்ப வெள்ளம்

காது கேளாதவனைச் செவிடு என்று சொல்கிறோம். வெளியிலே பார்க்கிறவர்களுக்குத் தோற் செவி கண்ணுக்குத் தெரிந்தாலும், ஒலியை வாங்கிக் கொள்ளாவிட்டால் அதைக் காது என்று நாம் மதிப்பதில்லை; அதனை உடையவனைச் செவியுடையவன் என்றும் சொல்வதில்லை. ஆனால், காது கேட்கும் ஆற்றல் இருந்தும் சிறிது காலத்துக்குச் செவிடாகவே இருக்கும் நிலை ஒன்று இருக்கிறது. மனிதன் தூங்கும்போது காது இருக்கிறது; கேட்கும் சக்தியை அவன் இழந்து விடவில்லை. ஆயினும் அப்போதைக்கு அவன் காது, கேட்கும் உணர்வுடையதாக இருப்பதில்லை; அவன் செவிடாகவே இருக்கிறான். இது ஒரு வகைச் செவிட்டு நிலை.

இனி மற்றொரு நிலை இருக்கிறது. மிகவும் ஒருமைப்பாட்டோடு ஒருவன் ஒரு கதைப் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனை யாரோ கூப்பிடுகிறார்கள். அந்த ஒலி அவன் காதில் விழுவதில்லை. அவன் தூங்காவிட்டாலும், செவியைப் பொறுத்தவரையில் அவன் தூங்குபவனைப் போலவே இருக்கிறான். இதுவும் ஒரு வகைச் செவிட்டு நிலைதானே?

இப்படியே ஐந்து பொறிகளும் சில சமயங்களில் உணர்விழந்து நிற்பதுண்டு. ஏதேனும் ஒரு பொறி தீவிரமும் ஒருமைப்பாடும் கொண்டு ஒன்றில் ஈடுபடும்பொழுது மற்றப் பொறிகள் தம்முடைய வலிமையை இழந்து நிற்கின்றன. எத்தனைக்கு எத்தனை அந்த ஈடுபாடு ஊற்ற மடைகிறதோ அத்தனைக்கு அத்தனை மற்றப் பொறிகள் தம் ஆற்றலை இழந்து நிற்கின்றன. தீவிரமான ஒரு நிலையில் ஒரு

பொறிமாத்திரம் உணர்வுடையதாகி இயங்க, மற்றவை யாவும் உணர்விழந்து நிற்பதும் உண்டு.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்தக் கூத்தன் சந்நிதியில் இத்தகைய நிலையில் இருந்தார் என்று சேக்கிழார் சொல்கிறார்.

சுந்தரர் மிக்க ஆர்வத்துடன் தில்லையம்பதி சென்றார். ஆலயத்துட் புகுந்தார். பொன்னம்பலத்தில் நடம் புரியும் மூர்த்திக்கு முன் நின்றார். தம் கண்களை அகல விரித்து அப்பெருமானுடைய திருக்கோலத்தின் பேரெழிலை மொண்டு மொண்டு உண்டார். அப்போது அவருடைய பொறிகள் ஐந்தில் கண் ஒன்றே உணர்வுடையதாகி இருந்தது. ஏனைய நாற்பொறிகளின் ஆற்றலையும் கண்ணே பெற்று மிக்க ஆர்வத்தோடு ஆனந்தத் தாண்டவமூர்த்தியின்பால் பதிர்த்தது. அங்கே பல்வகை ஒலிகள் இருந்தும் அவர் காதில் விழவில்லை. மணம் இருந்தும் நாசி உணரவில்லை. வெப்பத்தையும் தட்பத்தையும் உடம்பு உணரவில்லை. நாவும் உணர்வுடையதாகத் தோன்றவில்லை. கண் ஒன்றே பெரும்பசியோடு நடராசப் பெருமானுடைய அழகை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ஐந்துபேரறிவும் கண்களே கொள்ள.

உடம்பில் உள்ள ஐம்பொறிகள் இவ்வாறு இருக்க அகக் கரணமாகிய மனம் எப்படி இருந்தது? அகக்கரணத்தை அந்தக்கரணம் என்பார்கள். அது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்ற நான்கு பகுதிகளை உடையது. ஒரே கரணமானாலும் வெவ்வேறு பெயரைப் பெறுகிறது. அந்தக்கரணத்தின் செயல்களால் வந்த வேறுபாடு இது. மனம் ஒன்றை நினைக்கும்; சலிக்கும்; எங்கும் சென்று தாவும். புத்தி இது இத்தகையது, இத்தகையது அல்லாதது என்று வேறுபிரித்து அறியும். சித்தம் இது செய்ய

வேண்டும் என்ற உறுதி பூணும். அகங்காரம் எப்போதும் தான் இன்னான் என்ற உணர்வோடு இருக்கும். இந்த நான்கிலும் ஒருமைப்பாடாகிய உறுதியைப் பெறும் பகுதியே சித்தம். அதைச் சிந்தை என்றும் சொல்லலாம். நடராசப் பெருமானுடைய காட்சியிலே ஒன்றி நின்று, சுந்தரருக்கு அந்தக்கரணத்தின் இந்த நான்கு கூறுகளில் மூன்று வேலைசெய்யவில்லை. அவர் மனம் வேறு ஒன்றை நினைக்காமல் அடங்கியது. அவர் புத்தி ஆராயும் உணர்வின்றி ஒடுங்கியது. தான் இன்னான் என்ற உணர்வும் மங்கியது. ஆனால் அந்தக் காட்சியை உணர்ந்து அதன்கண் ஊன்றி நிற்கும் உறுதியுணர்ச்சியை உடைய சிந்தை மாத்திரம் முழு ஆற்றலுடன் நின்றது. கண்ணாலே கண்ட காட்சியிலே அச் சிந்தை புதைந்து நின்றது.

**அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆக.**

மனிதர்கள் மூன்று குணங்களின் வசப்பட்டவர்கள். தாமதம், இராசதம், சாத்துவிகம் என்பன அவை. இழிந்த செயலைச் செய்வதற்கு மூல காரணமாக இருப்பது தாமத குணம். மிடுக்கும் படபடப்புமுடைய இயல்பு இராசத குணம். அன்போடு நின்று அமைந்திருப்பது சத்துவ குணம். மனத்தில் இந்த மூன்று குணங்களும் விரவி அமைந்திருக்கின்றன. சிலருக்குத் தாமத குணம் விஞ்சியிருக்கும். சிலருக்கு இராசதம் விஞ்சியிருக்கும். வேறு சிலருக்குச் சத்துவ குணம் மிகுதியாக இருக்கும். சத்துவ குணம் மிக்கவர்களே உலகத்துக்கும் தமக்கும் நன்மையைத் தேடிக் கொள்பவர்கள். சத்துவ குணம் மிகுதி ஆக ஆக ஏனைய இரண்டு குணங்களும் மங்கிவிடும். இறைவனுடைய நினைவாகவே இருக்கும் இயல்புடையவர்களுக்குச் சத்துவ குணமே தலையெடுத்து நிற்கும்.

சுந்தரர் தில்லைநாயகன் திருக்காட்சியிலே கண்ணையும் சிந்தையையும் பறிகொடுத்து நிற்கையில் சிறிதளவு இருந்த தாமத இராசத குணங்களும் ஒடுங்கிப் போகச் சத்துவ குணம் மட்டும் ஒளிர்ந்தது. இறைவன் மயமாகக் கண்ணும் கருத்தும் அமையச் சத்துவ குணமென்னும் மணத்தை வீசி மலர்ந்தது அவர் உள்ளம்.

குணம்ஒரு மூன்றும் திருந்துசாத்
துவிகமே ஆக.

இத்தகைய அநுபவந்தான் சமாதி என்ற இன்ப நிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும். பொறிகளும் கரணங்களும் குணங்களும் அடங்கி நிற்கும் இந்த நிலை ஒவ்வொரு படியாக அவர்பால் ஏறியது. கண்ணை மூடிக்கொண்டு தியானத்தில் இருப்பவர்கள் எவ்வாறு இன்ப சமாதியை அடைவார்களோ அதே இன்பத்தைக் கண்ணைத் திறந்தபடியே சுந்தரர் அடைந்தார்.

முதலில் நடராசப் பெருமானைக் கண்டார். மற்றவற்றைக் காணாமல் அப் பெருமான் திருமேனியில் கண் ஒன்றியது. ஏனைய பொறிகள் இயங்காமல், உணராமல் அடங்கின. கண்ணிலே கண்ட அளவிலே நின்றால் இன்பம் இல்லை. புறக் கண் கொண்டு பார்ப்பதோடு அகக் கண்ணைக் கொண்டும் பார்க்கவேண்டும். உறையின் விலாசத்தைக் கண்டு அப்பால் உறையைக் கிழித்து உள்ளே இருக்கும் கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தால்தான் கடிதத்தின் பொருள் தெரியவரும். அப்படியே இந்து வாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்தக் கூத்தைத் தரிசித்த சுந்தரரின் புறக் கண்ணாகிய வாயிலின் வழியே ஆனந்தக் கூத்தன் உள்புகுந்தான். அகக் கண்ணிலே புகுந்தான். அங்கே உள்ள நான்கு வாயில்களிலும் ஒரு வாயிலே திறந்திருந்தது. அதுதான் உள்ளறைக்குப் போகும் வாயில். அதுவே சித்த

மென்னும் வாயில். அதன் வழியே ஆனந்தக் கூத்தன் புகுந்தபோது அவ்வறையில் பிற மணங்களெல்லாம் அகன் றொழியச் சத்துவ குணமணமே நிரம்பியது. இப்போது சுந்தரர் கண் திறந்தபடி இருந்தும் காணவில்லை; சித்தமும் தொழிற்படவில்லை; சத்துவ குணமணமும் தலைகாட்ட வில்லை. காதலனும் காதலியும் புகுந்த வாயில்களையும் அறையின் அலங்காரங்களையும் மறந்து ஒன்றுபட்டு இன் புற்றது போல இறைவனுடைய அருட் கூத்திலே மலர்ந்த பேரின்ப வெள்ளத்திலே அவர் மூழ்கிவிட்டார்.

ஐந்துபே ரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம்ஒரு மூன்றும்
திருந்துசாத் துவிசமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும்ஆ னந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபே ரின்ப வெள்ளத்துள் தினைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்.

[ஐம்பொறிகளின் பெரிய நுகர்ச்சியையும் கண்களே கொள்ள, அளப்பதற்கரிய அந்தக் கரணப் பகுதிகள் நான்கும் சித்தமயமாக, குணங்கள் மூன்றும் திருத்தம் பெற்ற சத்துவ குண மாக நிற்க, சந்திரன் வாழ்கின்ற சடையையுடைய இறைவன் ஆடும் ஆனந்த மயமான எல்லையில்லாத ஒப்பற்ற பெரிய கூத்தி னால் தம் மாட்டு விளைந்த பேரின்ப வெள்ளத்திலே மூழ்கிச் சிறிதும் மாறுபடுதல் இல்லாத ஆனந்தாநுபவத்தில் மலர்ச்சி பெற்றார்.]

பேரறிவு என்றது பொறிகளின் நுகர்ச்சிக்கு வரம்பே இன்மையின். கரணங்களின் செயல்களுக்கும் வரம்பு இல்லாமையால் அளப்பரும் என்றார். சிந்தை - சித்தம். குணங்கள் மூன்றனுள் உயிர் திருந்துவதற்குக் காரணமாக

இருத்தலின் திருந்து சாத்துவிகம் என்றார். இந்து - பிறை, ஆனந்தக் கூத்து, எல்லையில் கூத்து, தனிக் கூத்து, பெருங் கூத்து என்று தனித் தனியே கூட்ட வேண்டும். தரிசித்தாருக்கு ஆனந்தம் தருதலினாலும் உயிர்களுக்கு அருள் மழை வழங்குவதாலாகும் இன்பத்தை இறைவன் பெறுதலாலும் ஆனந்தக் கூத்தாயிற்று. இன்ன காலம், இன்ன இடம் என்ற வரையறையின்றி அனவரதமும் நிகழ்த்துவதாதலால் எல்லையில்லாக் கூத்தாயிற்று. வேறு பல வகைக் கூத்துக்கள் இறைவனாலும் பிறராலும் இயற்றப் பெற்றிருப்பினும் இந்தக் கூத்தே இறைவனுடைய பஞ்சகிருத்தியத்தையும் உள்ளுறையாகக் கொண்டு அமைந்தமையின் தனக்கு ஒப்பு ஒன்று இல்லாத தனிக் கூத்து ஆயிற்று. மகாதாண்டவமாதலின் பெருங் கூத்தாயிற்று. இந்தக் கூத்தில் எப்போதும் பேரின்பவெள்ளம் வந்து கொண்டிருந்தாலும் அதில் தினைப்பவர் அரியர். சுந்தரர் அவ்வாறின்றி அதில் தினைத்தார். மாறு - இங்கே மகிழ்ச்சிக்கு மாறாகிய துயரம். மகிழ்ச்சி என்பது துயரை இனமாகப் பெற்றது. சுந்தரர் பெற்ற மகிழ்ச்சி சுகதுக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட அருளின்பம். அதுவரையில் சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் மெல்ல மெல்லப் பக்குவம் பெற்று வந்தார். இறைவனுடைய அருள் முற்றும் பதிந்து அவருடைய ஆன்மா முழு மலர்ச்சி பெறாமல் இருந்தது. இப்போது இந்த ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தினைத்த பிறகு முழு மலர்ச்சி பெற்றது.

நடராசப் பெருமானை அணுகிக் கண்டு உணர்ந்து துய்க்கும் நிலை எல்லோருக்குமே வருவதில்லை. அவனைக் கண்ணாரக் காண்பவரே அரியர். அவனைச் சில கணம் கூர்ந்து கண்ணை அகலத் திறந்து பார்ப்பதற்குள் வேறு காட்சிகளும் ஒலி முதலியனவும் மனத்தை அலைக்கத் தொடங்குகின்றன. கண் மாத்திரம் வேலை செய்தால்தான் அந்த மூர்த்தியை நன்றாகக் காணமுடியும்.

கண் காணும்போது மனம் வேலை செய்தால் எங்கெங்கோ ஓடிவிடும். புத்தி இயங்கினால் ஆராயத் தலைப்படும். அகந்தை இயங்கினால் அதன் கறை படியும். சித்தம் மட்டும் வேலை செய்தால் கண்ணாற் கண்டது அகத்திலே பதியும். அப்போதும் பயனில்லை. குணங்களில் ஏனைய இரண்டும் தலைகாட்டினால் அமைதி வராது. இந்த ஒரு மைப்பாடு எளிதிலே குலைந்துவிடும். சத்துவ குணம் மட்டும் ஒளிர்ந்தால் கண்ணாற் கண்டு சித்தத்திற் பதிந்த எம்பிரான் கூத்தில் இன்பம் பிறக்கும்.

அந்த இன்ப அநுபவம் கண்ணும் சித்தமும் சத்துவ குணமும் மலர்ச்சி பெற்ற சுந்தரருக்குக் கிடைத்தது. அவர் ஆன்மா மலர்ச்சி பெற்றது. அது ஒரு முறை மலர்ந்து விட்டால் பின்பு வாடாது.

வஞ்சக உள்ளம்

உள்ளத்திலே உள்ள கள்ளக் கருத்து, சில சமயங்களில் தம்மை அறியாமலே வெளியாகி விடுவதுண்டு. சாமர்த்தியமாகத் தம் இயல்புகளை மறைத்து ஒழுகும் வன்மை உடையவர்களும் சில சமயம் தம்மை அறியாமலே பேச்சு வாக்கில் தம் உள்ளத்தின் இயல்பை நுட்பமாக உணர்பவர்கள் உணரும்படியாக வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்கள். நெஞ்சிலுள்ள கருத்துத் தம்மை அறியாமல் வாய் வழியே நழுவும் இதை, “நெஞ்சு மிக்கது வாய் சோர்ந்து வரும்” என்று சொல்வார்கள்.

ஒரு பிராமணர் நாள்தோறும் பல வீடுகளுக்குச் சென்று உபாதானம் வாங்கிவருவது வழக்கம். அப்படிப் போகும்போது ஒவ்வொரு வீட்டிலும், “கிருஷ்ணய நமஹ” என்று சொல்லி நிற்பார். அவர் வந்திருப்பது தெரிந்து வீட்டில் உள்ளவர்கள் அரிசி போடுவார்கள்.

ஒரு நாள் இந்தப் பிராமணர் ஒரு வீட்டுக்குள் சென்று, “கிருஷ்ணய நமஹ” என்றார். வீட்டில் இருந்தவர்கள் எங்கோ பின்கட்டில் வேலையாக இருந்தார்கள். இந்தப் பிராமணர் வந்திருப்பது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டு மூன்று முறை அவர் சொல்லியும் யாரும் வரவில்லை. அங்கே ஒரு வெண்கலக் கிண்டி பளபளவென்று மின்னியது. நன்றாகத் தேய்த்திருந்தார்கள். யாராவது வருகிறார்களா என்று எதிர் நோக்கிக் காத்துநின்ற அந்த ஏழைப் பிராமணர் கண்ணிலே அந்தக் கிண்டி பட்டது; கருத்திலும் பட்டது. தாம் வந்திருப்பதை யாரும் கவனிக்கவில்லையென்பதை அறிந்து அவர் திரும்பிச் செல்ல எண்ணினார். முன்னே இருந்த கிண்டி அவர் ஆசையைத்

தூண்டியது. 'இங்கே ஒருவரும் இல்லையே! இதை யார் பார்க்கப் போகிறார்கள்?' என்று அதை எடுத்துப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு போய்விட்டார்.

மறுநாள் வழக்கம்போல ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் சென்று பிச்சை வாங்கிய அவர் இந்த வீட்டுக்கும் வந்தார். வரும்போதே அவர் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. வீட்டுக்குள் துழைந்தார். முதல் நாள் அங்கிருந்த கிண்டியைத் திருடிய எண்ணம் முன் நின்றது. வழக்கம்போல, "கிருஷ்ணய நமஹ" என்று சொல்லவேண்டியவர் தம்முடைய மனத்தில் கிண்டி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தமையால், "கிண்டியாய நமஹ" என்று சொல்லிவிட்டார். அப்போது அங்கிருந்தவர்கள் அதைக் கேட்டுத் திருட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்கள்.

இப்படி ஒரு கதையும், "கிண்டியாய நமஹ என்று வந்து நின்றான்" என்ற பழமொழியும் வழங்கி வருகின்றன. நெஞ்சு மிக்கது வாய் சேர்ந்து வரும் என்பதற்கு இது சிறந்த உதாரணம்.

பெரிய புராணத்தில் இந்த உண்மையைப் புலப்படுத்தும் இடம் ஒன்றைப் பார்க்கலாம்.

★

திருக்கோவலூரில் மெய்ப்பொருள் நாயனார் அரசராக ஆட்சி புரிந்து வந்தார். சிவனடியார்களை வரவேற்று உபசரித்து வழிபடுவதில் அவர் சிறந்தவர். சிவவேடம் பூண்டவர் யாராயினும் அவரைப் பணிந்து அன்பு காட்டும் இயல்புடையவர். அவர்பால் பகைகொண்ட முத்திநாதன் என்ற அரசன் அவரை வெல்லவேண்டும் என்று எண்ணினான். அதனால் அவரோடு போர் செய்தான். அவரை வெல்ல முடியாமல் தோல்வியுற்றான். சில நாள் கழித்து மீட்டும் படை திரட்டிக்கொண்டு சென்று போரிட்டான்.

அப்பொழுதும் தோற்றுப்போனான். இவ்வாறு பலமுறை தோல்வியுற்ற பிறகு, போர் செய்து வெல்வதை விட வஞ்சகமாக வெல்வதே தக்க வழி யென்று அவன் முடிவு செய்தான்.

மெய்ப்பொருளார் சிவவேடம் பூண்டாரை வழிபடும் இயல்புடையவர் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு தானும் அவ்வேடம் பூண்டு சென்று தன் கருத்தை முடித்துக்கொள்ளத் துணிந்தான். உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூண்டு கையில் சுவடி போன்ற ஒரு பையில் வாளை மறைத்து வைத்துக் கொண்டு முத்திநாதன் மெய்ப்பொருளாரை நாடிச் சென்றான்.

திருக்கோவலூரை அடைந்து மன்னருடைய அரண்மனைக்குள் புகுந்தான். அவனது சிவவேடத்தைக் கண்ட யாவரும் வழி விட்டார்கள். அப்போது மெய்ப்பொருள் நாயனார் அந்தப்புரத்தில் துயின்று கொண்டிருந்தார். முத்திநாதன் நேரே அங்கே சென்றான். அங்கே காவல் புரிந்து கொண்டிருந்த தத்தன் என்பவன், “அரசர் துயில்கின்றார்” என்று சொல்லியும் நில்லாமல் உள்ளே புகுந்தான்.

அவனைக் கண்ட அரசர் மனைவி அவரை எழுப்ப அவர் எழுந்து சிவனடியார்கோலத்தில் வந்தவனை வணங்கி, “இங்கே எழுந்தருளியது என் பாக்கியம்; என்ன திருவுள்ளமோ?” என்று கேட்டார்.

“சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்த ஆகமம் ஒன்றை உனக்குச் சொல்ல வந்தேன்” என்று முத்திநாதன் கூற, மெய்ப்பொருளார் தம் மனைவியை அனுப்பிவிட்டு, அவனை வணங்கும்போது கத்தியை உருவிக் குத்திவிட்டான். இதை வெளியிலிருந்தபடியே கவனித்துக் கொண்டிருந்த தத்தன் உடனே உள்ளே புகுந்து வாளினால் முத்திநாதனைக்

குத்தப் புகுந்தபோது, “தத்தா, அவர் நம்மவர்” என்று தடுத்துவிழுந்தார் மெய்ப்பொருளார். பின்பு தத்தனைக் கொண்டே முத்திநாதனை ஊரின் எல்லை கடந்து பாதுகாப்பாக விட்டு விட்டு வரச்சொல்ல, அவன் அவ்வாறே செய்துவிட்டு வருகிறவரைக்கும் உயிரைத் தாங்கி நின்று, அப்பால் சிவனடிக்கண் சேர்ந்தார்.

இது மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாறு. முத்திநாதனைக் கண்டதும் மெய்ப்பொருள் நாயனார், “எனக்கு மங்கலம் பெருகும்படியாக என் நல்வாழ்வு வந்து அணைந்தாற்போலத் தேவரீர் இங்கே எழுந்தருளப் பெற்றதற்குக் காரணம் யாதோ?” என்று வணங்கிக் கேட்டார்.

“மங்கலம் பெருக மற்றென்
வாழ்வுவந் தனைந்த தென்ன
இங்கெழுந் தருளப் பெற்ற
தென்கொலோ?” என்று கூற,

[மற்று: அசை. என் கொலோ-என்னவோ.]

முத்திநாதன் விடை கூறுகிறான். “ஓர் ஆகம நூலை உனக்கு உபதேசம் செய்வதற்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அது சிவபிரான் முன்பு அருளிச் செய்தது. உலகில் அது எங்கும் கிடைக்காத அருமையான நூல்” என்று சொல்கிறான்.

அவன் இதுகாறும் சிவபிரானை நினைந்தவன் அல்லன். திருநீற்றின் பெருமையையும் உணராதவன். சிவனடியார் கூட்டத்திலும் சேராதவன். ஆயினும் சிவனடியாரைப் போல வேடம் புனைந்து வந்தவன். அவன் உள்ளத்தில் சிவபிரானிடம் அன்பு இல்லை; சிவபெருமானை நம்பி வாழும் பான்மை இல்லை. புறத்தே சிவனடியாரைப்போல வேடம் புனைவது எளிது. உள்ளத்தில் நம்பிக்கையை

ஏற்றுவது எளிதன்று. அந்த உள்ளத்தின் வண்ணத்தை அவன் பேசும் பேச்சு வெளிப்படுத்திவிடுகிறது. அவன்,

“உங்கள் நாயகனார் முன்னம்
உரைத்த ஆகம நூல் மண்மேல்
எங்கும் இல் லாத தொன்று
கொடுவந்தேன் இயம்ப” என்றான்.

சிவபெருமான் உரைத்த ஆகம நூல் என்பதை, ‘உங்கள் நாயகனார் முன்னம் உரைத்த ஆகம நூல்’ என்று சொல்கிறான். அவன் உள்ளத்தில் அடியாருடைய இயல்பு இருக்குமானால் என்ன சொல்லியிருப்பான்? “நம் நாயகனார்” என்றல்லவா சொல்லியிருப்பான்? இவனே சிவபெருமான் மெய்ப்பொருள் நாயனருக்கும் அவரைப் போன்றவர்களுக்குமே நாயகன் என்று எண்ணுகிறவன். தன் நாயகன் என்று ஒரு நானும் கருதி அறியாதவன். ஆகவே “உங்கள் நாயகனார்” என்று வருகிறது பேச்சு. அந்தப் பேச்சில் அவனுடைய உள்ளம் புலப்படுகிறது. அவன் எத்தனை தான் திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு சிவனடியார் வேடமாகிய போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு வந்தாலும் அதனால் தன் உள்ளத்தை மறைத்துவிட முடியவில்லை. நெஞ்சு மிக்கது வாய் சேர்ந்து வந்துவிடுகிறது. ‘கிண்டியாய் மஹ’ என்பது எப்படித் திருட்டை வெளிப்படுத்தியதோ, அப்படி, “உங்கள் நாயகனார்” என்பது அவனுடைய வஞ்சக உள்ளத்தைப் புலப்படுத்திவிடுகிறது.

“மங்கலம் பெருக மற்றென்
வாழ்வுவந்து அணைந்த தென்ன,
இங்கெழுந் தருளப் பெற்றது
என்கொலோ?” என்று கூற,

“உங்கள் நாயகனார் முன்னம்
உரைத்த ஆகம நூல் மண்மேல்
எங்கும் இல் லாத தொன்று
கொடுவந்தேன் இயம்ப” என்றான்.

வென்றவர் யார் ?

மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாற்றில் மற்றொரு செய்தி ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்குரியது. முத்திநாதன் மெய்ப்பொருளாரை வாளினால் குத்தினான் என்று சொல்லும் இடம் அது. “கையிலே இருந்த வஞ்சகப்பையை மடியின் மேல் வைத்துச் சுவடியை அவிழ்ப்பவனைப்போலப் பாவனை செய்துமெய்ப்பொருள் நாயனார் தன்னை வணங்கும் போது, அதனுள் மறைத்து வைத்திருந்த வாளை உருவித் தான் முன் நினைத்தபடியே செய்ய, மெய்ப்பொருளார் மெய்யான தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் என்று தொழுது வென்றார்” என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
புரிந்துஅவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
நினைந்தஅப் படியே செய்ய,
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
பொருள்ளனத் தொழுது வென்றார்.

[புரிந்து - பாவனை செய்து. பத்திரம் - வாள்.]

இந்த அருமைச் செய்யுள் இரண்டு நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்கிறது. முதல் நிகழ்ச்சி முத்திநாதனுடைய பாதகச் செயல். இரண்டாவது நிகழ்ச்சி மெய்ப்பொருள் நாயனாருடைய செயல்.

கையில் இருந்த கட்டை முத்திநாதன் மடியில் வைத்துக் கொண்டான். அதை அவிழ்ப்பவனைப் போலப்

பாவனை புரிந்தான். 'இவர் ஆகம நூலை எடுத்து நமக்கு உபதேசம் செய்யப் போகிறார்' என்ற எண்ணத்தால் அப்போது மெய்ப்பொருளார் வணங்கினார். அவர் தான் வாளை எடுப்பதைப் பார்க்கக்கூடாது என்ற எண்ணத்தால் முத்திநாதன் அவர் வணங்கிய அந்தச் சமயம் பார்த்து வாளை உருவிக் குத்திவிட்டான். அவன் இன்னது செய்தான் என்று சேக்கிழார் சுட்டிச் சொல்லவில்லை. 'வாளை வாங்கித் தான் முன்னே நினைத்த அப்படியே செய்தான்' என்றே சொல்கிறார். முன்னே என்ன நினைத்தான்? அங்கும் வெளிப்படையாக அவன் கருத்தைச் சொல்லவில்லை.

"மெய்யெலாம் நீறு பூசி

வேணிகண் முடித்துக் கட்டிக்

கையினில் படைக ரந்த

புத்தகக் கவளி ஏந்தி

மைபொதி விளக்கே என்ன

மனத்தினில் கறுப்பு வைத்துப்

பொய்தவ வேடங் கொண்டு

புருந்தனன் முத்தி நாதன்"

என்பது அங்குள்ள பாட்டு. 'மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்து' என்றே கூறுகிறார். ஆயினும் வாளை மறைத்துக் கொண்டு வந்தான் என்றால் வேறு எதற்காக வருவான்? குறிப்பினால் அவனுடைய எண்ணம் புலப்படுகிறது. இதை நம் வாயால் சொல்லுவது ஏன் என்ற எண்ணத்தால் சேக்கிழார் வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. 'தான் முன் நினைந்த அப்படியே செய்ய' என்று கூறிய தோடு அமைந்தார். இப்படிச் சொல்லுவது சேக்கிழார் இயல்பு. ஏனாதி நாயனார் வரலாற்றில் அவரை அவர் பகைவன் கொன்றான் என்ற செய்தியையும் இப்படியே குறிப்பாற் பெற வைக்கிறார்.

"முன்நின்ற பாதகனும் தன்கருத்தே முற்றுவித்தான்"

என்பதே அவர் கூறும் செய்தி. அதன் கருத்துக் குறிப்பினால் உணர்வதற்குரியது.

இனி, மெய்ப்பொருள் நாயனார் செயலை,

மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்

பொருள் எனத் தொழுது வென்றார்

என்று உணர்த்துகிறார்.

முத்தி நாதன் மெய்ப்பொருளாரை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு சிவனடியார் வேடம் பூண்டு வந்து தனிமையில் அவரைக் குத்தினான். அவன் தன் கருத்தின்படியே செய்தமையால் அவன் வெற்றி பெற்றான் என்றுதானே சொல்லவேண்டும்? ஒருவர் வென்றால் மற்றொருவர் தோல்வியுறவேண்டும் அல்லவா? அந்த வகையில் பார்த்தால் வென்றவன் முத்திநாதன், தோற்றவர் மெய்ப்பொருளார் என்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால் சேக்கிழார் மெய்ப்பொருளாரையே வென்றவராகச் சொல்கிறார்.

திருத்தொண்டத் தொகையை முதல் நூலாகக் கொண்டு விரிந்தது பெரிய புராணம். சுந்தரர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அப்பதிகத்தில் மெய்ப்பொருள் நாயனாரை,

“வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்”

என்று அவர் கூறுகிறார். ‘வெல்லுமாற்றில் மிக்க வல்ல மையையுடைய மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்கு அடியேன்’ என்பது அதன் பொருள். சுந்தரமூர்த்தியார் கருதிய வெற்றி யாது? முத்திநாதன் பலமுறை படையெடுத்துச் சென்று போரிட்டும் அவன் தோல்வியுற்றான்; அப்போ தெல்லாம் மெய்ப்பொருள் வேந்தரே வெற்றிபெற்றார். இந்த வெற்றிகளை எண்ணி ‘வெல்லுமா மிகவல்ல’ என்ற அடையைச் சுந்தரர் அமைத்தார் என்று கூறலாம் அல்லவா? சேக்கிழார் அப்பதிக் கருதவில்லை. மெய்ப்ப

பொருளார் உயிர் கொடுத்த நிகழ்ச்சி அவருக்குத் தோல்வியும் முத்திநாதனுக்கு வெற்றியும் அளித்ததாகத் தோற்றும். ஆனால் அப்போதுதான் மெய்ப்பொருள் நாயனார் வென்றார் என்பது சேக்கிழார் கருத்து. இதைச் சிறிது கூர்ந்து ஆராயவேண்டும்.

வஞ்சகமாகக் கொலை செய்யவந்த பகைவன் தன் கருத்தை முடித்தானேயன்றி வெற்றி பெறவில்லை. அங்கே போரே நிகழவில்லை. போர் நிகழ்ந்தால் அல்லவா வெற்றி உண்டாகும்? ஒருவன் கை வாள் எடுக்க மற்றவர் கைகள் கும்பிட்டன. இதுவா போர்? ஆகவே முத்திநாதன் வென்றான் என்று சொல்வது முறையன்று.

‘முத்திநாதன் வெல்லவில்லை; போரும் இல்லை’ என்றால், முத்திநாதன் தோல்வியும் உறவில்லை; ஆகவே மெய்ப்பொருளார் வெற்றிபெற்றார் என்று சொல்லவும் வகையில்லை.—இவ்வாறு சொல்லத் தோன்றுகிறதல்லவா?

புறப் போர் ஒன்றும் நிகழாவிட்டாலும் அகப்போர் ஒன்று இங்கே நிகழ்ந்தது. புறப் பகையை வெல்லும் வீரத்தைவிட அகப் பகையை வெல்லும் வீரமே பெரிய வீரம்.

“ஈர அன்சினர் யாதும் குறைவிலர்
வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ?”*

என்று சேக்கிழாரே திருத்தொண்டர்களின் இயல்பைச் சொல்லும்போது புலப்படுத்துகிறார்.

“புலனைந்தம் வென்றன்றன் வீரமே வீரம்”

என்பது ஔவைப் பாட்டியின் வாக்கு.

எவ்வாறு மெய்ப்பொருளார் வெற்றிபெற்றார் என்பதைச் சேக்கிழாருடைய சொல்லமைப்பே காட்டுகிறது.

* திருக்கூட்டச் சிறப்பு, 9

“தொழுது வென்றார்” என்கிறார். வாள் எடுத்துப் பகைவன் குத்தும்போது எதிர்க்கும் உணர்ச்சிதான் யாருக்கும் வரும். வீரமுடையார் பகைவனைத் தம் கைகொண்டு தாக்குவார். கோழையாக இருந்தால் கைகளால் தடுக்க முந்துவார். இங்கே மெய்ப்பொருளார் எதிர்த்துப் போரிடவும் இல்லை; கையால் தடுக்கவும் இல்லை; கைகளைக் குவித்துத் தொழுதார். அங்கே அவருடைய கொள்கைக்கும், உயிரை இழக்கும் அச்சத்துக்குமிடையே போர் நிகழ்ந்தது. அந்தப் போர் புறத்தே நிகழவில்லை; அகத்தே நிகழ்ந்தது.

அவர் கொள்கை என்ன? சேக்கிழார் மெய்ப்பொருளார் இயல்பை,

“அரைசியல் நெறியின் வந்த
அறநெறி வழாமல் காத்து
வரைநெடுந் தோளால் வென்று
மாற்றலர் முனைகள் மாற்றி
உரைதிறம் பாத நீதி
ஒங்குநீர் மையினின் மிக்கார்
திரைசெய்நீர்ச் சடையான் அன்பர்
வேடமே சிந்தை செய்வார்”

என்று புலப்படுத்துகிறார். சிவனடியாருடைய திருவேடத்தையே சிறந்ததாக மதித்து அதைத் தியானிக்கும் இயல்புடையவர் அவர். இந்த இயல்பை முத்திராதன் உணர்ந்தே வேடம் போடத் துணிந்தான்.

“மெய்ப்பொருள் வேந்தன் சிலம்
அறிந்துவெண் ளீறு சாத்தும்
அப்பெரு வேடம் கொண்டே
அற்றத்தில் வெல்வா னாகச்
செப்பரு நிலைமை எண்ணித்
திருக்கோவ லூரிற் சேர்வான்”

என்பர் சேக்கிழார்.

ஆதலின் வெண்ணீறு பூசிய அடியார் வேடத்தைக் கண்ட மாத்திரத்தில் பணிந்து அன்பு செய்யும் மனப் பான்மை உடையவராக இருந்தார் மெய்ப்பொருளார். அவர்களுடைய இயல்புகள் எத்தகையன என்ற ஆராய்ச்சியில் அவர் புகுவதில்லை.

முத்திநாதன் குத்தியபோது அவன் இயல்பு மாறினாலும் வேடம் மாறவில்லை. மெய்ப்பொருளார் எதற்கு மதிப்பளித்தாரோ அந்த வேடம் குலையவில்லை. ஆயினும் அதைப் போற்றும் சமயத்தில் அவர் உயிருக்குத் தீங்கு நேர்ந்தது. ஒரே உருவத்தில் வெண்ணீறும் இருந்தது; வாளும் இருந்தது. வெண்ணீறு மறைந்து வாளமட்டும் இருந்திருந்தால் மெய்ப்பொருளார் எதிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் வெண்ணீறு இருந்தது; மெய்த் தவ வேடம் இருந்தது; உயிரை மாய்க்கும் வாளும் இருந்தது. மெய்த் தவ வேடத்தை மதிக்கும் அவர் கொள்கையின்படி அவர்கை தொழ வேண்டும். உயிரைப் பாதுகாக்கும் அவா இருந்தால் எதிர்க்கவேண்டும். மெய்த்தவ வேடத்தின் பால் உள்ள பக்திக்கும், தம் உயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் அவாவுக்கும் போராட்டம் நேர்ந்தது. ஆனால் போராட்டம் நிகழ்வதற்கு முன்பே மெய்ப்பொருளார் மேற்கொண்ட கொள்கை வென்றது. அதுதானே அவருக்கு வெற்றி? அதனால்,

மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்

பொருள்ளதத் தொழுது வென்றார்

என்றார். அவர் வென்றார். கையை எடுத்துத் தடுக்காமல் தொழுதமையே அவர் வெற்றிக்கு அடையாளம். அப்படித் தொழுததற்குக் காரணம் மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் என்ற கொள்கை. அவனிடம் உள்ள வேடம் மெய்யா, வாள மெய்யா என்றால் மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள் என்று தோன்றியது அவருக்கு. ஆகவே சுந்தரர்,

“வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்”
என்று கூறியதற்கு இதுதான் காரணமாக இருத்தல்
வேண்டும். அதனை உணர்ந்த சேக்கிழார் காரணத்துடன்
இப் பாட்டில் புலப்படுத்தினார்.

கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக்
கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
புரிந்தவர் வணங்கும் போதில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
நினைந்த அப் படியே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
பொருளெனத் தொழுது வென்றார்.

இசை வெள்ளம்

மழை பெய்து எங்கும் வெள்ளம் பெருகிக்கொண்டு வருகிறது. குளம் குட்டைகளை யெல்லாம் நிரப்பி மேலும் பெருகுகிறது வெள்ளம். கீழே கிடந்த கட்டைகள் வெள்ளத்தில் மிதக்கின்றன. வைக்கோற்போர்கள் மிதக்கின்றன. ஊர்வன, நடப்பனவாகிய விலங்குகளும் மேலே மிதக்கின்றன. இன்னும் வெள்ளம் ஏறிக்கொண்டே இருக்கிறது. வீட்டுக் கூரைகள் மிதக்கின்றன. மனிதர்கள் மிதக்கிறார்கள். ஆடு, மாடு, குதிரை, யானை எல்லாம் வெள்ளத்தின் மேலே மிதந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஊர்வன, நடப்பன, கிடப்பன என்று வேறுபட்டிருந்தவை யெல்லாம் இப்போது நீரின்மேல் மிதக்கின்றன. அவை இயல்பாகச் செய்யும் காரியங்கள் நின்றன. செயலிழந்து ஒரே நிலையில் எல்லாப் பிராணிகளும் வெள்ளத்தில் மிதக்கின்றன.

இது புனல் வெள்ளம். இனி மற்றொரு வெள்ளத்தைப் பார்க்கலாம்.

அது இசை வெள்ளம். புனல் வெள்ளத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் உயிரை இழந்து பிணமாகி மிதக்கின்றன. இந்த இசை வெள்ளத்தில் செயலிழந்து ஒரு நிலைப் பட்டு மிதக்கின்றன. சேக்கிழார் அந்த வெள்ளத்தை ஒவிய மாக்கிக் காட்டுகிறார்.

சோழ நாட்டில் திருவாணக்காவைச் சார்ந்த பகுதிகளுக்கு மழை நாடு என்று பெயர். அந்நாட்டின் மேற்பகுதியை மேல் மழை நாடு என்று வழங்குவார்கள். அங்கே திருமங்கலம் என்பது ஓர் ஊர். அவ்வூரில் ஆயர் குலத்தில்

ஆராயர் தோன்றினார். ஆயர் குலத்தை விளக்க வந்து உதயம் செய்த அவர் சிவபிரானுடைய திருவடிமையே எப்போதும் தியானித்திருக்கும் சீலம் உள்ளவர்; திருநீறு பொலியும் திருமேனி படைத்தவர்.

காடு நிறைந்த முல்லை நிலத்திற்கு ஆவினத்தை அழைத்துச் சென்று பசுக்களுக்கு இடையூறு ஒன்றும் நிகழாமல் பாதுகாத்து வயிறு நிரம்பப் புல் உண்ணச் செய்து மாலையில் மீண்டும் ஓட்டிவருவார் அவர். கன்றுக்குட்டி, பால் மறைந்த பசு, கறவைகள், சினைப்பசுக்கள், கன்று போட்ட மாடுகள், காளைகள் என்று பல வகையாக உள்ள மாடுகளை மந்தை மந்தையாக அழைத்துப்போய் மேய்த்து வரும் கடமையில் இன்பம் கண்டார்.

காட்டுக்குச் சென்று மாடுகள் காலாற நடந்து மேயும் போது அவர் புல்லாங்குழலை வாசித்துமகிழ்வார். பஞ்சாட்சரத்தைக் குழலில் வாசிப்பார். நாள்தோறும் இவ்வாறே செய்து வந்தார்.

கார்காலம் வந்தது. அந்தப் பருவத்தில் கொன்றை மரம் மலரும். ஆராய நாயனார் மாடுகளை மேய்க்கும் காட்டிலும் கொன்றை மலர்கள் பொன்னிறம் பொலியப் பூத்து விளங்கின. அந்த மரத்தைப் பார்க்கும்போது நாயனாருக்குக் கொன்றை மலரைச் சடையிலணிந்த சிவபெருமானுடைய நினைவு உண்டாயிற்று. அவர் உள்ளம் உருகியது. அன்பு ஊற்றெடுத்துப் பொங்கியது. கொன்றை மரத்தை அணுகி அங்கே நின்று புல்லாங்குழலை ஊதத் தொடங்கினார். அஞ்செழுத்தையே பாட்டாக வைத்து வாசித்தார். அவர் இசைத்த கீத ஒலி தேனும் அமுதும் கலந்தது போல எங்கும் பரவியது. அந்த இன்னொலி உயிர்க் கூட்டங்களின் காதுவழியே புகுந்து உருக்கியது.

பசுக் கூட்டங்கள் அறுகம் புல்லைத் தின்றுகொண்டிருந்தவை அசை போடுவதை மறந்துவிட்டு அவரைச்

சுற்றிச் செயலிழந்து நின்றன. பாலின் நுரை வாயில் வழியத் தாய்ப்பசுவின் மடியில் பால் குடித்துக்கொண்டிருந்த இளங்கன்றுகளும் பால் குடிப்பதை மறந்தன. வளைந்த கொம்பையுடைய காளைகளும் மான் முதலிய காட்டு விலங்குகளும் மயிர் சிலிர்த்து வந்து நின்று விட்டன.

ஆன்நிரைகள் அறுகருந்தி
 அசைவிடாது அணைந்தயரப்
 பால்நுரைவாய்த் தாய்முலையில்
 பற்றும்இளங் கன்றினமும்
 தான்உணவு மறந்தொழியத்
 தடமருப்பின் விடைக்குலமும்
 மான்முதலாம் கான்விலங்கும்
 மயிர்முகிழ்த்து வந்தணைய.

[ஆன் நிரைகள்-பசுவின் வரிசைகள். அசை விடாது - அசை போடாமல். அயர - செயலிழந்து நிற்க. வாயால் பற்றும். இனம் என்பது ஒருமையாதலால் தான் என்றார். தடமருப்பின் - வளைந்த கொம்பையுடைய. விடைக்குலம் - எருதுகள். கான் விலங்கு - காட்டு மிருகங்கள். முகிழ்த்து - சிலிர்த்து.]

விலங்கினங்களுக்கு எப்போதும் இரையிலே ஆசை இருக்கும். மக்களுக்கே ஐந்து பொறிகளிலும் சுவையுணர் பொறியாகிய நாவின் ஆற்றல் அதிகம். விலங்கினங்களுக்கு அது மிகுதியாக இருக்கும். உண்பதும் உறங்குவதுமே அவைகண்ட இன்பங்கள். அத்தகைய உணவின் பத்தையும் மறந்து ஆணிரைகள் நின்றன. உணவு மறந்த யோகியர்களைப்போல இசை வெள்ளம் அப்பசுக்களை ஆக்கி விட்டது. கீழ்நிலையில் உணவிலே தீராத ஆவலையுடையன வாக இருந்த அவற்றை அவ்வெள்ளம் மேலே மிதக்கச் செய்தது. அப்படியே கன்றுகளும் தாயையும் தாயினிடம்

பெறும் பாடையும் மறந்து நின்றன. விடைக்குலம் உணவை மறந்து அருகில் பசுக்கள் இருப்பதையும் மறந்தது; வயிற்றுப் பசியும் காமப்பசியும் இன்றி இசை வெள்ளத்தில் மிதந்தது. மான்கள் முதலிய விலங்குகளும் அப்படியே ஆயின.

கார்காலம் வந்துவிட்டால் மயில்களுக்குக் கொண்டாட்டம். தோகை விரித்து உல்லாசமாக ஆடத் தலைப்படும். இங்கும் மயில்கள் ஆடிக் கொண்டதான் இருந்தன. ஆனால் ஆராய நாயனார் குழலிலிருந்து புறப்பட்ட இசை வெள்ளம் அந்த மயில்களையும் இழுத்துக் கொண்டது. அவை ஆடுதலை மறந்து அங்கே வந்து விட்டன. மயில் பறவை யென்ற பெயரைப் பெற்றிருந்தாலும் அது பறக்காது. மற்றப் பறவைகள் மேலே வானத்தில் பறந்துகொண்டிருந்தன. குழலின் இசை திசையெல்லாம் பரந்தது போல மேலும் சென்றது. வானத்தில் பறந்துகொண்டிருந்த பறவைகளின் செவி வழியே புருந்து அவற்றின் உள்ளத்தை நிரப்பியது. அவைகளும் நிலத்துக்கு வந்து ஆராய நாயனாருக்கு அருகில் படிந்து தம் உணர்வையே இழந்து கிடந்தன. காட்டில் அங்கங்கே மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும் வேறு வேலைகளைச் செய்துகொண்டும் இருந்த ஆயர்கள் காதிலும் இக் குழல் ஒலி விழுந்தது. அவர்களும் குழலை வாசிக்கிறவர்கள்தாம். ஆனால் நாயனார் ஊதிய குழலின் ஒலி அவர்களையும் மயக்கிவிட்டது. அப்படியப்பட்டே கையில் உள்ள வேலையைப் போட்டு நின்றுவிட்டார்கள். அவர்களுக்கும் சொந்த உணர்வே இல்லை.

ஆடுமயில் இனங்களும் அங்கு
அசைவயர்ந்து மருங்கணுக
ஊடுசெவி இசைநிறைந்த
உள்ளமொடு புள்ளினமும்

மாடுபடிந்து உணர்வொழிய
மருங்குதொழில் புரிந்தொழுகும்
கூடியவண் கோவறும்
குறைவினையின் துறைநின்றார்.

[அசைவு அயர்ந்து - அசைவதும் மறந்து. மருங்கு - பக்கத்தில். செவியூடு, மாடு - அருகில். குறைவினையின் துறை நின்றார் - குறை யாக நின்ற தொழிலின் பகுதியிலே நின்றார்.]

மாடுகளும் மான்களும் எளிதில் இசைக்கு வசமாகி விட்டன. பறவைகள் சற்றுத் தூரத்தில் பறப்பதனால் அப்பால் வந்தன. மனிதன் எளிதில் வசமாவதில்லை. விலங்கு மயங்கிப் பறவை மயங்கி வந்த பிறகே அவன் இசை வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தான்.

இவை இவ்வுலகத்தாரிடையே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். இந்த இசைவெள்ளம் இம்மட்டோடு நின்றுவிட்டதா? பூவுலகத்தையும் கடந்து அதன் இனிமை படர்ந்தது. வெள்ளத்தினால் ஈரம் பூமிக்கு அடியிலும் சென்று தாக்குவது போல இவ்விசை பாதாள லோகத்துக்கும் சென்றது. நாகலோகத்தில் உள்ளவர்களையும் இசை வெள்ளம் இழுத்து வந்துவிட்டது. பிலங்களின் வழியே அவர்கள் மேலே வந்து இசையில் ஒன்றி நின்றார்கள். மலைகளின்மேல் வாழும் தேவ மகளிர் வந்து மயங்கி நின்றார்கள். அவர்கள் மிக மிக உயர்ந்த இசையை எழுப்புபவர்கள்; எளிதில் வரமாட்டார்கள். இந்த இசை அவர்களையும் மயக்கி இழுத்து வந்துவிட்டது. எப்போதும் இசைபாடும் இயல்பை யுடையவர்கள் வித்தியாதரர்கள். கின்னரர்களும் அத்தகையவர்களே. சாரணர்கள் விசம்பில் திரிந்து கொண்டே இருப்பவர்கள். தேவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம். அவர்கள் கேளாத இசை இல்லை; அரம்பை முதலியோர் அமுதவிசையைச் சுவைத்து மகிழ்பவர்கள். இத்தனை பேர்களையும் மயக்கி

இந்த இசை மிதக்க வைத்துவிட்டது. தம் தம் விமானங்களின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தம் வேலைகளை யெல்லாம் மறந்து வானத்தில் வந்து நிரம்பிவிட்டார்கள்.

உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாடின்றி அந்தத் தெய்விக இசை எல்லோரையும் ஒரு நிலையில் நிற்கும்படி நிரவிவிட்டது. யாவரும் ஒரே அநுபவத்தில் ஒன்றி மிதந்தார்கள்.

பணிபுனங்கள் களில் உள்ளார்
 பயில்பிலங்கள் வழி அணைந்தார்;
 மணிவரைவாழ் அரமகளிர்
 மருங்குமயங் கினர்மலிந்தார்;
 தணிவில்ஒளி விஞ்சையர்கள்
 சாரணர்கள் னரர்அமரர்
 அணிவிசும்பில் அயர்வெய்தி
 விமானங்கள் மிசை அணைந்தார்.

[பணி புனங்கள் - நாகலோகங்கள். பணி - பாம்பு, பிலம் - குகை. மணிவரை - மணிகள் உண்டாகும் மலை. அரமகளிர் - தெய்வப் பெண்கள். விஞ்சையர்கள் - வித்தியாதரர்கள். அணி விசும்பில் - அழகுடைய வானத்தில். அயர்வு எய்தி - செயல்களை மறக்கும் நிலையை அடைந்து.]

கற்பகப் பூஞ்சோலைகளில் தேவமகளிர் மனம் போன படி விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப் பூம்பொழிவில் கிளிகளைக் கையிலே வைத்துக்கொண்டு பரலை ஊட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவை இடையிடையே இன்சொல்லைப் பேசக் கேட்டு இன்புற்றார்கள். இத்தகைய உல்லாச நிலையில் அவர்களுக்கு வேறு எதுவும் சுவை தராது. ஆறாய நாயனார் குழலிசை அந்தக் கற்பகப் பூஞ்சோலையிலும் புகுந்தது. அவர்களையும் கீழே இறங்கி வரச் செய்தது. கையிலே பிடித்த கிளிகள் அப்படியே இருக்க, வரும் வேகத்

தில் கூந்தல் புரள, விமானங்களில் விரைவாக ஏறிக் கொண்டு இங்கே வந்து ஏழிசையமுதத்தைச் செவியாலே பருகி நின்றார்கள்.

சுரமகளிர் கற்பகப்பூஞ்

சோலைகளின் மருங்கிருந்து

சுரமலரின் அமுதாட்டும்

கனிவாய்மென் கிள்ளியுடன்

விரவுநறும் குழல்அகைய

விமானங்கள் விரைந்தேறிப்

பரவிய ஏழிசையதமும்

செவிமடுத்துப் பருகினார்.

[சுரமகளிர் - தேவமகளிர். அமுது - பால். கனிவாய் - கோவைப் பழம் போலச் சிவந்த வாயையுடைய. செவிமடுத்து - செவியில் விழுங்கி.]

இப்படியாக, ஆனாயர் குழலிலிருந்து புறப்பட்ட இசை வெள்ளம் காடு முழுவதும் பரவி விலங்கினங்களையும் ஆயர்களையும் செயலற்றுப் போகச் செய்து தன்மயமாக் கியது; கீழுலகிலுள்ளோரை மேலே இழுத்து வந்தது; மேல் உலகிலுள்ளோரையும் மயக்கிக் கவர்ந்து இழுத்து வந்துவிட்டது.

★

ஆனாயர் குழலை வாசித்துக்கொண்டே இருந்தார். அவர் முன் விலங்கினங்களும் மக்கட் கூட்டமும் தம் இயல்பை மறந்து, தொழிலை மறந்து, இருக்குமிடத்தை மறந்து, காட்சியையும் மறந்து, உணவையும் மறந்து நின்றன.

அவை வந்ததைப் பார்த்தோம். இப்போது எப்படி இருக்கின்றன? பார்க்க வேண்டாமா? இதென்ன, வியப்பிலும் வியப்பாக அல்லவா இருக்கிறது? இது உண்மைதானா? பூவுலகில் நடக்கிற காரியந்தானா? பாம்புக்கும் மயிலுக்கும் பகையென்று கேட்டிருக்கிறோம்.

பாம்பு கண்ணிற் பட்டால் அதைக் குத்திக் கொண்டு விட்டு மறு காரியம் பார்ப்பது மயில். இங்கே என்ன ஆச்சரியம்! பாம்பும் மயிலும் அருகருகே இருக்கின்றன; இசையிலே உருகிப்போய்க் கிடக்கின்றன. பாம்பு அந்த வகையில் அதிக ஈடுபாடுடையதல்லவா? மேலும் மேலும் இசையலைகள் மோதும் போது பாம்பு மயங்கி மயிலின் மேலே விழுகிறது. தன்மேலே அது விழுவதனால் மயிலின் கவனம் கலைந்ததா? அதுதான் இல்லை. கலைந்தால் பாம்பைச் சும்மா விடுமா? பாம்பு விழுந்தது தெரியாமல் மயில் இசை வெள்ளத்தில் மிதக்கிறது!

இது கிடக்கட்டும். அதோ பெரிய பகை விலங்குகள் இரண்டைப் பாருங்கள். அது உண்மையான சிங்கந்தான். துள்ளிக் குதிக்கும் இயல்புடைய அது ஆடாமல் அசையாமல் சித்திரத்தில் அமைத்ததுபோல இருக்கிறது. அதன் பக்கத்தில் யானை நிற்கிறது. வேறு கால மென்றால் சிங்கம் அதைச் சும்மா விடுமா? இப்போது அதன் கண்ணில் யானை படவே இல்லை. இசை வெள்ளம் அதன் கண்ணை அடைத்து விட்டது. சிங்கம் இப்போது சிங்கமாக இல்லை. அருகிலே சிங்கம் இருக்கிறதே என்று யானை நடுங்குகிறதா? அப்படியானால் அது ஒரு கணம் அங்கே நிற்குமா? அதற்கும் கண் மயங்கிவிட்டது. காது ஒன்று தான் உணர்வுடையதாக இருக்கிறது.

இது மிகவும் விசித்திரமான காட்சி. கொடுமையான இந்தப் புலி இசையிலே ஈடுபட்டு வாயை ஆவென்று திறந்தபடி நிற்கிறது. நாம் பாட்டைச் சுவாரசியமாகக் கேட்கும்போது வாயில் ஈப் போனது தெரியாமல் திறந்து கேட்பதில்லையா? வாயைத் திறந்து நிற்கும் புலிக்குமுன் மான் நிற்கிறது. பக்கத்தில் கூட இல்லை; நேரே புலி வாயினருகில் நிற்கிறது; புலி உணர்வுடனிருந்தால் அப்படியே விழங்கிவிட எளிதான நிலை அது.

புலியின் வாயில் அதற்குரிய இரை இருக்கிறது; ஆயினும் புலி அதைத் தொடவில்லை. அந்த மானின் வாயில் அதன் இறையாகிய புல் இருக்கிறது; கடைவாய் வழியே சோர்கிறது. பாதி புல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தபோதே இந்த இசை மயக்கம் வந்துவிட்டது. ஆகவே பாதி கடித்த நிலையில் அதன் வாயில் புல் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

புலி, அதன் வாய்முன் அதன் இறையாகிய மான், அதன் வாயில் அதன் இறையாகிய புல்—இந்தச் சித்திரம் எவ்வளவு அழகியது!

ஒன்றனை ஒன்று பகைக்கும் விலங்குகள் யாவும் தம் பகையை மறந்தன; உணர்வையே இழந்துவிட்டன; விலங்குணர்வை மறந்தன. ஆனால் எல்லா விலங்கினிடமும் இப்போது ஒருணர்வு மாத்திரம் இருக்கிறது. மற்றவை தொழிற் படவில்லை. இசையை நுகரும் உணர்வு மாத்திரம் வேறுபாடு இல்லாமல் எல்லா விலங்குகளிடம் ஒத்து நிற்கிறது. ஏனைய உணர்வுகள் இருந்தால் பாம்பு பாம்பாகச் சீறும்; மயில் மயிலாகக் கொத்தும்; சிங்கம் சிங்கமாகப் பாயும்; யானை யானையாக நடைபோடும்; புலி புலியாகக் கடிக்கும்; மான் மானாக மருளும். அவை அவற்றின் இயற்கையான செயல்கள். இப்போது அவை யாவும் தோற்றத்தில் வேறு வேறுகத் தோற்றுகின்றனவே யன்றி, இப்போதுள்ள அநுபவ நிலையில், இசையுணர்வு பெற்ற நிலையில், ஒரே படியில் நிற்கின்றன. பிறவற்றைத் துன்புறுத்துபவையும், அவற்றால் துன்புறுபவையுமாக இரு வேறு விலங்குகள் இங்கே இருக்கின்றன. நலிவது ஒரு சாதி; மெலிவது ஒரு சாதி. இப்போது உணர்வு ஒன்றாக இசையை நயந்து நுகரும் ஒரே சாதியாக நிற்கின்றன. அதனால்தான் பகைமையுடையவை அருகிருந்தும் பகைச் செயல் நிகழவில்லை.

நலிவாரும் மெலிவாரும்
 உணர்வுஒன்று நயத்தலினால்
 மலிவாய்வெள் ளெயிற்றரவம்
 மயில்மீது மருண்டுவிழும்;
 சலியாத நிலைஅரியும்
 தடங்கரியும் உடன்சாரும்;
 புலிவாயின் மருங்கணையும்
 புல்வாய புல்வாயும்.

[நலிவார் - துன்புறுத்துவார். மெலிவார் - அவரால் துன்ப மடைந்து வாடுபவர். நயத்தல் - விரும்புதல். வாயில் மலிந்த வெள் ளெயிற்றையுடைய அரவம்; எயிறு - பல். மருண்டு - மயங்கி. அரி - சிங்கம். தடங்கரி - பெரிய யானை. புல் வாய புல்வாய் - புல்லை வாயிலேயுடைய மான்களா.]

இசை வெள்ளம் காதைத்தவிர மற்ற உணர்வு தோற்றும் வாயில்களை யெல்லாம் அடைத்துவிட்டு எல்லாப் பிராணிகளையும் ஒரே நிலையில் மிதக்கும்படி செய்தது. அவை தமக்கென ஒரு செயலுமின்றி இருந்தன.

ஓடியாடி அசையும் பிராணிகளிடம் இசை செய்த அற்புதத்தைப் பார்த்தோம். ஆனாயர் மேலும் மேலும் குழலை வாசித்துக்கொண்டே இருந்தார். இசைவெள்ளம் மேலும் மேலும் பரவியது. அசையாமல் நிற்கும் மரங்களும் அந்தத் தெய்வ இசையை உணரத் தொடங்கின. அதன் கனிவு மரத்தையும் ஈடுபடுத்தியது. காற்று அசையவில்லை; மரங்கள் கிளைகளை அசைக்கவில்லை. உயிரற்ற பொருள்களும் இசையினால் இயல்பினின்றும் மாறி நின்றன. மலையிலிருந்து விழும் அருவிகள் ஓலியடங்கின; காட்டாறு வேகம் குறைந்து ஓசை குறைந்து மெல்லச்

சென்றது. அருவியும் காணாறும் ஓடாமலே நின்றுவிட்டனவோ என்று ஐயுறும்படி ஆகிவிட்டன.

வானவீதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்த மேகங்கள் நின்று விட்டன. மேகம் ஓரிடத்தில் நின்றால் கறுத்துப் பொழிவது தானே இயற்கை? இங்கே அவை பொழியவும் இல்லை; இடிக்கவும் இல்லை. கடல்தள் கூட அலையடங்கிக் கிடந்தன. இசையின் மாய சக்தியை என்னென்று சொல்வது! உயிருள்ளவற்றை மயக்கியது மாத்திரமன்றி உயிரில்லாத பொருள்களையும் அமைதியுறச் செய்தது.

மருவியகால் விசைத்தசையா;
 மரங்கள்மலர்ச் சினைசலியா;
 கருவரைவீழ் அருவிகளும்
 கான்யாறும் கலித்தோடா;
 பெருமுகிலின் குலங்கள்புடை
 பெயர்வொழியப் புனல்சோரா;
 இருவிசும்பி னிடைமுழுங்கா;
 எழுகடலும் இடைதுளும்பா.

[கால் - காற்று. விசைதது - வேகமாக. சினை - கிளை. சலியா - அசையவில்லை. கருவரை - பெரிய மலை. கான்யாறும் - காட்டாறுகளும். கலித்து-ஒலித்து. புடை பெயர்வு ஒழிய-அசைதலின்றி. புனல் சோரா - நீர் சொரியவில்லை. இருவிசும்பு - பரந்த வானம். துளும்பா - தளும்பவில்லை.]

இசை வெள்ளம் மெல்ல மெல்ல உயர்ந்து உயிர்ப் பொருள்களையும் உயிரில்லாத பொருள்களையும் தன்பால் மிதக்கச் செய்துவிடுகிறது. அதில் அகப்படாத பொருளே இல்லை யென்று சொல்லிவிடலாம். உயிர்க் கூட்டங்களை உருக்கிய அவ்விசை உயிரில்லாத பொருள்களையும் ஈடுபடுத்திச் செயலறச் செய்துவிட்டது.

இவ்வாறு சேக்கிழார் வருணிக்கிறார்.

‘இப்படி உண்மையிலே நடந்ததா?’ என்ற கேள்வி உலகியலை மாத்திரம் நோக்குபவர்களிடம் தோற்றும். உலகியலோடு ஒட்டிய செயல்களையும் அவற்றோடு இசைந்த விளைவுகளையும் கண்டு பழகியவர்கள் நாம். இங்கே ஆராய நாயனார் வெறும் இசைப் புலவராக இருந்து குழலை வாசிக்க வில்லை. சிவபெருமானுடைய திருவடித் தாமரையில் ஒன்றிய வண்டாக இருந்தது அவர் உள்ளம். அங்கே சோரியும் ஆனந்தத் தேனை நுகர்ந்தது. ஐந்தெழுத்தாகிய இன்னிசை அவ் வண்டினிடம் எழும்பியது. அதுவே குழல் வழியே மற்றவர்களும் கேட்கும்படி புறத்தே அலை அலை யாகப் பரவியது. அந்த இசை தெய்விக சக்தி பெற்றது; சார்ந்த இடங்களிலெல்லாம் அமைதியை உண்டாக்குவது.

பொதுவாகவே இசை மனத்தில் அமைதியை உண்டாக்குவது. கொடுமை மனத்தரையும் நெகிழப் பண்ணுவது. சங்க காலத்துப் பாட்டாகிய பொருநர் ஆற்றுப் படையில் வரும் செய்தி ஒன்று இக் கருத்தைத் தெளிவாக்குகிறது. முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற புலவர் பாடியது அது. அவர் யாழை வருணிக்கிறார். அதிலிருந்து எழும் இசையினால் உண்டாகும் விளைவைச் சொல்கிறார். பாலை நிலத்தின் வழியே பாணரும் அவர் மனைவியராகிய விறலியரும் போய்க்கொண்டிருப்பார்கள். அந்நிலத்தில் பதுங்கி வாழும் வழிப்பறிக் காரர்கள் அவர்களை மறித்துக் கொள்ளையிடத் தொடங்குவார்கள். விறலி அந்த யாழை வாசித்துப் பாலைப் பண்ணை எழுப்பினால் அது கேட்டு ஆறலைகள்வர்தம் கொடுஞ் செயலைச் செய்யாமல் அதில் ஈடுபடுவர். அவர்களிடம் உள்ள முரட்டுத்தனத்தையும் கொடுமையையும் அந்தப் பாட்டு மாற்றிவிடுமாம். தம் கையில் உள்ள ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு அந்தப் பாலைப் பண்ணில் மயங்கி நிற்பார்களாம்.

“ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலே” *

என்பது அப் பகுதி.

பாடுவதையே தம் தொழிலாகக் கொண்டு அதனால் தம் வயிற்றைக் கழுவிக்கொள்ளும் அவர்களுடைய பாட்டுக்கே இத்தகைய ஆற்றல் இருக்குமாயின் சிவனருளிலே மிதக்கும் உள்ளமுடைய ஆனாய நாயனார் இசைக்கும் இசைக்கு எவ்வளவு ஆற்றல் இருக்க வேண்டும்! ஆறலை கள்வர் படைகளை நழுவ விட்டதை முடத்தாமக் கண்ணியார் சொல்கிறார். சேக்கிழாரோ பசுக்கள் பசியுணர்வை நழுவ விட்டதைச் சொன்னார். கன்றுகள் தாயன்பை நழுவ விட்டதைச் சொன்னார். பறவைகள் தம் செயலை நழுவ விட்டதைச் சொன்னார். சிங்கமும் புலியும் தம் பகையையும் கொடுமையையும் நழுவவிட, யானையும் மானும் தம் அச்ச உணர்வை நழுவவிட்டன. மரமும் அருவியும் காற்றும் ஆறும் தம் செயலில் வேகத்தை நழுவ விட்டன.

ஆனாய நாயனருடைய தெய்வ இசை எங்கும் அமைதியை உண்டாக்கியது என்று உணர்த்த எண்ணினார் சேக்கிழார். அதை நன்றாக உணர்த்த வேண்டுமென்பது அவர் ஆர்வம். நாம் எதையேனும் வற்புறுத்திச் சொல்ல வேண்டுமானால் கற்பனையைக் கூட்டிச் சொல்வது வழக்கம். நன்றாகப் பேசத் தெரிந்தவர்கள் அதைப் பின்னும் நன்றாகப் பயன்படுத்துவார்கள். ஒருவன் பேராற்றல் உடையவன் என்பதைத் தெரிவிக்க எண்ணினால், “அவன் உப்பில்லாமல் கலக்கஞ்சி குடிக்கிறவன்” என்று சொல்

* வழிப்பறிக்காரர்களாகிய கள்வர்கள் படைகளைக் கைவிடும்படியாக அவர்களிடம் இருந்த அருளுக்கு விரோதமாகிய கொடுமையை மாற்றும் கேட்பதற்கினிய பாலேப் பண். அருளின் மாறு - கொடுமை.

கிறோம். அந்தப் பேச்சில் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அப் படியப்படியே பொருள் கொண்டு குழம்பக் கூடாது. கலக் கஞ்சி என்ற அளவு அங்கே கணிதத்தில் வருவது போன்ற தன்று. அது அவனுடைய ஆற்றலை எடுத்துக் காட்ட ஒரு கற்பனை வாய்பாடு. “அவன் மணலைக் கயீராகத் திரிப் பான்” என்று சொல்கிறோம். அதுவும் அத்தகையதுதான். இத்தகைய பேச்சில் நாம் ஒருவனுடைய ஆற்றலைச் சொல் வதற்குச் சில கற்பனைக் காட்சிகள் அளவுகளாக, வாய் பாடுகளாக உதவுகின்றன. அந்தக் கற்பனைக் காட்சி நடக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும் என்பது இல்லை.

“உங்கள் வீட்டுச் சாப்பாடு அமுதமாயிருக்கிறது” என்று சொல்கிறோம். அமுதத்தை நாமும் கண்டதில்லை; நமக்கு விருந்திட்டவரும் கண்டதில்லை. ஆயினும் நம் கற்பனையிலே உள்ள அது சிறந்த உணவின் சுவையைச் சொல்லிலே அளந்து காட்ட வாய்பாடாக உதவுகிறது. “குழந்தையின் முகத்தில் பால் வடிகிறது” என்றால் அழகை வெளிப்படுத்தும் வாய்பாடாக அதைக் கொள்ளவேண்டுமே யன்றி, “முகத்தில் பால் வடிகிறதுவது! வேர்வைதான் வடியும்!” என்று கற்பனை யுணர்வையும் ரஸிகத் தன்மையையும் துடைத்துவிட்டுச் சொல்லலாமா?

உலகியலில் பேச்சு வழக்கிலேயே, நாம் இத்தகைய கற்பனை அளவுகளை வழங்கும்போது, கற்பனையால் பேரு லகங்களையே படைத்து நம்மை அவற்றில் குடியேற்றிவிடும் பெருங் கவிஞர்களின் ஆற்றலைச் சொல்லி வரம்புகட்ட முடியுமா?

இசையின் இனிமையையும் அதனால் உண்டாகும் அமைதியையும் நன்றாக வெளியிடக் கவிஞர் பயன்படுத்தும் அளவுகோலாக இந்தக் கற்பனைக் காட்சிகள் நிற்கின்றன. சொல்லுக்குச் சொல் வைத்து, பிரத்தியட்சப் பிரமாண

மாகிய அளவாக இவற்றை நினைத்துப் பார்த்தால் இங்கே இன்பம் பிறவாது; கவிச் சுவையை நுகரவும் முடியாது.

ஆகவே சேக்கிழார் கவிஞர் ஆளும் கற்பனையளவு கொண்டு அழகிய படம் ஒன்றைத் தம் பாவினாலே எழுதிக் காட்டுகிறார். அந்தப் படம் உலக நிகழ்ச்சிகளில் எங்கேனும் இருக்குமா என்று பார்ப்பது சுவைக்கும் வழியல்ல. உலக நிகழ்ச்சியில் இசை கேட்ட மக்கள் செயலொழிந்து நிற்பதைப் பார்க்கிறோம்; மாடுகள் தெம்மாங்குப் பாட்டில் மயங்கி வண்டி இழுப்பதைப் பார்க்கிறோம்; பாம்பு மயங்குவதைப் பார்க்கிறோம். நாம் காணும் இந்தக் காட்சிகளைப் பின்னும் கற்பனை வண்ணத்தால் பெரியனவாக்கிக் காட்டுகிறார் கவிஞர்.

மற்றொரு துட்பமும் இங்கே உண்டு.

ஆறாய நாயனாரை இறைவன் ஆண்டுகொண்டான். பெரிய புராணத்தில் வரும் நாயன்மார் அத்தனை பேரும் ஒவ்வொரு வகையில் தொண்டாற்றி இறுதியில் அதன் பயனாக இறைவன் திருவடியை அடைகிறார்கள். ஆறாய நாயனார் செய்த தொண்டு இசைத் தொண்டு. பிறர் உள்ளம் மகிழவேண்டுமென்று அவர் குழலை வாசிக்கவில்லை. குயில் தானே பாடுவதுபோல, வண்டு பிறரை நினைந்து பாடாமல் இயல்பாகவே பாடுவதுபோல அவர் குழல் இசைக்கிறார். அவர் இசைக்கலை வல்லவர்; அதனால் அவர் இசையாவரையும் மயக்கும் தன்மை வாய்ந்ததாக இருந்தது. அவர் கலைஞராக மட்டும் இருந்தால் பெரிய புராணத்தில் அவருக்கு இடம் இல்லை. இறைவனிடம் மாறாத அன்புடையவர். அந்த அன்பு அவருடைய செயல்களில் கலந்து மணம் வீசுகிறது. அவருடைய கலையிலும் கலந்து பொலிகிறது. மற்றவர்கள் இறைவனுடைய துதிப் பாடல்களை இசைக் கருவிகளில் வாசிப்பார்கள். அந்த உருப்படிகள் இன்றி வெறும் சுரங்களை வாசிப்பாரும்

உண்டு. பாட்டின்திற்ப் பண்ணை வாசிப்பதும் உண்டு. ஆனாய் நாயனார் பஞ்சாட்சரத்தையே வாசித்தார். அது எப்படி முடியும்? சுரங்களுக்குரிய அட்சரங்களையே வைத்துப் பாடுவதும் இசைக் கருவியில் வாசிப்பதும் இசைப் புலவர்களுக்கு வழக்கம். வெறும் சுரக்கோவையாகவே பாட்டுக் கச்சேரிகளில் பாடி அடுக்கடுக்காகச் சுர வரிசைகளில் ராக அமைப்பைக் காட்டுவார்கள் அவர்கள். அங்கே சாகித்தியமே இராது. ஆனாய் நாயனாரும் பஞ்சாட்சரத்தையே வைத்துக்கொண்டு குழலிசைத்தார். இது இசைக்கலைக்குப் பொருத்தமான செயலே.

பஞ்சாட்சரத்தைக் கொண்டு இசை பாடுவதற்குக் காரணம் ஆனாய் நாயனாருடைய உள்ள நிலை. இறைவன் திருமுன் சென்று வழிபடுபவர்கள் அவரவர்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்ப வெவ்வேறு வகையில் வணங்குவார்கள். இறைவன் திருக்கோலங் கண்டு வியப்பார் சிலர்; கீழே விழுந்து வணங்குவார் சிலர்; உச்சிமேற் கைகூப்புவார் சிலர்; வாயாரப் பாடுவார் சிலர்; கண்ணீர் வாரத் தேம்புவார் சிலர்.

மனம் மொழி மெய் என்ற மூன்று கரணங்களாலும் செய்யும் வழிபாடு உண்டு. இம்முன்றிலும் மனத்தால் செய்யும் வழிபாடு தியானம். அதுவே சிறந்தது. தியானம் செய்பவர்களுக்கு மந்திரம் பயன்படும். மனத்தால் நினைப்பாருடைய துன்பத்தைப் போக்குவது என்று அந்தச் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவார்கள். வாக்கினால் வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் நாப்புரளும் அளவிலே மந்திரத்தைச் செபிக்கும் வழக்கத்தை நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படையில் சொல்கிறார்.

"ஆறெழுத் தடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி."

துதிப் பாக்களைவிட மந்திரங்கள் சிறப்புடையன. மந்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் பஞ்சாட்சரம் சிறப்புடையது.

வாயாரப் பாடும் தொண்டர்களில் மந்திரம் செபிப்பார் சிறந்தவர். அப்படியே பாட்டை இசைக் கருவியிலே பாடுகிறவர்களிலும் மந்திரத்தை இசைப்பவர் சிறந்தவர். அது எளிய காரியமன்று. அரிய செயலால்தானே பெரிய வர்கள் சிறப்படைகிறார்கள்?

ஆனாய நாயனார் உள்ளம் பஞ்சாட்சரமந்திரத்தைச் செபித்தது. அவர் வாய் குழல் வழியே அதனை வாசித்தது. அவர் இசை வழியே யோகம் பயின்றார். அந்த யோகத்துக் குப் பயன் அருள இறைவனே எழுந்தருளி வந்தான்.

ஆனாய நாயனாருடைய வரலாற்றின் சாரமே அவர் ஐந்தெழுத்தைக் குழலிசையில் இணைத்துப் பாட, இறைவன் எழுந்தருளி வந்து ஆட்கொண்டான் என்பதுதான். அதைச் சொல்ல வேண்டும். 'ஆனாயர் ஐந்தெழுத்தைக் குழலிசையிலே பாடினார், இறைவன் அம்மையோடு விடையின் மேல் எழுந்தருளி வந்து ஆட்கொண்டான்' என்று சொன்னால் அதில் சுவை இல்லை. சேக்கிழாராகிய கவிஞர் இந்த வரலாற்றைச் சுவைபடச் சொல்கிறார். இறைவன் இசை விரும்பும் கூத்தன். அவன் வருகிறான். அவன் வருவது எளிய செயலல்ல. அதற்கு முன் பல செயல்கள் நிகழ வேண்டும். ஆனாயர் இசை, பசுக்களைத் தன் வசமாக்கிப் பின்னும் மேலே அலையோடிப் பசுபதியையும் இழுத்து வந்தது என்று கற்பனை செய்கிறார் சேக்கிழார். இசையில் வரவர மேலே எழும் ஆரோகண கதி இருக்கிறதல்லவா? அதுபோலக் கவியில் படிக்கட்டி உயர உயரச் செல்லுகிறார்.

ஆனாயர் பெருக்கிய இசை வெள்ளம் இவ்வலகத்தில் வாழும் சரங்களையும் அசரங்களையும் அமருலகத்தில் வாழும் விஞ்சையர் முதலியவர்களையும் தன்பால் இழுத்து ஒரே மட்டத்தில் மிதக்க வைத்துவிடுகிறது; மேலும் உயர் கிறது. அப்போது இறைவனும் வருகிறான்.

‘உண்மையான அன்பராகிய ஆனாய நாயனார் உள் ளத்தே ஊற்றெடுத்த அன்பினால் விளைந்து புறப்பட்ட புல்லாங்குழல் ஓசையானது மண்ணுலகம் முழுவதையும் நிறைத்து விண்ணுலகத்தையும் தன் வசப்படுத்தியது; அப்பாலும் சென்று, பொய்யன்புக் கெட்டாமல் பொன் மன்றத்தில் நடம்புரியும் ஐயனுடைய திருச் செவியினருகே அணைந்தது’ என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார்.

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின்
விளைந்தஇசைக் குழலோசை
வையந்தன் னையும் நிறைத்து
வானந்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத
பொற்பொதுவில் நடம்புரியும்
ஐயன்றன் திருச்செவியின்
அருகணையப் பெருகியதால்.

[மெய்யன்பர் - ஆனாய நாயனார், பொற்பொது - பொன்னம் பலம். குழலோசை பெருகியது.]

இறைவனுடைய திருச்செவியில் ஏறுவதற்கு முன் அந்த இசை எத்தனையோ படிகளில் ஏறவேண்டியிருந்தது. உலகில் பாடுவோருடைய இசை ஒன்றிரண்டு படி கூட ஏறுவதற்கு இயலாமல் நொண்டுகிறது. மனிதன் மனத் தையே உருகும்படி செய்யமாட்டாமல் தாளம் போடுகிறது. ஆனாயர் இசையினால் விளைந்த விளைவைக் கற்பனை செய்வதற்கே ஒரு தனி உள்ளப்பாங்கு, வேண்டும்; உயர்வுள்ளும் உள்ளம் வேண்டும்; ஆரோகண கதியில் செல்லும் மனம் வேண்டும். சேக்கிழார் அத்தகைய உள்ளம் படைத்தவர். அதனால் அந்த இசையின் விளைவைப் படிப்படியாகக் கோலம் செய்யும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறார்.

அந்த இசை வெள்ளம் குழலிலிருந்து வெளியாயிற்று. ஆனால் அந்தக் குழலிலேயா அது பிறந்தது? அன்று, அன்று. ஆனாய் திருவாயினால் ஊதியதால் அவ்வோசை குழலில் பிறந்தது; ஆகையால் அது அவர் வாயிற் பிறந்த தென்று சொல்லலாமோ? அதுவும் சரியன்று.

கலைஞனுடைய கலை முதலில் அவன் உள்ளத்தில்தான் முளைவிடும். கலைக்கரு கலைஞன் உள்ளத்தில் தோன்றித் தங்கி ஊறி முளைவிடும். பின்புதான் அது உருப் பெற்று வெளியாகும். ஓவியனாலும், சிற்பியானாலும், கவினாலும், இசைப் புலவனாலும் முதலில் உள்ளத்தான் தொழிற்படும். சங்கீத வித்துவான்கள் பாடும்போது, அவர்களுடைய 'மனோதர்மம் விரிந்தது' என்று சொல்வார்கள்.

ஆகையால் இந்த இசை குழலிலும் பிறக்கவில்லை; ஆனாய் வாயிலும் பிறக்கவில்லை; அவர் மனத்திலே பிறந்தது என்று சொல்வதுதானே பொருத்தம்? சேக்கிழார் அதற்கு மேலும் ஒரு படி போய் நுட்பமாகச் சொல்கிறார்.

மனத்தின் நிலை பல. வெவ்வேறு சமயங்களில் வெவ்வேறு நிலைகளை (Moods) உடையது அது. ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒவ்வொரு எண்ணமும் அதற்கு ஏற்ற விளைவுகளும் உண்டாகும். ஆனாய் நாயனார் உள்ளத்திலும் பல பகுதிகள் உண்டு. அவர் வாழ்கின்றவர்; வாழ்க்கையின் பல துறைகளில் படிந்த வாசனை அவர் உள்ளத்தில் இருக்கும். அந்த வாசனைகளும் உணர்ச்சிகளும் இப்போது தலைகாட்டாமல் மங்கி நிற்கின்றன. எப்படி இசையில் ஈடுபட்ட பிராணிகள் யாவும் மற்ற இயல்புகளெல்லாம் நழுவ உணர்வு ஒன்றாக நயந்தனவோ, அதுபோல மற்ற நிலைகளும் இயல்புகளும் நழுவ, ஆனாய் நாயனாருக்கு இப்போது இறைவன்பாலுள்ள அன்பு ஒன்றே தோற்றி நின்றது. அதைத்

தூண்டிச் சுடர்விடச் செய்தது கொன்றை மரத்தின் தோற்றம். சிவபிரானை நினைக்கச் செய்ததல்லவா?

அந்த அன்புணர்ச்சியே வித்தாயிற்று. அது கலைஞருடைய உள்ளத்திலே தோன்றினமையால் கலை மணம் வீசி முளைத்து வளர்ந்து மலர்ந்தது. அவர் உள்ளத்திலே தோன்றிய அன்பூற்று, அவ்வுள்ளம் இசைக்கலை நிரம்பிய நிலமாதலால் இசையாகப் பெருகியது. தனக்கென்று சுவையும் நிறமும் இல்லாத நீர் நிலத்தியல்பால் அவற்றைப் பெறுவதுபோல இசையாக உருப்பெற்றது. ஆதலால் இந்த இசை ஆனாய நாயனாருடைய மனத்திலே பிறக்கவில்லை; அங்குள்ள அன்பிலே பிறந்ததாம். அன்பென்னும் ஊற்றுக்கண் இசையாகப் புறப்படக் கலையுள்ளத்திலே காலோடித் திருவாயிலே ஆரூகிக் குழல்வழியே வெள்ளப் பெருக்காக விளைந்து பரந்தது.

மெய்யன்பர் மனத்தன்பின்

விளைந்தஇசைக் குழலோசை

என்பது எவ்வளவு நுட்பமாக உணர்ந்துரைக்கும் பகுதி!

பொற்பொதுவில் நடம் புரியும் ஐயனுடைய திருச் செவியை எட்டியது இசை. மேட்டிலே ஒரு பொருள் இருக்கிறது. வெள்ளம் மெல்ல மெல்ல உயர்கிறது. மேட்டையும் எட்டுகிறது. அதில் உள்ள பொருளையும் எட்டுகிறது. பிறகு என்ன ஆகும்? அந்தப் பொருள் தன் இடத்தினின்றும் நீங்கி வெள்ளத்தில் கலந்து மிதக்கத் தொடங்கிவிடும். இங்கே இசை வெள்ளம் ஐயனை அணுகித் தொட்டது. அவனும் அதில் ஈடுபட்டு வந்து விட்டான்.

‘ஆனாயர் குழலோசையைக் கேட்டருளி, கருணையே திருமேனியாக உடைய அம்பிகையோடு விடையின்மேல் ஊர்ந்து வான்வழியே வந்தணைந்தான் இறைவன்’ என்று பாடுகிறார் சேக்கிழார்.

ஆனாயர் குழலோசை
 கேட்டருளி, அருட்கருணை
 தானாய நிருவுள்ளம்
 உடையதவ வல்லியுடன்
 காணாதி காரணராம்
 கண்ணுதலார் விடைஉகைத்து
 வானாறு வந்தனைந்தார்
 மதிநாறும் சடைதாழ.

[தவவல்லி—இறைவி, கான ஆதிகாரணர்—இசைக்கு முதற்காரணமாக உள்ள சிவபிரான். கண்ணுதலார்—நெற்றியிலே கண்ணை உடைபவர், விடை உகைத்து—இடபவாகனத்தைச் செலுத்தி, வானாறு—வானத்தின் வழியே, மதிநாறும்—சந்திரன் தோன்றும்.]

கலையளவிலே இந்த இசை நின்றிருந்தால் உலகளவிலே அதன் விளைவும் நின்றிருக்கும். ஆனால் அன்பென்னும் வித்திலிருந்து தோன்றியதாதலின் அருள் என்னும் கனியிலே போய் நின்றது. கருணையினும் உயர்ந்த கருணையாகிய அருட்கருணையையே தன் உள்ளமாகக் கொண்ட அம்மையுடன் இறைவன் எழுந்தருளுகிறான். தாயுமானார் 'தெய்வ அருட்கருணை' என்று ஒன்று சொல்லுவார்.

"எவ்வயிரும் என்உயிர்போல்
 எண்ணி இரங்கவும்நின்
 தெய்வ அருட்கருணை
 செய்யாய் பராபரமே"

என்பது காண்க. இங்கே தெய்வமாகிய இறைவனிடம் உள்ள அருளாகிய இறைவியிடம் பழுத்த கருணையாகிய உள்ளத்தை இழுத்து வருகிறது இசை. 'அருட்கருணை தானாய நிருவுள்ள முடைய தவவல்லியுடன் காணாதி காரணர்' வருகிறாராம். இறைவன், அவன் பால் உள்ள தவ

வல்லி, அவள் திருவுள்ளம் என்ற மூன்றையும் தெய்வம், அருள், கருணை என்று கொள்ளவேண்டும். தெய்வம் அருட் சக்தியுடன் இறங்கி வந்தான்; அருட்சக்தி கருணையுள்ளத்துடன் இறங்கி வந்தாள்.

ஆனாயர் மனத்து விளைந்த அன்பானது வித்து. அம்மையின் உள்ளக் கருணை விளைவு. வித்திலே முளைத்த மரத்தில் கனி விளைகிறது. அந்தக் கனியிலும் வித்து இருக்கிறது. ஆனாயர் அன்பு பெரிய அன்பாகிய கருணை யென்னும் வித்திலே சென்று நிற்கிறது.

ஆனாயர் இசை த்த சூசையன்பயனாக இறைவன் வந்தான். அந்த இசையை எழுப்புவன் யார்? அவனும் அந்த இறைவனே. அவனே கானத்துக்கு ஆதி காரணன். ஆதிகாரணம் என்பது தானே காரியமாக உருப்பெறும். பாணை காரியம்; அதற்கு ஆதி காரணம் மண். அது போல் இசையாகிய காரியத்துக்கு ஆதிகாரணமாக நிற்பவன் இறைவன். இசையாக நிற்பவனும் அவன். அதன் பயனாக வருபவனும் அவனே. இசையின் முதலும் நடுவும் முடிவும் அவன்தான். நாதப் பிரம்மம் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா?

“ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்”

என்று சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடுகிறார்.

கானாதி காரணனும் கண்ணுதல் இசை விரும்பும் கூத்தனாக, இசைக்குப் பயன் அருளும் வள்ளலாக, எழுந்தருளினான் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். பாட்டு இல்லாமல் ஆட்டம் இல்லை. அவன் கூத்தனாகையால் இசையை விரும்பினான். இவ்வாறு எழுந்தருளிய பெருமான் ஆனாயரை நோக்கி மகிழ்கூர்ந்து, “இந்தநிலையிலே நம்பால் அணைவாய்” என்று திருவருள் பாலித்தான். ஆனாயர் அவ்வாறே ‘ஐயர்திருமருங்கணைந்தார்.’ இப்படி வரலாறு முடிகிறது.

நுட்பமான அன்பும் இசையும் இணைந்து எழுந்த
நிகழ்ச்சியையும் அவற்றின் விளைவையும் கற்பனைக் காட்சி
யால் அளந்து காட்டிய அன்பரும் கவிஞருமாகிய சேக்
கிழாருடைய கவிதை நுண் பொருளையும் பருப் பொரு
ளாகக் காட்டி இன்புறுத்துகிறது.